

അവ്യായികാ നിംബം

സി. ഇംഗ്രേസ്
വാർത്താ

ആര്യാധീകാനിമ്മാണം

AKHYAYIKA NIRMANAM

[Essays]

By
Pandit C. Eswara Warier

Publisher:
C. B. KUMAR
5 Avenue Ernest Hentsch
GENEVA

First Impression — November, 1965
One Thousand Copies

Distributors:
THE MANGALODAYAM (Private) LTD.,
TRICHUR

Price: Rs. 2-25

Printed at the Mangalodayam Press, Trichur.

ആവ്യാധികാനിമാണം

പണ്ഡിതരാജ് ബി. ആഫ്രിക്കവാര്യർ

പ്രസാധകൻ:
സി. ബി. കുമാർ
5 അവന്ന എൻറ്ളു് മെൻഡഡ്
ഇന്ത്യ

വിതരണം:
മംഗലോദിയം (ഒളുച്ചറ്റം) ലീഫിൾഡ്
തൃശ്ശൂരവേത്തുക്കൽ

ക്കനാംപതിപ്പും:

1965 നവമ്പർ

രകാപ്പും 1000

അഞ്ചീവപേരും
മംഗളോദയം പ്രസ്തുതി
അമ്പടിച്ചുതും

വീലഃ

രണ്ടുകണ്ണപ്പും

ഉള്ളടിടക്കണ

ഇവവുട

i

ഗ്രന്ഥക്കന്താവിനേഷരിച്ചു°

xiii

ക്രയ്യായം:

1.	ഉപോദ്ധാതം	1
2.	വിഷയം	10
3.	നിരീക്ഷണാശക്തി	19
4.	രീതി	38
5.	കമാണ്ഡലം	39
6.	കമാസ്പൂജ്ഞി	51
7.	വികാരനിത്രപ്രണം	59
8.	ചീവ് നായികകാർ	69
9.	ഇപ്രസംഗാരം	76
10.	ചീവ് ആധുനികപ്രവണതകൾ	78

ക്രന്മവും:

ക്രമാംഗങ്ങൾക്കിൽ	99
------------------	----

മുഖ്യവർ

അമുഖത്തിൽപ്പരം വഷ്ട്ടാദിക്കണ്ണമുന്നു° അതുവൃഥായി കാനിമ്മാണന്തെക്കരിച്ചു° ‘അതുതമപോഷിണി’മാസിക യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയ ചില ഉവന്നുസങ്കാണം° ഈ പുസ്തകത്തിലെ പ്രധാനഭാഗം അതുവൃഥായികാനിമ്മാണത്തിൽ പന്ന ചില ഗ്രന്ഥപ്രവാന്തകളെ പരാമർശിച്ചു മുന്ന ദശാബ്ദിങ്ങാദിക്കണ്ണശേഷം ഏഴുതിയ ക്രമപന്നം സവും ഇതിൽ ചേത്തിട്ടിട്ടണ്ടു°. അതുവൃഥായിക, അരണ്ണിക്കിൽ നോവൽ എന്ന പ്രസ്ഥാനം സാമീത്യത്തിൽ താരതമ്യേന പുതിയെയായ പ്രസ്ഥാനമാണു°. അതുഡ്യും കടമകൾ പ്രായാണ കാവുത്രവത്തിലഭിണം° സാമീത്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായതു°. മലയാളസാമീത്യത്തെന്തെല്ലുംബന്ധിച്ചിട്ടിട്ടേതാണു, നോവലുകൾ സർവ്വസാധാരണമായിത്തീരുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രാമാണികന്മാരായ സാമീത്യകാരന്മാർ മഹാകാവ്യങ്ങൾമുഖ്യവുന്ന പുരാണകമകളിൽും മറ്റും അതുവീജ്ഞ റിക്ഷനു കൈ സരണി അനന്തരമിച്ചിരുന്നു. അതു കൂട്ടത്തിലുള്ള കൈ മഹാകാവ്യമായ അശാംഗദചരിതത്തെക്കരിച്ചു° ഈ പുസ്തകത്തിലുംപ്പെട്ടത്തിയിട്ടിട്ടുള്ള ഉവന്നുസങ്കാണിട്ടുടെ കത്താവായ സി. ഈശപരവാരിയർ ഏഴുതിയ കൈനിത്രപണവും ഇതിൽ കരണബന്ധമായി ചേത്തിട്ടിട്ടണ്ടു°. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചരിത്രക്കരിപ്പിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഈ നിത്രപണം അന്ന സാമീത്യലോകത്തിൽ അഭ്യും വാദകോലാധലമുണ്ടാക്കിയതാണു°.

ഈ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ, അവും കാനിമ്മാൻ തതിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ചാലി മാലികനിയമങ്ങളെയും തന്ത്രങ്ങളെയും ലളിതമായ രീതിയിൽ സംഗ്രഹിക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ എഴുതിയ കാലത്തെ അവേ ക്ഷീച്ചു്, അവും കാലാപ്രധാനവും അതിനെക്കറിച്ചു ഇള നിത്രവണ്ണസാമിത്രവും ക്രേരം വികസിച്ചവനിട്ട് ബേങ്കിലും, ഈവയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി കുർഖാം സാധുവായിത്തന്നു ഇരിക്കുന്ന; അതു സ്ഥിരി ക്കു് ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ശ്രദ്ധാരയ അർഹിക്കുന്ന എന്ന വിചാരത്തിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം കൈരളീസമ ക്കും അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്.

‘മന്ദ്രാണും’, ‘പാത്രസ്വഷ്ടി’ എന്നീ വിഷയങ്ങൾക്കും ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിയ രണ്ടുപന്യാസം ഈ തതിൽ ചേക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, അവും കാനിമ്മാനത്തിന്റെ സകലവശങ്ങളെല്ലപ്പുംവിച്ചു് ഒരു സാമാന്യവരിശോധന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്കിയിട്ടുണ്ടു്. അവും കാനിമ്മാനത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ കരുക്കുടി പഠിക്കാൻ അവും കുർഖാം സ്വയം ഏഴു ശത്രി ശൈലിച്ചു പരിശൈലനം നേടാനും ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായകമായിരിക്കുമെന്ന വിശദപരിശീലനം.

കയ അവും അവും കൊവൽ നന്നാക്കന്തിനു പല ഘടകങ്ങൾ അവും മാണം. അവയെ കയ നിത്രവകാൻ ഈയിടെ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്: “നല്ല ഭാഷ, നല്ല അവും ശൈലി, നല്ല വണ്ണനകൾ, സ്വന്നാവചിത്രങ്ങൾ, നല്ല കമ, അതു

കാംക്ഷി വളരുന്ന സംവേദനപരകൾ—അരങ്ങെന കൈ വക. വിശാലമായ ജീവിതാലേവനം, ഗമനങ്ങളായ അനഭ്രതികൾ, സുക്ഷ്മമായ നീരീക്ഷണപാടവം, അന വദ്ധമായ തത്പച്ചിന്തയുടെ കരംകൽഡാര—അരങ്ങെന മററായ വക. പ്രാധാന്യമുള്ള സാമൂഹ്യപ്രസ്താവന അ പറമ്പം, ജീവിതത്തോട് പരമവും അദമ്യവുമായ തപര—അരങ്ങെന വേരെ ചീല വക.”

മലയാളത്തിലെ അവ്യാധികാസാമിത്യത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളെക്കുറിച്ച്¹ അലോചക്കേബാൾ ശ്രദ്ധയമായ കൈ സംഗതി, ഇന്ന് അതു² എൻ്റെക്കര അനാക്രിക്കന അംഗലേയസാമിത്യത്തിൽനിന്നും അ പിം ഭിന്നമായ അതിന്റെ പുർഖരിതുമാണ്. അംഗ ലേയസാമിത്യത്തിൽ അവ്യാധികാപ്രസ്ഥാനം നാടക സാമിത്യത്തിന്റെ അനന്തരഗാമിയായിട്ടുണ്ട് പുറ പ്രപ്രശ്നതന്നുള്ള അഭിപ്രായമാണ് ഇപ്പോൾ കൂടുതൽ അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ളത്³. അപേക്ഷാലേന്തെ ഇംഗ്ലീഷ്യനോ വരു പതിനെട്ടാംതാബുത്തിൽ പുരത്തു വന്നപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് നാടകവേദി അധികാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കൈ കാലാലത്തമായിരുന്നു. കാവ്യം, നാടകത്തിൽനിന്നു ദിനീച്ച്⁴, പാത്രപുഷ്ടിയിൽ ശുഭിക്കാതെ കൈ വഴിക്കു പോയിത്തുടങ്ങി; അ കാലത്തു നാടകങ്ങളുടെ സ്ഥാനം അവ്യാധികൾ കരസ്ഥമാക്കി. പിന്നീട് നാടകവും അതിനെ തുടന്ന് സിനിമയും നോവലിന്റെ അതു ചോ അതിൽക്കൂടുതലേം അയയ കൈ സ്ഥാനം പിടിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അപേക്ഷാലേന്തെ ഇംഗ്ലീഷ് അവ്യാധികകളുടെ

വള്ളച്ച അതിനേരം ഗതിയെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളസാമീത്യത്തെപ്പറ്റിപ്പാംബഡിച്ചിട്ടുണ്ടായോ, സപ്തആദിമായ ഒരു നാടകപ്രസ്ഥാനം ഉടലെടുത്തില്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ അവുംബാധികാപ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ളിൽ ഉത്തേജം നാടകസാമീത്യമായിതന്നീല്ല. അവുംബാധികകളുടെ മുൻഗാമീകളായി നമ്മകളുള്ള ചീല സംസ്കരിക്കിക്കഴിഞ്ഞു, വാസ്തവത്തിൽ, നമ്മുടെ അവുംബാധികാപ്രസ്ഥാനത്തിനേരം ഉറനിലമായിതന്നു എന്ന പറയ്വാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ചുരക്കത്തിൽ, നമ്മുടെ അവുംബാധികാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പിന്നിലുണ്ടായിതന്നു മാതൃകകൾ, ഈ നാത്രേപ്പാലെ അണം, ഏറ്റവും ഭരംഗഭരയാശയിലെ മാതൃകകളും, ഇംഗ്ലീഷ് വേബാങ്ക സംഗതി, മലയാളത്തിലെ മികച്ച അവുംബാധികാക്കാരന്മാർ, മാനവാദകാലത്താണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, മഹാകാവ്യങ്ങൾ നിമ്മിക്കുന്നതിലായിരിക്കും, നാടകരചനയിലേ പ്ലേഡന്നതിനെക്കാളും തന്നെ നമ്മുടെ സാമീത്യകലയെ പിന്നിയോഗിക്കുമായിതന്നും.

അവുംബാധികാപ്രസ്ഥാനത്തെക്കരിച്ചുള്ള നിത്രവണസ്ഥാമീത്യവും മലയാളത്തിൽ വേണ്ടതു വരുന്നു എന്നിട്ടില്ല. അവുംബാധികകളുടെ മുല്യാലടക്കങ്ങളെല്ലാം വിശകലനംചെയ്യുക, ഏതെല്ലാം അവുംബാധികകളാണ് നിത്രവണവിഷയമാക്കേണ്ടവ, അവയിൽ ഏതെല്ലാം മാണം നല്ലവ എന്ന വിവേചനംചെയ്യും വരിഞ്ഞോധിക്കു, ‘പട്ടമുകളായി’ തള്ളിക്കുള്ളേണ്ട അവുംബാധിക എ

പ എന്ന നിശ്ചയിക്കുക— ഇവയെങ്കാലെന്നോ രഹം വ്യായികാനിത്രവകൻറ ചുമതലകൾ. ഇതു നിന്ത്യമീ ഷന്മാതിൽ, പാതുസ്രഷ്ടിയും കമാലടനയും എത്രതേതാ ഇം നല്ലതാണെന്നുള്ള ഒരു വിലയിരുത്തൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ, അതുവ്യായികാക്കാരൻറ അരം ഭ്രതിയുടെയും വീക്ഷണചക്രവാളത്തിൻറയും വ്യാഴ്തിയും അതുമായി അധികം അതുവ്യായികകൾക്കും എത്രതേതാളിം താബൈക്കും ഉണ്ണേണ്ണുള്ള പരിശോധനയും അതുവ്യായികാനിത്രവണ്ണനുമത്തിൽ ഒഴിക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത സംഗതിയാണ്. ഈ മാതിരിയുള്ള അതുവ്യായികാനിത്രവണ്ണനംബന്ധമായ ചീല സുചനകളിം ഈ ഗൂഹ ത്തിൽ കാണാം.

അതുവ്യായികാനഭോമണ്ഡലത്തിൽ, ‘ഇന്ത്യലേവ’യും ‘മാതിംഡാണ്ഡിവമ്മ’യും നിസ്തുലശാഖയോടെ വത്തിച്ചിരിക്കുന്ന അതു കാലത്തെത്തയാണ് ഈ ഉചന്നാസങ്ങൾ അരംസുരിപ്പിക്കുന്നതും. ഈനോ അതുവ്യായികകളിൽ ഒരായയും അവ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സാമുദായികപദ്ധതലവും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ചീല സംഗതികൾ ഈ ഗൂഹകത്താവു ദീർഘകാലം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു പ്രസ്താവ ദേഹമാണോ. അനു ‘കമക്കാല ധനികനാരാധക്കൂട്ടി’ ചെക്കിന്മാതിൽ കാണിക്കുന്ന പ്രത്യേകവാസന?’യെ അദ്ദേഹം അധിക്കേണ്ടിച്ചുതായി കാണാം. സാമാന്യമരം ചുപ്പസമുദായത്തോടാണോ അതുവ്യായികകൾ അടച്ചതിരിക്കുന്നതെന്നും അവ സപ്രാജ്ഞവത്തിൻറയും സുക്ഷ്മാവ ലോകനത്തിൻറയും മഹമായിരിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേ

ഹം വീണ്ടും വീണ്ടും ഉണ്ടിപ്പറയുന്നു. “അരയലോകനം ചെയ്ക! തിരഞ്ഞെടുക്കുക!” എന്നീ ഉപദേശങ്ങൾ കൂലിയിക്കുന്ന പ്രാവസ്യം അദ്ദേഹം ഉള്ളഭോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിരീക്ഷണങ്കതിൽ വദിപ്പിച്ചിക്കാൻമുള്ള ചീല മാർക്കങ്ങൾ—വിശേഷസംഭവങ്ങളിൽ സംഭാഷണങ്ങളിൽ പ്രത്യേകവികാരങ്ങളിൽ കരിച്ചിടാൻ കു അഥവക്കരിപ്പു പുന്നുകും” സുക്ഷിക്കാൻമുള്ള സുചനകളിൽ മറ്റും—അദ്ദേഹം നിശ്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ മാതിരിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളിൽ സ്വചനകളിൽ ഇന്നും സ്വചനകളിൽ ഇന്നും സ്വപ്നികാരുമായിത്തന്നെന്നയിരിക്കുന്നു.

മലയാളസാമൃത്യത്തിലെ അവ്യായികകളിടെ അതുപരിശയയും രിച്ചുള്ള ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ വായിക്കുന്നും, നമ്മുടെ അവ്യായികകൾ ഈന്നീ ഏഴോട്ടു എന്ന ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായി തോന്നുന്ന കണാണും. പാശ്വാത്യസാമൃത്യത്തെ അനുകരിച്ചാണും നമ്മുടെ അവ്യായികാസാമൃതം വരുന്നവന്നതും. ആ സ്ഥിതിക്കു പാശ്വാത്യസാമൃത്യത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും അംഗലേയസാമൃതത്തിൽ, അവ്യായികാലുസ്ഥാനം എത്തു യഴിക്കാണും പോകുന്നതും, അതിലെ പ്രവണതകൾ നമ്മുകൾ എത്തു എത്തു കാണിച്ചതുന്നു എന്നും മറ്റും അരംബയുന്നതും ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കും.

പത്രതാൻപതാംശത്താമ്പുത്തിനേരു അവസാനത്തിൽ അവിടെ മന്ത്രാസ്ത്രപരമായ അവ്യായികകൾ കൂടിഞ്ഞുപരിശയയും പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, അവിടെ സാമ്പായികാവ്യായികകൾക്കാണും പ്രാധാന്യം കൂടി

വന്നിട്ടിള്ളും. ഈ പരിസ്ഥിതികളെ ചിത്രീകരണം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്ന പഴയ ഗോവലുകളിൽനിന്നും ഒരു സ്വാഭാവികവികാസമായിരുന്നു. ത്രികാതെ, അതിപീജ്ഞാബനരീതികൾം ശൈലികൾം ഈ പുർഖാധികം പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സാങ്കേതികമായി ഈ മാറ്റങ്ങളിൽ, ചലനചിത്രം (ഫലിം), അകാദമിയാണി, മതലായ പുതിയ സംസ്കാരവിനിമയോപകരണങ്ങൾക്കം ശാസ്ത്രമായ ഒരു വകുപ്പാണുണ്ട്. ചില ചിപ്പിലുംവേദങ്ങളിൽനിന്നും വിവുലമായ ഒരു സാമൂഹാധികചിത്രം സംഖിയാനംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും; ഒരു ജനസ്ഥിതിയും മൊത്തത്തിൽ അവലോകനംചെയ്യുന്നതിനിട്ടുണ്ട്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രതീയകളെ മറ്റൊരു കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടുവരിക (close-up); ഈ സാങ്കേതികമാർജ്ജങ്ങളിൽ ചലനചിത്രനിംഖാതാക്കളുടെ പ്രവർത്തിരീതിയുടെ അതിപ്രസരം കാണാം. അതുപോലെ വികാരങ്ങളുടെ ഏറ്റവും അതിപീജ്ഞാബനത്തിലും സംഭാഷണഗതികളുടെ ഭാവങ്ങളും പ്രേരിപ്പീക്കങ്ങളിലും ഒരു മാതൃരി അരോഹാവരോഹസ്രവ്യായം അകാദമിയുടെ അവിഭാവത്തിനുംശേഷം പ്രാധാന്യത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. സാങ്കേതികമായ ഈ മാറ്റങ്ങൾ ത്രികാതെ അവ്യാധികളുടെ വിശയത്തിലും ഉദ്ദേശത്തിലും സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നു. അവ്യാധികകളെ അലസനിമിഷങ്ങൾ ചെലവാക്കാൻമുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ എന്നതിനുപയോഗം, സാമീത്യത്തിലും ജീവിതത്തിലും ക്രാഡിപ്പലശക്തിയാക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻമുള്ള ശുമത്തിനും കൂടി തുടി. ജീവിതപ്രള്ളിങ്ങളുടോരുള്ള ചിന്തിപ്പീക്കാനം

സാമ്രാജ്യികവും സാമ്പത്തികവുമായി വേണ്ട പരിവർത്തനങ്ങളെല്ല പ്രതിഫലിപ്പിക്കാറം ഒരു സാധാരണപാരം എന്ന് ജീവിതഗതിയെ അനുകൂലവുമും വീക്ഷിക്കാറം ആവ്യാധികാരണാർ ഘൃഥ്യാധികം ശുദ്ധിചൃത്യം ഉത്തിന്റെ ഫലമായി ഉത്തരവരെ മുഴുമാക്കാതിരുന്ന പല തരം പ്രക്രിയകളിൽ വിഷയങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ ആവ്യാധിക കൂടിൽ ആവിശ്വാസപ്പെട്ടുവരുന്നു.

കഴിഞ്ഞ പത്തു കൊല്ലുക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് പ്രസിദ്ധ പ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ള ആംഗലേയാവ്യാധികകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വാസ്തവം പ്രത്യക്ഷമാണ്. ആവ്യാധികാ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ മുന്ദൂരിക്കലും ലഭിക്കാത്ത വൈവിധ്യ ത്തിന്റെ പ്രകടനാഹരണമാണ് ഇന്ന് ഇന്ത്യൻഭാരതത്തിലെ നോവലേഴ്ത്തുകാരരായ ഗ്രാമം ഗ്രീൻ, സി. പി. സോ, ലാറൻസ് ഡൗത്, ഐറിസ്റ്റ് മർഡേ മുതലായവരുടെ ഒരു കൂത്തികൾ. ഗ്രാമം ഗ്രീൻറെ സോജനകമായ ആവ്യാധികകൾക്ക് ഒരു വളരെ പ്രശ്നപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂത്തികളിൽ നന്ദിയും തിന്നിയും ഒരു പ്രത്യേകവേഷത്തിലാണ് പ്രത്യക്ഷമാക്കണമെന്നും; തിന്നിയും കരാത്മീയപ്രഭയും ആത്മീയമുണ്ടാക്കിന്ന സാമ്പാർഡി ക്രിസ്ത്യൻതാഴെ ബന്ധവും കണ്ടുവരുന്നു. ചിലപ്പോൾ നന്നാ അപ്രതീക്ഷിതമായി ആളുകളിലൂടെ കരണ്ടുവരുന്ന തന്ത്രങ്ങളാട്ടെ വെളിയിൽ വരുന്നു. ഈ ‘നന്നതിന്’ വിവേചനം അനുതനന്ന സ്വഭ്യമല്ലെങ്കിലും, പ്രസിദ്ധാവ്യാധികയായ ‘ശാന്തനായ അമേരിക്കൻ’ (The Quiet American) എന്ന കൂത്തിയിലും കാണാം. അതിൽ പത്ര

പ്രവത്തകനായ കരീംറുമീഷകാരൻ — ഹാളർ — വിയറാം നാമിൽവെച്ച് ‘ഹൃം’ എന്ന പ്രതല്ലേ ഒരു കാമകിശ മായി പരിചയപ്പെട്ടുന്നു; അവൻ അരധാഴ്ദെ ഒരു സ്നേഹിതനം റാംജുഷ്ഠകനം അതുപരം ശാന്തനായ അമേരികൻ? പെപലിന്റെ തുടെ പ്രായേഴ്സുമെന്നു ശങ്കിക്കുന്നു; അമേരികൻസെസഗോണിൽ ഒരു ബോന്നു പൊട്ടിക്കുന്നതിലുള്ള പക്കിനെക്കരിച്ചു് ഇംറുമീഷകാരൻ കമ്മുണിസ്റ്റുഡിയിക്കുന്നാക്കം അരാഡിവു കൊടുക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി അമേരികൻ മുതനാക്കുന്നു. താൻ ഈ വിധം പ്രവത്തിച്ചതെന്തിനാണെന്നു വൃത്തമായ വികാരത്താൽ പരവഗനായി പദ്ധാത്തവിച്ചു ഹാളർ, ജീവിതമാകു ഇരുളുന്നതു ഭാവിയെ അഭേദവീകരിക്കാനായി ഏതേം ടൊപ്പും ശേഷിച്ചുരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിയറാംനാൾ ലെ, അമേരികൻ—കമ്മുണിസ്റ്റ്‌സംഘടനമാണു് ഈ അതു ബൃഥാക്കയിലെ പദ്ധാത്തലം. അതുനികസാരുമ്പുജീവിതത്തിന്റെ വിവിധവരങ്ങളിലും അതിലെ കുടംഖജീവിതത്തിൽ വന്നേയ്ക്കാവുന്ന സംഘഷ്ണങ്ങളിലും ശാരീരികമായ കാമകികാമുകബന്ധങ്ങളിലും അതിലെ നന്ദത്തിനു കുലൻ പാത്രങ്ങളിലുടെ ചിത്രീകരിച്ചുരിക്കുന്നു.

സ്നൗവിന്റെ നോവലുകൾ ഗ്രഹാമിന്റെതീർന്നിനു നീ തികച്ചും വൃത്യുന്നുണ്ടാണു്. അവ, ഇംറുണ്ടിലെ പൊതുക്കാരുജീവിതത്തെ പരാമർശിച്ചാണു്. ഈ ലോകത്തിൽ മനസ്യങ്ങൾ അത്യാഗ്രഹങ്ങൾ, നീസപാതമും ആതുപര്യവരവുമായ ജീവിതസമ്പ്രണങ്ങൾ — എന്നീങ്ങനെ വേർത്തിരിച്ചുള്ള രണ്ടു വരങ്ങൾ കാണണമെന്നോ?

ക്ലൂസം കാഴ്ചയെത്തുടെ കൈല്പിനന്നുണ്ടിച്ചു ജീവിത വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അവരവർ എപ്പോട്ടുനു കൈ കാഴ്ചയാണോ കാണണ്നതെന്നമാണോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവ്യാധികകളിൽ, മൊത്തത്തിൽ ധാരായുകയാണെങ്കിൽ, സ്ടീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവിതഭർന്നും കമക്കൽ പരായനത്തിനോ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അസാമാന്യവികരം നിത്യപക്ഷനാർ ഏറ്റകുക്കേണ്ണ സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഡൗലിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ ദോവലുകൾ (Alexandria Quartet) ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധക്രമവു ലക്കേഴു ആവരണംചെയ്തു കടന്നപോകുന്ന കൈ മറഞ്ഞു തിമാസംതന്നെയാണോ. ഏറ്ററിസ്സും മർഡക്കിന്റെ നോവലുകളിൽ, ഒരു ദിവസം ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ അധികിരിക്കിയ കല്പനാവെഭ്യുത്താടനാപ്പം, ജീവിതം ഏതു വഴിക്കു പോകേണ്ടതാണുള്ളതിനെക്കാണിച്ചു സുചനകളും ഉപാപ്രേക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അനുകാലികാംഗലേയനോവലുകളും കൈപോലെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന സംഗതി, മറഞ്ഞുജീവിതം അതിന്റെ ഏല്ലാ ആഴത്തിലും വ്യാളിയിലും അവിജ്ഞാനിക്കാണുള്ള ആവ്യാധികാരംന്റെ തത്പരതയെയാണോ.

മലയാളസാഹിത്യത്തല്ലുംവസ്യിച്ചിടതോളം ബഹുശിരിന്റെ ‘ബാല്യകാലസവി’തോടു ‘ഇംഗ്ലീഷ്യാടി’, ‘ഹാടയിൽനിന്നും’ മുതലായ ആവ്യാധികകൾ സാമാന്യമറഞ്ഞുജീവിതത്തിന്റെ നാനാവശ്യങ്ങൾ വിശയമായി കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് അതു കഴിത്തുണ്ടായ ‘ചെമ്മീനം’, ‘നാലുകെട്ട്’ മലയാളാവ്യാ

കൈകളിൽ വരാനിരിക്ഷനു മാറ്റുമ്പോൾ നാട്ടിയായി കണക്കാക്കുന്നു. ഈ അവധ്യായികകൾ ചീല പ്രത്യേകജ നവിഭാഗങ്ങളിൽ അചാരസ്വ്യദായങ്ങളും, സാമ്പായികവരിവത്തനങ്ങളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതോടു ചീ വ്യക്തികളിൽ വികാരസംഘടനങ്ങളും നമ്മുടെ മുദ്ദയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. ഈ സംഘടനയ്ക്കിൽനിന്നുള്ള ന നെടുവീഴ്പും നില്ലുമായതയുമാണ് ഉള്ളവിന്റെ ‘ഉമ്മാച്ച’വിലും രാജലക്ഷ്മിയുടെ ‘കര വഴിയും, കര നീ ശ്ലൂകളു്’മെന്നതിലും പാരപ്പറത്തിന്റെ നോവലുകളിലും നാം കാണുന്നതും. വിഷയങ്ങളിൽ വെവ്വെഡിയുവും മ ലയാളനോവലുകളിൽ നിശ്ചലിച്ചവന്നകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പൊരാറക്കാട്ടിന്റെ ‘വിഷകനൃക’യിൽ വയനാടൻപു ദേശങ്ങളിലെ കടിയേറിപ്പാക്കണവയക്കു യാതനകളാ കണക്കിൽ, പാരപ്പറത്തിന്റെ ‘നിന്മമണിന്ത കാല്പാട കൾ’, ‘അനേപഷിച്ച കണ്ണത്തിയില്ലു്’ എന്നീ നോവലുകളിൽ പട്ടാളജീവിതത്തിലെ തിക്താനംഭവങ്ങളാണ് വിഷയമായി ശ്രദ്ധിരിക്കുന്നതും.

പക്ഷേ സാമ്പായികവും സാമ്പത്തികവുമായ ഫ രിവത്തനങ്ങളും അവയുയര്ത്തുന്ന പ്രധാനങ്ങളും അ വയക്കു എല്ലാ വശങ്ങളിലും അചാരിക്കാൻ നമ്മുടെ അവധ്യായികാകാരനാർ ഇന്നിൽും മുന്നോട്ടു വരണ്ടിയിരി കണും. ഉള്ളവിന്റെ ‘സുന്ദരികളും സുന്ദരനാഞ്’ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ, ദശാഖ്യങ്ങളായി വേത്രനികീടകണ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികസ്ഥിതികൾക്കു വരുത്തുണ്ട് പരിവത്തനങ്ങളും അതിൽ അന്തർവ്വിച്ചിരിക്കുന്ന

അഴുങ്ങളേയും വിഷയമാക്കിയ അതവ്യാധികകൾ ഇന്ത്യയും ഇപ്പോഴത്തെത്തിൽ സ്ഥിതത്ത് നമ്മൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടിയീരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യജീവിതത്തെത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ചലനങ്ങൾക്കും അവന്നുതമായി അതവ്യാധികകളിടെ ഫലങ്ങൾ. അവർക്കുമാറ്റുമുഖ്യമായി അതവ്യാധികകളിൽ നിന്നും പുന്നവളർച്ചയെത്തിക്കാഴിഞ്ഞു എന്ന നമ്മൾ അഭിമാനിക്കാൻ സാധിക്കും.

20—6—1965

സ്വാസ്ഥ്യക്കുർജ്ജം

പണ്ഡിതൻ സി. ഇഷ്ടപ്രദവാര്യൻ

റമകത്താവിനാക്കരിച്ച്

ചുങ്ങേയ ജീവിതത്തിന്തുറിൽ കൈ കുവി, നിരു പകൻ, ഉപന്യാസകത്താവു്, കോളേജ്യൂപകൻ എ നിങ്ങനെ ബഹുമാനപ്പെട്ടിരുന്നില്ല കാളായി അന്ന ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്തിരിക്കുന്ന ഏതാ റം ചീല ഉപന്യാസങ്ങൾട കത്താവായ സി. ഇംഗ്രേസ് വാരിയർ.

കരണ്ടുകുറഞ്ഞ 1065 മിറ്ററമാണും അത്തംനാളിൽ (1890 ജൂൺ 25-ാം) തിരുവിതാംകൂറിലെ കൊട്ടാര കരത്താലുക്കിൽ പവിത്രേന്ത്രംഗ്രാമത്തിൽ ഇനിച്ച്. അദ്ദുക്ക് ചക്രവാണിവാരിയങ്ങം, അമ്മ മെലാത്തു നാരായണിവാരസ്യാദമായിരുന്നു. അമ്മ 1897-ൽ മരിച്ചപോൾ; അതിനശേഷം ചെറിയമുയായ ഇംഗ്രേസിവാരസ്യാക്കട വാതിലുള്ളത്തിലാണു് വളർന്നവന്നതു്. ആ ചെറിയക്കുറമും 1906 ഡിസംബർമാസത്തിൽ മരിച്ചപോൾ. ഒരു പിങ്കാഗത്തെ വാലകവിയായ കൊച്ചും കുറഞ്ഞുരിച്ചിട്ടുണ്ടു്:

അരബ്ബു ഹ്രാസിനിയേക്കമോംകിരണേ
കോണ്ണിയപ്പുറ്റസ്ഥിത
ലഭ്യ സപ്പിദശേ ദിനേ മൃഗചതേ—
ഓനോർഡ്-ിത ശ്രാ തിമാ

പ്രഭേദം ദേ നീജവല്ലം സപ്പജനനീം

മുഖ്യപാ ച തുഷ്ടാശയാ
പുത്രം മാമവി മാമകീനജനനീ
ദേവഗ്രഭലോകം ഗതാ. *

അരന്നതെത്ത് സന്റ്രംഭാധമനസ്വരിച്ചും, ഇംഗ്രേസ് വാരി അക്കദ വിദ്യാഭ്യാസം അല്ലെങ്കിലും മലയാളത്തിലും പിന്നീടു സംസ്കാരത്തിലുമാണു തുടങ്ങിയതും. അല്ലെങ്കാൽ മുക്കും ചെവി ഉപാധ്യയിലെ മുട്ടപ്പിലാപ്പി ഇളിമിംത്തിലെ നീലക്കുളം ടതിരിയായിരുന്നു. പിന്നീടും, അതു കാലതെത്ത് കൈ പ്രശ്ന സ്ഥാപണിതനായിരുന്നു ഉമ്മിണിക്കുറപ്പിൽനിന്നും കാവു വൃന്ദാടക്കാലക്കാരങ്ങളിൽ കൈ ശാസ്ത്രിയുടെ പക്കൽനിന്നും തക്കവും വ്യാകരണവും പഠിച്ചു. എതിനുണ്ടെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലും കൈവിധിയം സാമാന്യവരിജ്ഞാനം സന്ദർഭിച്ചു.

1908 ചീഞ്ഞമാസത്തിൽ മണ്ണടിയിൽ പഴയ തുകാവിൽവാരിയത്തു ലക്ഷ്മീക്ഷേത്രിബാരംസ്വാര വിവാഹം. കഴിച്ചു. അതു കാലതെത്ത് അരംസ്കൂരിച്ചു ‘മാധുര്യസ്വരൂപം’ എന്നു കരെ ദ്രോക്കങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞും, കട്ടംവാഡരും, കൂഷി, സപ്രദയത്തിനും അടച്ചത്തുള്ള കാരാഡ്യോട്ടമംത്തിലെ കട്ടിക ഒഴു സംസ്കാരം പഠിപ്പിക്കുക എന്നീ കുത്യാസളിൽ വ്യാപ്ത തനായി അഭ്യന്ധരം അടച്ചതു മുന്നനാച്ച കൊല്ലും കഴിച്ചു. അച്ചു നാലും അതു നംത്തിലെ കൈ കട്ടംവാംഗമന്നവോ

* 1082 പ്രശ്നാകം 17-ഡിസംബരിന്ദിനാണു്.

ലെ അവീടെ കരണ്ടവാസിയായി കഴിക്കുകയും ചെയ്തു—
അക്കാലത്താണ് “രാമേഷപരയാറ്റാശതകം എഴുതിയതു—”

രാമേഷപരത്തു പോകാൻ ഭാവിച്ചുപ്പോൾ ചെറിയ
മന്യോട് പിടവാദ്വായത്തിൽനിന്നെന്നായിരുന്നു.

“താവകചപക്കുലം മേ ഭാവുകമങ്ങളാൻ
തൊഴുന്നതുണ്ടെന്നേ.”

1912-ൽ അരക്കുമം മധുരയിലെ അമേരിക്കൻകോ-
പ്രൈജിലെ മലയാളം ‘ലക്ഷ്മി’റായി നിയമിതനായി.

മധുരയിലേപ്പുള്ള മാറ്റം, അതുവരെ ഉപാനാടക-
ഷിൽ കഴിഞ്ഞുള്ളടിയ ശ്രീ. ഇംഗ്ലീഷ് വിശാല
മായ വേറാഞ്ഞ ലോകത്തിലേപ്പുള്ള പ്രവേശനമായിര
നു. അനും അവീടെ ഒരു കോളേജ് ‘വിദ്യാഭ്യാസിയായിര
നു സഫോറനായ ശ്രീ. ശക്രവാരിയരുമായുള്ള നിരന്ത
രസവക്കം; പിള്ളാപ്പത്തു സാഹിത്യലോകത്തിൽ ‘ചിക്ക
ഷക്’ന്റെ വരുംയിപറ എന്ന നിലപ്പേ പേരെട്ടതു പി.
എസ്സും. റൈലക്സ്പീഷ്യൽ, ഒരു പ്രസാധകരം സരസക-
മാമജുരിയുടെ സഹവര്ത്താധിപത്യമായി പിന്നീട് സാ-
ഹിത്യവ്യവസായങ്ങളിൽ എപ്പോടു സ്വവരിച്ചിതനായി
ക്കീറ്റ് എസ്സും. എസ്സും. ചെട്ടിയാർ മതലായ സാഹിത്യ
സൗകര്യാനുമായുള്ള പരിചയം; അനു മധുരയിലെ അ-
ബീഡിഷ്കലുമാണിക്കളായ കെ. പി. ഗോപാലമേനോൻ,
കെ. പി. വേലായുധമേനോൻ തുടങ്ങിയ പ്രശസ്തവ്യ
ക്കത്തികളുമായുള്ള സമാഗമം; കലാലയത്തിലെ മറിയും
പ്രകടനായം യുവാക്കന്മാരായ ദാരഡ്യുതാക്കളുമായുള്ള സ്കൂ-
ളവന്യംാം. അതുവഴി വികസിച്ചവന സംഖ്യാരാണ്

പുഡിയും പാശ്വാത്യവും നവീനവുമായ അതശയങ്ങളും ആജി ത്രിമുഖലും—ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധ്യര കുലൈല ജീവിതം മനോട്ട് നീങ്ങി. അതുവരെ ഉംഗാ ട്രിവഴികളിലും എറഞ്ഞുകൊണ്ടുപോരിജ്ഞൊന്നു ത്തിൽ അധിക്ഷിതമായ പുരാതനപാഠങ്ങളിലും കെ ഞിനിന്ന ഇംഗ്രേസ് രാജവാരിയങ്ങടെ ജീവിതത്തിൽ, ബാധ്യ മായ വേഷത്തിലെന്നപോലെ, സാംസ്കാരികമനസ്മി തിയിലും അഭിനവപ്രവണതകളുടെ ലാഭരഹിതമാണ് കണ്ട്. ഈ സാമചര്യങ്ങൾ സാമീത്യവുമായത്തിനും സമായകമായിത്തീർന്നു. ഒരു സാമീത്യകാരനം ജേദിഷ്ഠ സമോദരനമായ ശ്രീ. ശക്രവാരിയങ്ങടെ പരിഞ്ഞാൻ യും സമകരണവും ത്രിഖിയായപ്പോൾ സാമീത്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഹൗകാലത്തും ഉത്തരോത്തരം വല്ലിച്ചുവന്നു. ഉ ഭ്രാഗജിവിതത്തിലും അദ്ദേഹം അച്ചിരേന്ന ഉയൻവന്നു. മദ്രാസിസ്റ്റ് കലാശാലയിലെ ഒരു വരീക്ഷകനായി നിദ്രാശിക്കപ്പെട്ടു. കട്ടംബാഡിവിതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൽ മുന്നു സുന്ദരി സന്താനങ്ങളുണ്ടായി. അദ്ദുകാലത്തെ സാമ്പത്തികശല്യങ്ങളിലും എറഞ്ഞുകൊണ്ടുപോരിക്കുട്ടി. ഇങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങൾ സരിയായി മനോട്ട് വോയിത്തുടങ്ങിയ അ കാലത്തും അദ്ദേഹം ഭാവി മ ധൂമരായി കണ്ടുകാണണ്ടും. പക്ഷേ അപ്പോഴാണോ വിധി, അദ്ദും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമധാനമിന്നിയായ സൗത്തു നീ'യെയും അതു കഴിത്തും അതു മാസത്തിന്റെഫേഡം അ ശ്രദ്ധയിൽത്തെയും വരലോകത്തിലെയും വിളിച്ചുകൊണ്ടുവോ ചുറ്റും. 1917 ഡിസംബർമാസത്തിൽ ശ്രദ്ധാപഞ്ചിപിതാ

അവസാനിച്ചു. എതാണ്ടോ അരള്ളുതാബുദ്ധിനാശങ്ങൾ അരദ്ദേഹത്തെ അടക്കത്തു വരിചയിച്ചു പാമുമിറ്റാടികപ്പാർപ്പിച്ചുമായ നയനങ്ങളോടെ ഇന്നും ചോദിക്കുന്നതു, ആ ജീവിതം കരുഷ്ഠടി നീണ്ടുനിന്നിങ്ങനെക്കിൽ എന്നാണ്. മധുരയിൽനിന്നു മസുരി ബാധിച്ചു പവി ശ്രദ്ധപരത്തു വന്ന മരണത്തെ നോട്ട് ആ അന്തിമന്ത്രി മിഷ്ഞേഷ്യിൽ അതേ ചോദ്യംതന്നെ അരദ്ദേഹവും ചോദിച്ചിരിക്കുന്നും. ‘നിയതിഃ കോ ലംല്യതേ’ എന്ന മറുള്ളവക്ഷം ഇന്നും ഇതിനു സമാധാനമായിട്ടുള്ളൂ.

ശ്രീ. ഇംഗ്രേസ്പരവാരിയങ്ങെ സാമീത്യുത്തിക്കളെ ആക്കരിക്കുടി വരിശോധിക്കുന്നും ഒരു യുവസാമിത്യുകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്കും, മുഖം കാലത്തിനാളുള്ളിൽ, അരദ്ദേഹം നേടിക്കഴിഞ്ഞതെ നേട്ടങ്ങളും അതിലുമുചരി, വികസിച്ചു വന്നകൊണ്ടിങ്ങു അരദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമീത്യവും വസായത്തിൽ നിശ്ചലിച്ചുകണ്ട കഴിവുകളുമാണും ഇന്നും ആരെയും ആക്കഷിക്കുക.

അരദ്ദേഹം കട്ടിക്കാലം മുതല്ലേ കവിതകൾ എഴുതാൻ തുടങ്ങി. ബാല്യകാലത്തെ കവിതയുടെ മാതൃകയായി കരിക്കൽ മുഖനാമനായ മുട്ടപ്പിലാപ്പിള്ളി ഭ്രതിരീഡയെ കാണുന്ന ചെന്നപ്പോൾ എഴുതിക്കൊടുത്ത ഒരു ക്ഷുദ്രാകം താഴെ ഉല്ലരിക്കുന്നു:

“മരജ്ഞാനാസ്യത്വിസ്പാദം—
ലോകലോപചനരോചനിഷ
പദ്മോദകസന്താന—
തരവേ മൃതവേ നാനഃ”

പാടത്തു കൂൾ നോക്കേബാഴോ മറ്റു കുടംഖിസം
ഖന്യമായ ജോലികളിൽ എല്ലപ്പട്ടിരിക്കേബാഴോ മന
സ്ഥിരം കവിത നിമ്മിക്കുകയും അൻപ്പത്തോ എന്നോ ദ്രോ
കം അങ്ങനെ തുവീകൃതമാക്കേബാർഥം അവ എഴുതിവെ
ജ്ഞകയുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വത്തിവു്. ഇങ്ങനെ
‘തത്പചിന്തകൾ’ എന്ന പേരിൽ എഴുതിയതിലെ
കയ ദ്രോകം താഴെ കരിക്കുന്നു:

“എന്നാണാണിതെന്നു ധനമാ, സ്നിവാരിളിള കാവ്യം
തേനാശം, തേനാഴി വശംവദയാണൊന്നിക്കു്,
നാനാവിച്ചാരമിവയൈക്കേയുമിന്ന മത്തു—
മാനാഭിയിൽ ജനിതമാണിവ മായയഗ്രു.”

കുറഞ്ഞട യുവസമജമായ നമ്മവികാരം പ്രതി
ജീവിംഖിക്കുന്ന കയ ദ്രോകം. കനാിന്നനിരകളെ അഭിസം
ഖേദയനം ചെയ്യുതിയതാണ്”:

“മടവാങ്ങട വട്ടണിസ്തുന്തേതാ—
ടടരാംായതിലുള്ള തോൽവിറുലം
നെടവീപ്പും ശാത്രമഞ്ചുമിഞ്ചും
കടതായിന്ന ചുള്ളിച്ചിട്ടുന്ന കണ്ണു്!”

ഇന്നത്തെ കവിതാരീതിയിൽനിന്ന വ്യത്യസ്തമായ
കയ ശ്രേണിയും അരുശയങ്ങളുമാണു് അരുളുതാഖ്യത്തിനു
മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതെന്നും ഈ മാതിരിയുള്ള കവിതകൾ
വായിക്കേബാർഥം കാക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. പ്രത്യേകിച്ചു്,
അതു കാലത്തെ സംസ്കാരത്തെ തികച്ചും കരിക്കുന്ന കയ
ദ്രോകരായിട്ടു കണക്കാക്കാവുന്നതു്:

“പാത്താകിൽ പരമണ്ണ തേ പരിമളം
 വരണാക്കൈ നിന്നന്നപ്പാ
 ചാത്താലുള്ളവരായിങ്ങനവിലങ്ങം
 നീ ശണ്ട്രീടാലാ
 പാത്തടിൽ പുത്രഗോഡ് പുണ്ണ വിലസും
 രോസാസുമത്തക്കറി—
 മൃത്തായ പിച്ചകസുന്നാമേ, തലകനി—
 ചീറ്റം കള്ളുന്നോട് നീ.”

എതാണ്ടിന്ത്രപോലെയുള്ള വേരെ കൈ ദ്രോക്കമാണോ
 ഒപ്പുവനായ കൈ അപാമനോദ്യാഗസ്ഥനെ പരാമർശി
 ത്രുഴതിയതും:

“പണ്ണേ, നിന്നടെ വണ്ണമെന്തു വിമലം
 വാമാക്കുതേ ഭോ നിന—
 കണ്ണേ, പാവനപുണ്ണപുരവസ്തേ
 ദേവാലയാവാസവും
 പണ്ണേ വന്ന പിടിച്ചകേരി മാധ്യവാ—
 നോതുക്കണ്ണയല്ലെങ്കിലി—
 നാണ്ണേറുംപട്ടി മുളിമോ തല കര—
 ഓടാനൊങ്ങൈട്ടിമോ?”

ആ കാലങ്ങളിലെ വേരായ പ്രത്യുക്ത, സാമീ
 തൃക്കാരണാർ തമ്മിൽ കത്തക്കണ്ണള്ളത്തിലും കറു സാ
 ധാരണാവൃദ്ധാരണങ്ങളിലും പക്ഷങ്ങൾ ധാരാളം ഉപയോ
 ഗിക്കുന്ന പതിവാണോ. ഇഷപ്പരവാരിയങ്ങടെ സ്വന്തൻ
 സംഘത്തിലെ കരാളായ അഭ്യുത്ത ഞാൻ. വെളുവിള്ളു
 എന്നാൽ സാമീത്യകാരനാമായി ഇപ്പുകാരം പലപ്പോ

ഭം പദ്ധതിപത്തിൽ അനേകാനും കത്തുകൾ അയച്ചി
ക്കും.

“കണ്ണിനാണ്ണിക്കമ്മേജ്ഞകനമള്ളിവേ-
ണ്ണിക്കമ്മേജ്ഞിലുള്ളോ-

കണ്ണിക്കം സഞ്ചയമല്ലോ? മധുരയിലിനിരെ
നീതിടാനോത്തിട്ടോ?”

എന്ന “അബ്യർ ആർ. വേലുപിള്ള” (“അബ്യലാർ
പി”) അദ്ദേഹത്തിനും എഴുതി ചോദിച്ചതിനു മറ്റപടി
യായി അയച്ച കത്തിലെ വന്നനമാണ് താഴെ കൊടു
ത്തിരിക്കുന്നതും:

“പുസ്തകാവലിമനോജ്ഞത്തുമായിട്ടം
ഹസ്തമാനം കനിവാൻ, വാനി, നീ
ഡസ്കാറ്റല്ലവി വെച്ചുനരുമീ-
ചുസ്തുലാഡൈ വരം തഭരണമേ!
സബ്പിതാഗ്രഹമനോജ്ഞത്തുകാവുക്കുമെൻ-
നൊബ്പിത്തനിന്നായതവാൻ തുണ്ട്രുണോ!
കൊബ്യലാം മൊഴി മുജ്ജു തുകമോ-
‘രബ്യലാർപി’യുടെയിപ്പുനല്ലുഡേബാ?”

ഈ മലയാളകവിതയുടെ ത്രിഖടങ്ങളു എന്ന കെപ്പം
ക്കും. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, സമുദ്ദായത്തിൽ കവിക
ജീട സ്ഥാനം അല്ലോ സംശയാസ്പദമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന
തും. അതെങ്ങനെയായാലും ഈ കവിക്കർക്കു ചെയ്യാൻ
കഴിയാത്തവിധി ചില ചില്ലറക്കാമുഖ്യങ്ങൾപോലും അ
നും അവക്ക് നിരസ്സും ചെയ്യാൻ സിധിക്കംമായിര
നും അയൽവാസികളിടെ കന്നുകാലിക്കരി പറമ്പിൽ വ

നൂ ശല്യപ്പെട്ടത്തുന്നതിനും കൈ പരിഹാരം നേടാനായി അഞ്ചുവർ നീഡാഗിച്ചുയച്ച ബാലനായി ഇംഗ്ലേഷ്‌വാരി യർ മഴിഞ്ഞുട്ടിനേൻ മുമ്പിൽ, നീയമം മറിയു പോകുന്ന തെങ്ങങ്ങളെയും അറിയാതെ, കുഴങ്ങി. അദ്ദേഹം പരാതി വിവരമായി, പക്ഷേ ദ്രോക്കത്തിൽ, അതു ഉദ്ഘാഗ സ്ഥമേധാവിയെ അറിയിച്ചു. ഓഗ്രൂവശാൽ, അനു മഴിഞ്ഞുട്ടായിക്കുന്നതും കൈ കവിത്തിയായ ഉള്ളിൽ എല്ലും. പരമേശപരയുരായിക്കുന്ന. ദ്രോക്കങ്ങൾ കേട്ടും അതു പുണ്യ ദ്രോകൾ പോലീസ്സുകാരെ അയച്ച ഗോകളത്തിൽനിന്നു നൂ കട്ടബേസപത്തിനെ രക്ഷിച്ചുകൊട്ടതും. വേരാവു സരത്തിൽ, തീരപിതാംകൂർദ്ദിവാൻജിയായിക്കുന്ന (പീനീട് സർ) എല്ലാം. കൂൺക്കായക്കമായി അഭീമുഖസംഭാഷണത്തിനും ഇംഗ്ലേഷ്‌വാരിയക്ക് കവിതാഭിവൃദ്ധിട സ്വാധീനംതന്നെ സഹായകമായി ഭവിച്ചു.

അ. ഇംഗ്ലേഷ്‌വാരിയങ്ങട അപ്രകാശിതമായ ഏ കൃതികളിടെ തുട്ടത്തിൽ, രാമേശപരയാത്രാശതകം, കവിതാരസഭാജനം, നൂചരിതംമന്ത്രിപ്രവാളം എന്നീ എ ഉൾപ്പെട്ടും.

കൈ നീത്രുപകൾ എന്ന നീലയ്ക്കും അദ്ദേഹം സാമ്പത്യരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചതും, സുപ്രസിദ്ധസാമ്പത്യകാരനായ കൈ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയിക്കുന്ന ‘അത്തമപോഷിണി’മാസികയിൽ മഹാകവി പന്തളം കേരളവമ്മയുടെ ഔദ്യാംഗിക ചരിതംമഹാകാവ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൈ വിമർശനങ്ങളാട്ടുട്ടിയാണും. സാമ്പത്യലോകത്തിൽ ഇന്നു നോവലുകൾ

കരസ്യമാക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം അനും എറെക്കരു മഹാകാവ്യങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കാഞ്ചൻഭട്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈശ്രദ്ധവാരിയർ എഴുതിയ അഭ്യാംഗംചരിതനിത്രവണം ഈ പുസ്തകത്തിൽ കരസ്വന്നമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ‘പദ്മാലിക്കും പരതാട്ടിനു പറത്തി’ എന്ന പ്രസ്തുതി സന്ധാരിച്ച രംഗമുള്ള ഒരു മഹാകവിയുടെ ‘ഭാഷാസാമിത്യത്തിലെ മാലം’ എന്ന ശോഖിച്ചിട്ടുണ്ട് ഒരു മഹാകാവ്യത്തെ ഇങ്ങനെ നിരീതമായി ഒരു ചെറുപ്പുക്കാരൻ വിമർശിച്ചതിൽ അനുഭവത്തെ പഴയ തലമുംക്കാരായ സാമിത്യകാരന്മാർ അരരിശംകാംഭത്തിൽ അത്രത്തെപ്പുടാനില്ല. അശ്വിന്തത്തിൽ, ഇതിലുമധികം അമധ്യംതോന്നിയതു കേരളവമ്മയുടെ പത്രാധി പത്യത്തിൽ അതുപോലും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുണ്ട് ‘കവനക്കണ്ണടി’യുടെ പ്രസാധകത്പരം എററാട്ടത്തെ സരദേശമത്തിൽനിന്ന് സ്നേഹിതൻ കോട്ടയ്ക്ക് പി. പി. കൃഷ്ണവാരിയക്കായിരുന്നു. ഈ അമധ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും കരവസരം എരു താമസിയാതെ വന്നത്രുടുക്കയും ചെണ്ടു. ഈശ്രദ്ധവാരിയർ ആയിട്ടും ‘പ്രഭാതം’ എന്ന ശൈഖകത്തിൽ ഒരു കവിത ‘കവനക്കണ്ണടി’യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്താനായി അയച്ചുകൊടുത്തു. അതു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയതും, “ഈതു വലിയൊരു നിത്രവക്കണ്ണരു കവിതയാകയാൽ ഈതിനെ ഒരു മാത്രകാക്കവിതയായി സ്വീകരിക്കേണ്ടോണോ” എന്ന ഒരു കവിപ്പോട്ടക്കൂടിയായിരുന്നു. ശ്രീ. കൃഷ്ണവാരിയക്കുടെ അമധ്യത്തിൽനിന്ന് അടയാളമായിരുന്നു ഈ കവിപ്പുകളിലും, അനും നിത്രവകന്നായി അരങ്ങേറിയ

അ. ഇംഗ്രേസ് വാരിയാൽ നേക്ക് സാമീത്യലോകത്തിന്റെ ശിഖര ഗ്രഭിച്ചു അക്കണ്ടിക്കാൻ അനും അതിനെന്തുട സ്ഥാനായ വാദക്കോലാധലവും സഹായിച്ചു എന്നാളുടെ ഒരു സംശയമില്ല. ‘മാതൃകാക്വിറ’ എന്ന ‘കവനക്കുടി’ പത്രാധിപർ വിശ്വഷിപ്പിച്ചു ഇംഗ്ലീഷിൽ ചീല ചുറ്റാക്കണമ്പും ഉല്ലഭണ്ണിയങ്ങളാണ്:

“വിഭാവരി കഴിഞ്ഞ തുരിയ—
ഇടങ്ങി വന്നാരിപോയ്;

വിഭാവസ്വയങ്ങിടനംഡയ—
ശൈലമുള്ളിവതിൽ;

പ്രഭാവമിയലുംവിധം കളക—
ഇസപനം പാടിയി—
പ്രഭാതമീം വാഴ്ത്തിടനംവധി—
യററ പക്ഷിപ്രജം.

ഡൈക്രമതായിട്ടം രജനി
പോയപോതംബരം
സപയം കനിവിയന്നപോൽ വിശദ—
ശോഭമായ്തതീന്മന്തേ;

ജയം കിമപി പുഠ്യദിഗ്രാധ ന—
ടിച്ചിതാമന്ത; തന്ത—

പ്രിയന്റെ വരദവാക്കയാൽ കമലി—
നിക്ഷമ്പ്ലാസമായ്!

ശ്രൂകാംഗനകളോതിടന്നരിയ
മംഗളം; ശ്രൂക്ക—

പ്രകാണ്ഡമീം വനനം തല കു—
നിച്ചു ചെയ്യന്നിതാ!

നികാമമിഹ ഭത്യുനായ് സുരബി—

വായുവുണ്ടാ,ക്കിലി—

പ്രകാരമെഴുന്നള്ളിച്ചനിവിട—

യാ പ്രഭാതേദ്ധ്വിപുൻ.

ദിശാപുത്രതമോദരം പരമ—

കററി വാദങ്ങളാൽ

ദിശാം വലയമാകവേ പരിപ—

വിത്രമാക്കി സ്വന്ദം

പ്രശാന്തമതിയായലം യമമി—

യന്ന സന്ധ്യാസിപ്പോൽ

നിശാന്തമിതിൽ നിംബം വിലസി—

ഞം വിശ്വേഷക്ഷണൻ.”

ശ്രീ സാഹിത്യകലമത്തിന്റെ അട്ടത്ത പട്ടി ഇംഗ്ലൈം വാരിയർ ‘ആതമവോഷിണി’യിൽ ‘മദ്ദിയ നിലാധി’ എന്ന പേരിൽ കവനക്കുമുഖിയെ പരോക്ഷമായി അഥവാ മസിച്ച പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയ ഒരു കവിതയായിരുന്നു. ഒണ്ടത്തുമതിലുള്ള കവിതകൾ എഴുതുന്ന സാമ്പ്രദായവും ക്രിക്കറ്റ് ഇംഗ്ലൈന്റത്തിലും പ്രചാരപ്രചാരമായിരുന്നു എന്നിവ വിടെ സൂരണ്ണീയമാണ്. പരോക്ഷ ഇംഗ്ലൈംവാരിയങ്ങളും കവിത ‘കവനക്കുമുഖി’യുടെ നേക്കളും കരാക്ഷപരമുണ്ട് നിലാക്കിയ കവിതയും കവിതയിൽ കവിതയും അംഗമിക്കുന്നു. അതു കവിത താഴെ കൊടുക്കുന്നു. അതിലെ റഹിതം സംശയജ്ഞവും അശയസാരസ്വത്യവും സഹായമായി അതുകൊണ്ടാക്കിരിക്കുകയില്ല.

“ସୁଧାରସାମ୍ବାନ୍ତରୁଷ୍ଟିଯେରାମି—
ଶୁକୋରସଂଖ୍ୟାତିଗିର ଚେତ୍ତ କୁଞ୍ଜି,
ପିଲାସରମ୍ବତପମିଯଣୀକଣ ନୀ—
ଯିତା ପରଂ ମଣି ନିର୍ବିରାମି କରନ୍ତିପୋତ୍—

ସୁଵଳ୍ପିଚାତପମିଯଣ କାନ୍ତିକା—
ଯିଟିକା ରାଜାବିର ବେଳେ ଚେତ୍ତ ନୀ
ତେହିଲେତିକିଅନୀକିଲେ;— ଯିନା ନିର୍ବିରାମା
ନିର୍ବ୍ଲକ୍ଷିକ୍ରିତୁ? ହଳଙ୍ଗବେହିଷ୍ଟେ?
ପ୍ରାଣି, ମୋଜଳ୍ପିବ ପୋତ୍; ନିନ୍ଦାଲ୍ପି—
ପ୍ରମୋଦମିଲ୍ଲାକ୍— ମିତାକେବେଳାତ୍ତିତା,
ମରନ୍ତ କାରିଠ ଶରୀ କାଳିକ, କଷ୍ଟମେ!
କହିକିଯାଂ ନିର୍ବିପତିତଗୋଟିଏ ଛନ୍ଦିଯାଂ.

ସ୍ଵରାତରରାହଂ ପିଟର, ତମ୍ଭରଣମି—
ପ୍ରକାରମୁହେହୀରାଜନ ଦ୍ଵିଷ୍ଟ ତିକ୍ଷ ନୀ
ସମାଧିଯାଏ ନିର୍ମତ ପାକ୍ଷିଲେଗ୍ରହେ
ନିର୍ମତିଷ୍ଠମେ ନିନାନ ନିର୍ମଜୀପିତା!

ତମୋଭରଂ ପାଦରୁକରାମି ବେଳିପୋତ୍
ବେହିଷ୍ଟମୀ ନାଟିକକର୍ତ୍ତ ଚେଷ୍ଟିବାନ୍
ନିନିକଶକ୍ରାଂ; ତବ ନିର୍ମତିଷ୍ଠନୀଯି—
କାହିବିଲକ୍ ସାମାଜ୍ୟମତେକିଟିକାତାଂ.

ପ୍ରତାପମୋହୁନ ରବିକେଳିଥିଂ ଯଶେ—
ପ୍ରଭାବମୋହାର୍କ କବନ୍ତ ନିର୍ମତିଷ୍ଠ
ପ୍ରଶନ୍ତନାଂ ନିର୍ବିପତିତଗୋଟିଏ ତାତ୍ତ୍ଵରେ—
ତିରେତା ପରଂ ମଣିବଙ୍କା, କୁଞ୍ଜି?

കളിക്കുടണ്ടുള്ള മനോജ്ഞന്ദഗാ—

ക്ഷേമം തുകീടിന നിന്നും നാമനെ

മറച്ച കൂദ്ധാംബുധരം ക്രമേണ വ—

നാതാണം കാര്യം തെളിയാതിരിക്കവാൻ.

വെറുത്തു ലോകം; ശരീരേ മറച്ച കാർ—

മുക്കിൽക്കസാധ്യം തവ വെണ്ണ ചേക്കിവാൻ;

വടക്കി കാണം തെളിവേറുമൊന്ന റ—

ണ്ടുവുക്കളില്ലെങ്കിൽ നശിക്കമിന്നി നീ.

മുഴുമതിയെ മറച്ചിടന കൂദ്ധാം—

ബുദ്ധമതു പോയ് തവ മങ്ങൽ നീങ്ങിട്ടേപാർ

വലരവിലമൊളിക്ക, മന സർസം—

ഗമമിയലും ചുത്രവെണ്ണ ചേന്നകൊള്ളിം.”

അഗ്നംഗംചരിതനിത്രവണം സ്വപ്നിച്ച സാഹിത്യ
കലഹം ‘മങ്ങിയ നിലാവി’ൽ അവസാനിച്ചില്ല. ഇംഗ്രേസ്
വാരിയങ്കട നീത്രവണത്തിലെ വാദങ്ങളെ വണ്ണിച്ചു
എസ്. കെ. എന്ന കരാഴ്ചട ലേവനവും സാധുകരിച്ചു
എ. എൻ. വി. എന്ന ഡോറാഴ്ചട ലേവനവുമായി
‘നസ്യാണിഡൈപക്’യിൽ കരേ ലേവനവരുൾ പ്രത്യു
ക്ഷിമായി. അതിനെന്നതുടന്ന് ‘കവനക്കുമ്പി’വിശ്വഷാൽ
പ്രതിയിൽ ‘സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം’ എന്ന ശീമ്പകത്തിൽ
പി. പി. കൂദ്ധവാരിയരേഴ്ത്തിയ ദീർഘലേവനവും അ
തിനെ പിമർശിച്ചു, സ്വപ്നസില്ലസാഹിത്യകാരനായ
ആർ. ഇംഗ്രേസ് ചെത്തിയിങ്ങനു ‘ഉത്തരതാരക’
എന്ന പത്രത്തിൽ പവിത്രഗ്രാരനു തുലികാനാ
മത്തിൽ ഇംഗ്രേസ് വാരിയരേഴ്ത്തിയ ലേവനവും ഇം സാ

ഹിത്യകലഹത്തിന്റെ കടവിലത്തെ ഗംഗയും ഇൻഡ്രാജിനും. അപ്പോഴേയും മധുസൂര്യവാനതരം കലമം രണ്ടി പ്രിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു. അതെക്കൂട്ടി നോക്കേബോമാം, ഈ സംഭവവരമാരും, അന്നത്തെ സാമിത്യാന്തരീക്ഷം ഈ നാന്ദത്തിലും നിശ്ചയാസം പ്രക്ഷേപിക്കിയിരുന്നിങ്ങനു വെന്നാളുള്ളതിനും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. എതാണ്ടീകാലത്തു തന്നെ മുഖ്യപദ്ധതിലെത്തിൽ പ്രതീയാക്ഷരപ്രാസ കോലാഹലവും കരുഷ്ഠി വിചുലമയ രംഗത്തിൽ അന്നത്തെ ഈ പ്രവണതയെ തെളിയിക്കുന്നണ്ടു്.

ഈപ്പോഴത്തെത്തിൽനിന്നും അപ്പും ഭിന്നമായ സാമിത്യാഭിരച്ചിയും സാമിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളും അതിന്റെ പിന്നിലെ വേരായ തരത്തിലുള്ള പദ്ധതലവുമാണു് ശ്രീ. ഈശപരവാരിയക്കെട തുതികൾ വായനക്കാക്കെട മുമ്പിൽ തുറന്നകാണിക്കുന്നതു്. എതാണ്ടു സമകാലിക നായി ഊവിച്ചു പദ്ധതിലും ശദ്ധതിലും ശണ്ടുമായ സംഭാവന കൈരളിക്കു ചെയ്തു വി.സി. വാലകുണ്ടപ്പ സ്ഥാക്കരെയാണു് അദ്ദേഹം അന്നുള്ളരിപ്പിക്കുന്നതു്. മറ്റു പല സാമിത്യകാരന്മാരും സാധാരണമായ മനസ്യജീവിതത്തിലാകെ ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതുതന്നെ സാമിത്യപ്രവർത്തനം സപ്ലൈകാലത്തിനാളുള്ളിൽ അവക്കു നിൽക്കുന്ന കഴിവെന്നു എന്ന ചാരിതാത്മ്യങ്ങനക്കായ വികാരങ്ങാടു് സാമിത്യനാന്ദാമണ്ഡലത്തിൽ അ

xxviii

വർ പരമ്മിയ 'പ്രകാശം, സ്വന്താവികമായി ആരംഭിക്കാ
വുന്നതു കാലം നിലനിന്നകാണാമെങ്കിൽ ഭാഗ്യം ഇല്ലാതാ
യാള്ളോ എന്നെങ്കിൽ വ്യസനവുമാണ്' അറിവാചക്കണ്ടം
വുക്ക.

— ചെക്ക്.

അഡ്യൂക്യാറ്റം കന്നറ്റ

ഉപോദ്ധവാതം

നോവൽ അല്ലെങ്കിൽ അത്വ്യായിക, മലയാളസാഹിത്യത്തില്ലെങ്കിൽ, പുതിയെങ്കിൽ പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നുനാതനേ പരയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹാശ്വാത്യശൈക്ഷാപ്രചാരമാണ് നമേ ‘നോവൽ’നിന്മാണത്തിലെങ്കിൽ അത്യുമായി നയിച്ചതും. ഇന്ത്യാണ്ടിൽ നാടകങ്ങളിടെ അധികാരത്തിൽനിന്നും അത്വ്യായികകൾ അതിന്റെ ഏതൊന്തും അതുപരിപാലിച്ചു. ഇവിടെയും എതാണ്ടും അതുപരിപാലിക്കാത്തതിൽനിന്നും നാടകങ്ങളാകുന്നു. ‘ഭാഷാശാക്കത്തിൽനിന്നും നാടകം ശമിച്ച പലേ നാടകങ്ങളിലും നമ്മുടെ കവിയശഃപ്രാത്മികമാണിച്ചു’ നാടകത്തെ വ്യാഖ്യിചരിപ്പിച്ചു. സാഹിത്യത്തെ ഇങ്ങനെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നതു ഭാഷാഭിപ്രായികൾക്കും ദോഷമേതുകമാണുന്ന വിചാരിച്ചു, രാമകൃഷ്ണ നാടകവിഷ്വീജണങ്ങളും മഹിക്ഷവാനായി ‘ചക്രചക്ര’മുളിക പ്രചയാഗിക്കുന്നോയി. അതിൽ വിനോ

ടാണ്, നുതനനാടകങ്ങൾ കുമേണ കരഞ്ഞുചന്നതു്. അപ്പോഴെയ്യും ആവ്യാധികാനിമ്മാണാണോള്ളും മലയാള തതിൽ കടന്നവനു. കനിസ്സം കൊള്ളുന്നതാൽ പലേ ചവറുന്നോവല്ലുകൾ ഭാഷയിൽ വല്ലിച്ചുത്തുടങ്ങി. ‘കേ സരി’യുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ‘ആദിഭാഷാനോവൽ കത്താവു്’ ഈ ഭാതിനെ ശമിപ്പിക്കാൻ ‘പരഞ്ഞാടീ പരിശയ’തെ പുറത്തെല്ലായച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ, നോ വൽക്കാണു മലയാളികൾക്കു് എറിപ്പോയതിനാൽ, അ തിനെ നശിപ്പിക്കാൻ ‘പരഞ്ഞാടീപരിശയ’ത്തിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ഇളം നിശ്ചേഷം ഇപ്പോൾ ചെയ്യുക അഥവാ സുവകരവുമല്ല. അതിനാൽ തെളിച്ച വഴിയേ പോയില്ലെങ്കിൽ പോയ വഴിയേ തെളിക്കുകയെന്നു. ആവ്യാധികാനിമ്മാണേഷ്ടുകൾ തങ്ങളിടെ ഉദ്യമ തതിൽനിന്നു പിന്നവലിയണമെന്നില്ല. എന്നാൽ അ വർ വല്ല നിശ്ചിതനിയമസിദ്ധാന്തങ്ങളും ആസൂഡി ചു വേണും, നോവൽനിമ്മാണത്തിനു തുന്നിയുക. ആ വ്യാധികാനിമ്മാണകലയുടെ—ഈതു് കൈ വിശിഷ്ടുകളും യായിട്ടാണു് തൊൻ ഗണിക്കുന്നതു്—ആവിഭാവത്തിനു ശേഷംതന്നെയാണു് നിയമസിദ്ധാന്തങ്ങളിലോകേണ്ട തു. എക്കിലും പ്രാംഭികയിൽത്തന്നെന്ന കൈ നിയമപ ലുതിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു സാധിത്യത്തിൽ ശാസ്ത്ര തസ്മാനാർഷങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ അഭിപ്രാലുഖിക്കുകയുണ്ടാണെന്നും അതിനാൽ ആവ്യാധികാനിമ്മാണത്തി നു തുന്നിയുന്നവർ, തങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്ന പ്രസ്തതി യുടെ കൂതു് കൂപ്പുവും താന്താങ്ങളിടെ യോഗ്യതയും നില ദിവാലെ വിഭാവനംചെയ്യുന്നതാക്കുന്നു.

ആവ്യാധിക അല്ലെങ്കിൽ നോവൽ എന്നാലെ തു്? നിത്രവകനാർ ഇതിനെ പലേ വിയത്തിലും വി വരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. നാടകങ്ങൾ സാമീത്യരംഗത്തിൽനിന്നു മറത്തുതുടങ്ങിയ കാലത്താണോ ‘നോവൽ’ പ്രവേശിച്ച തു് എന്ന പറമ്പതുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടും മാറ്റും നാടക ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥാനംതന്നെയാണോ നോവലുകൾക്കും നിത്രവകനാർ കൊടുത്തതിരിക്കുന്നതും നോവലുകൾ എടുത്തതിരിക്കുന്നതും. കാണികളിടുന്നതും വായനക്കാരുടുന്നതും മനസ്സിലും ബുദ്ധിക്കും ഉന്നേഷം നല്ലീ അവയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കാൻ തന്നെയായിരുന്ന നാടകം ശ്രമിച്ചതും നോവൽ ശ്രമിക്കുന്നതും. നോവലിനാ ‘സംക്ഷിപ്പുനാടകശാല’ എന്നോ കയ പാശ്വാത്യചണ്ഡിതൻ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. റംഗവും നടനാൽക്കുള്ളാം നോവലിൽ വച്ചൊന്നിൽക്കിടങ്ങുണ്ടെന്ന ഭേദമുള്ളേ. പഠിതാക്ഷേത്ര മനസ്സിൽ ചികാറങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്ന പണി രണ്ടിനാമുണ്ടോ. എന്നാൽ നോവൽ നാടകങ്ങളുംകാലാധികം ആധുനികമതമന്നുണ്ടാക്കുന്നതും നി മംകിപ്പേട്ടുന്ന കയ രസകരമായ കമയാണുന്ന ചില നിത്രവകനാർ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. നിരത്തിന്റെ വക്കു തിരികുന്ന പുസ്തകവ്യാപാരിക്കു വില്പാരളും കയ വദാ ത്തം എന്നാൽ വിവരണംകൊണ്ടോ, ആവ്യാധിക(നോ വൽ)യുടെ ഉദ്ദേശം എന്നെന്നും ഇതിന്റെ അമാത്മ സ്ഥിതിയെന്നും വായനക്കാക്കു വിഭാവനാംചയ്യുണ്ടു് സാധിക്കുന്നതിലും ഏകില്ലും അങ്ങനെയുണ്ടു് കയ സാഹ ഗദ്യകാരൻ നോവലിനെ നിപ്പച്ചിച്ചിരിക്കുന്നതും! കഴും, നോവലിന്റെ സ്ഥിതി ഇതു നികുഞ്ജമോ?

“അൻപത്തൊന്ന് തികച്ചു പഠിച്ചു-
നന്പിൽ തുവലെട്ടു വരണ്ണം;”

ആദ്യമായിട്ട് നോവലേഴ്താൻതന്നെ കൂട്ടുകെട്ടം; അംഗം വലിയ ശരളകളിൽ വല്ലവരും കൈ യോഗ്യതാവു ഗ്രം കൊടുക്കം; പകപ്പുവകാശം വാദ്യാൻ രണ്ടു കെകയും നീട്ടി വ്യാപാരികൾ തയ്യാറുമായിരിക്കം. ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ, “ചുന്നുകവ്യാപാരിക്കും വില്പാനള്ളു പഠാത്മം?” എന്ന നോവലിനെ നിങ്കേണിച്ചുതു കേവലം അഭ്യാസമാണെന്ന് പറയാൻ തൊനോയ്ക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ മാസ്യരസപ്രിയനായ ആ ശദ്ധകാര നീറു ദ പ്രതിനിധിത്വം അല്ലെങ്കിൽ വിസ്തരിച്ചും, ചിത്ര ലേവന്, സംഗീതം മുതലായ വിശേഷകലകളിടെ സഹാരം ചൊന്നും ആവ്യാധികാനിമ്മാനത്തിനാണെന്നു പഠിയുന്നതായാൽ, ആയതു വിശദവിക്ഷണവർ അധികമുണ്ടാവുമെന്ന തോനുന്നില്ല. അവയെപ്പോലെതന്നെ സന്ദേശസന്താപാശ്വര്യാദിപികാരങ്ങളിൽനിന്നാണെങ്കിൽ റസങ്ങൾ ആവ്യാധികകളിൽ നമ്മക്ക് സ്വഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണ്. ചിത്രലേവനം, സംഗീതം, കവിത മുതലായ കലകൾക്കുള്ളതുപോലെതന്നെ, ആവ്യാധികാനിമ്മാനത്തിനാളും കളിരിയും അതിവിസ്തരമാകുന്നു. എന്നില്ല, നില്ലുമീമാണെന്നും പറയാം. പലമാതിരിയിൽ ആവ്യാധികകളിൽ നോവലുകളിൽ ചെറിക്കാം. കനി നോന്ന് വ്യത്യസ്ഥങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെല്ലാം സ്വഷ്ടിച്ചു കമരയ പാടിപ്പിക്കാം. കമാസംവിജ്ഞാനയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ട നേരം, നൃം മറ്റു കലകളിൽ കാണിക്കേണ്ടതുപോലെ

കന്ന. ഇതിനുള്ള സാമത്യവും അഭിനന്ദിക്കുന്നതുകൊണ്ട്. മറ്റു കലകളുപ്പാലെ ചീല നിശ്ചിതനിയമ മസിഡാന്തങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിയാണ് ഈതും നടത്തേണ്ടതും. അവയെ ലംബിച്ച ഗുഹനിമ്മാൻ ചെയ്യുന്നതു തത്കർത്താക്കൾക്കും യശസ്വരമായിരിക്കും ആണ്. ഈ നിയമങ്ങളിൽ മറ്റു നിയമങ്ങളുപ്പാലെ സൃഷ്ട തയോട്ടുടി ഉല്ലരിക്കാൻ അവയെ പ്രമാണവാക്യങ്ങളായി കല്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

എന്നാൽ സാധാരണകലകളുംനിന്നും ഈ ഗ്രാമ്യ ഭിന്നമായിട്ടുള്ളതാക്കന്ന. ആവ്യൂഹികാനിമ്മാനു നിയമങ്ങൾ, എത്രതന്നെ പ്രസ്തുതമായി വ്യവഹരിച്ചാണും, ഒരു സാധാരണനു നോവലേഴ്ത്തുവാൻ ഉതക്കമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചകലാഭ്യാസത്തിനു ദൈവികമായിട്ടും ഒരു വാസന വേണം. സ്വാഭാവികമായി അഭിരൂചിയില്ലെങ്കിൽ ചീയിപ്പാത്ത ക്രത്തവം ഈ നിയമങ്ങൾക്കും ഉപയുക്തമായിത്തീരുന്നതല്ല. “സ്വയമ്വോഗതാ വരാ” എന്ന പരിത്തതും ആവ്യൂഹികളും ഉപയോഗമാണ്. ആവ്യൂഹികാനിമ്മാനു ‘ബലാഭാക്തിയും’മാണുക്കിൽ, അപ്രകാരം ചപിക്കപ്പെട്ട ഗുഹങ്ങൾക്കും സാധിത്യുത്തിൽ ഒരു ശ്രദ്ധാസ്ത്രപരമാനും കിട്ടുന്നതല്ല.

ഈങ്ങനെ, നോവൽനിമ്മാനു വിശേഷിച്ചകലകളും കന്നായി പരിഗണിക്കുന്നുപോൾ മറ്റു കലാവിദഭ്യാജക ഒരു സമാജത്തിൽ ആവ്യൂഹികാക്രത്താക്കന്നാക്കിം ഉയൻ്ന സ്വാനു നാലേള്ളണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സുസ്ഥിതിയെത്തു ആക്കപ്പുടെ സംഭാഷിപ്പിച്ചും അവരെ കുന്നതപോലീ

യീംല്ലെ നയിച്ചും ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ലോകത്തിന് പൊതുവേ ചെയ്തിട്ടുള്ള നന്ദകളെ ഹാക്കിക്ക. സകടാവസ്ഥ യിൽ കിടന്നാലുന്നവനെ സംഗീതം എങ്ങനെ ആര്യപാസിപ്പിക്കാൻ നോവ് ലഭിക്കുന്നവോ, അങ്ങനെ ആര്യപാസിപ്പിക്കാൻ നോവ് ലഭിക്കുന്നതാണ്. ടിപ്പ് ത്യാസക്തന്മാരെ മീന പുത്രികളിൽനിന്നുകരിം സദ്ഗുത്തന്മാരാക്കാനം ചീല പ്രോം ആവ്യാധികകൾക്ക് സാധിച്ചവെന്ന വരാം. രാജ ഭക്തി വേണമെന്നാളുള്ള വക്ഷ് ‘മാത്താണ്യവമ്മ’യിലെ തി ആവത്തുപിള്ളയുടെ പക്കൽനിന്നു കരു പഠിക്കാവുന്ന താണ്. രാജദ്രോഹികൾ അരതിലെ തദ്ധിമാരുടെ വ രിണാമമോത്ത് കലമപുത്രികളിൽനിന്നു പിൻവലിയ ടെ. സ്കൂൾഹിതന്മാർ (യമാത്മനാശാമ്നാശബ്ദക്കിൽ) അനന്തരാവത്മനാഭനെയും രാമയ്യനെയും അനന്തരാക്കിട്ടെ. എന്തിനേരോ? എല്ലാവക്ഷം എന്തെങ്കിലും ‘മാത്താണ്യ വമ്മ’യിൽനിന്നും ഉപദേശന്ത്രവമായി സപ്രീകരിക്കവാൻ കാണം. ഇതുവോലെ പലേ നോവലുകളിൽ എത്രയോ സദ്ഗുണങ്ങളെ നമ്മക്ക് പറഞ്ഞതുതന്നു. കൃത്യനില്ല, ദൈര്ଘ്യം, സെമ്മര്യം എന്നിവയെപ്പറ്റാറി പ്രശംസിച്ച നമ്മുണ്ട് അവയിൽ ലീനചിത്രരാഷ്ട്ര എത്രയോ നോവ് ലുക്കുള്ളുണ്ട്.

അരതിസകടത്തിക്ക് വിശദനം നടക്കിന്ന ക്രയവനെ നോക്കുക! രവിവമ്മകോയിത്തന്മാരാണ് ചീരുലേവന സേജുള്ള നിരത്തിയിരിക്കുന്ന പീടികകളിടെ മുമ്പിലെല്ലാം അവൻ സപ്ലൈനേരമെക്കിലും നില്ക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ട്. അ വിജ്ഞാം അവനെ സപ്ലൈമെക്കിലും ആര്യപാസിപ്പിക്കാൻ ക

ചീയും. വെയിൽക്കാണ്ട് തിളന്ന് വരുന്നവൻ തന്നെലി ലെത്തുനോം അതു പുക്കം നട്ടവന്നവേണ്ടി പ്രാത്മിക്കയി ദ്ദേ? അതുപോലെ എറ്റു അർജ്ജകളാണെന്നോ അതു വ്യായികാകാരന്മാക്ക് വിജയാശംസകൾ ഒന്നാലുതി ചെയ്യുന്നതും! അതുവ്യായികാകാരന്മാക്ക് ചീറ്റുലേവകന്മാരോ തും ഉന്നതപദവി നമുക്ക് കൊടുത്തുള്ളടക്കയോ? ഇംഗ്ലീഷ്കൾക്കും ചെവഭദ്രയും സന്ധാരിച്ചിട്ടുള്ളവരെയും മറ്റു കലാനിപുണ്യങ്ങളെ ഉന്നതസ്ഥാനാർഹനാരായി കല്പിക്കേണ്ടതാണെന്നാണും എന്നേന്ന് അഭിപ്രായം. എന്നമാത്രമല്ല, വിദ്യാഭ്യാസരായ അതുവ്യായികാക്കാത്താക്കന്മാരെ ലോകത്തിലെ മഹാന്മാരാട്ട തുട്ടത്തിൽ പരിഗണനം ചെയ്യേണ്ടതുമാണും.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രമേയങ്ങളെ വിസംവദിക്കാനും അതുവ്യായികാനിമ്മാനാത്തെ വെറും അതുശാരിപ്പുണ്ണിയോടു സാമ്യപ്പെട്ടുത്താനും തുനിയുന്ന അർജ്ജകളുടെ എണ്ണും തുലോം തുല്യമാക്കയാൽ, അവയാട്ട വാദങ്ങളെ തത്തോകാലത്തെങ്കു നമുക്ക് വിസ്തരിക്കാം. നേരേമരിച്ചും, മിക്കപ്പേക്കും അവ സ്വപ്നമാണെന്നു തോന്നിയിരിക്കും. അമ്മവാ അവയ്ക്കു പ്രസ്തുതയായിപ്പെട്ടുന്ന വന്നാൽ തുടടിയും അവ ചെപ്പററി തെപ്പു വിചിത്രനം ചെയ്യാൽ നമുക്ക് താനേതാനു വിശദമാകും. എന്നാൽ ഈ നീഞ്ഞയങ്ങളെ അദ്ദോസത്തിൽ കൊണ്ടുവരുക, സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരോടുപുറിക്കുക—ഈവയ്ക്കു വളരെ പ്രധാനമുണ്ടും.

പ്രഖ്യാശയന്മാരായ ചണ്ണിതന്മാർ നോവലേഴ്ത്തു കുറിനെ കൈ പണിയായി സ്റ്റീകർിക്കുതെന്നാണും.

ചീലങ്ങട മതം. കമ പറയുന്നതു് അരുള്ളവബുദ്ധിക്ക് ദേഹിക്കിപ്പോൽ! ഗാർവമേരിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാൻ കമയെഴുത്തുകാക്കി സാധിക്കുമോ? അവ്യാധികാക്കാരൻറെ ബുദ്ധി (ബുദ്ധിയുണ്ടോ എന്ന സംശയിക്കുന്നവയം കാണാം.) ഇട്ടെത്താണുന്നാണു് ഈ ക്രിക്കറ്റ അഭിപ്രായം. ഇന്ത്യലേവയുടെയും മാധവൻറെയും അരന്നരാഗഭാർഡ്യത്തെപ്പറ്റി സദാ വിചാരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻറെ മനസ്സിൽ ഗാർവമേരിയ വിഷയങ്ങൾക്കടന്നിരിക്കുമോ?

ചീലങ്ങടു്, നോവലെഴുത്തു് ഒരു വിദ്യതനു എന്ന കാരം പണിപ്പെട്ടു സമർത്തിക്കുന്നവരായിട്ടു്. നമ്മ ദെ ഈ ‘ഭാഷാഭിമാനി’കളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനായി മാത്രം പറയുകയാണഞ്ചു. പ്രസംഗക്കാർ, ഉചായ്യായ കാർ, വാംശാല, നീയമസില്ലാന്തങ്ങൾ, വാംചുസ്ക ഷ്ണർ, കലാശാലകൾ—ഈങ്ങനെ കനമില്ലാത്ത ഇതിനെ കലാഭ്യന്തരം എങ്ങനെയാണു് നീങ്കേരിക്കുന്നതു്? ഇമ്മൻകലാശാലകാർ—മത്സ്യംപിടിക്കുന്ന എല്ലാം വാംപ്പിക്കുന്ന ക്രിക്കറ്റാണവോലും—ഈ പണി വാംപ്പിക്കുന്ന ഫു. നോവലെഴുത്തി വാംകുന്നതു് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുമില്ല; കൈത്തറം വാംപ്പിക്കാനൊക്കുന്നാമില്ല. അതുകൊണ്ടു കമയെഴുതാൻ വാംകാനൊന്നാമില്ല. അക്കും എഴുതാം. കനകിൽ അക്കുള്ളികമായിട്ട് വയം ഈ വിദ്യ; അല്ലെങ്കിൽ അരബരായക്കിലും അരന്കരിക്കണം—ഈങ്ങനെ കരിപ്പായമുള്ളവർ ധാരാളമണ്ടു്. നോവലെഴുതാൻ തുനി

യുന്ന യുവാക്കന്മാരെ തൊൻ നീരാശപ്പെട്ടത്തുനില്ല. അതുകൊം എഴുതാം.

പക്ഷേ എഴുതാൻ തുനിയുന്നവർ, തൊൻ മുമ്പ് വരുത്തുപോലെ, തങ്ങൾക്കു നിന്നുമുകളിക്കാനെല്ലൂ പ്രസ്തുതിയും ദു മാഹാത്മ്യവും തങ്ങൾക്കു നേരിട്ടാനെല്ലൂ പ്രതിബന്ധം അദ്ദേഹം മാറ്റാനെല്ലൂ ഉപായവും കാണ്കണംതാണോ; എന്ന മാത്രമല്ല, ഇതും ഒരു വിശേഷകലയാണെന്നും ഇതിനും ചീല നീയമസീലഭാഗത്തെഴുണ്ടെന്നും മനസ്സുഭാക്കിയിട്ടും വേണംതാനും എഴുതുന്നതിനു തുനിയുക.

അധ്യായം റണ്ട്

വിഷയം

ആവൃത്തികാനിമ്മാണവും കൈ കലയാണെന്ന ദിവിലതെത്ത് അധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൈതരത്തിൽ നോക്കേണ്ടാൽ ഇതാണോ ലോകത്തിലെ ആദികല. ചിത്രലേഖനം മുതലായവയെപ്പറ്റാറി ആങ്ങം വിചാരിക്കാത്ത കാലത്തും കമ്മ പറയുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ലോകമൊട്ടക്കു വ്യാപിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടായിരും. കമ്മ കേട്ടു. ഗ്രഹിപ്പാൻ അതിയായ പാണ്ഡിത്യമോ അനന്ത്രമായ ധാരണാശക്തിയോ ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ ഈ കലയെ സകലജനങ്ങളിലും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈദൈന സർവ്വമാ ഫ്രോഡ്യമായ ആവൃത്തിക നിമ്മിക്കുന്നതിനു സപീകാരയോഗ്യമായ വിഷയമെന്തെന്നാണോ ഇന്ത്യയിലോചിക്കേണ്ടതും. ഈ കിളരിയും അതിവിസ്തരമാണെന്ന മുൻപുതനെ പാഞ്ചവല്ലുണ്ട്. മനസ്സുമുടായം, ഘൃതതിരാലും പാഞ്ചതാലും അവസാനി-

ക്കാത്ത മനഷ്യസമുദായം, തന്നൊയാണ് ഇതിനെല്ലാ വീം
ഷയം. എത്രയോ അതുവിരും നോവലുകൾ ലോകത്തിലു
ണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടുന്നാ, കമക്കപ്പുകൾ വല്ല അറുതി
യും വന്നവോയോ? ഇല്ല. അസംഖ്യം വികാരങ്ങൾ മന
ഷ്യക്കണ്ടല്ലോ. അവയ്ക്കു നോവൽക്കാർത്താക്കളിട ഭാവനാ
ശക്തിക്കുന്നതുവരായി മുച്ചം കൊടുക്കാൻതോ? കാരോങ്ക
തന്നെന്നും കാരോ കമാപ്പുത്തായി സകല്പിക്കാം. ഒ¹
ബേഡാ അധികമോ സപ്രാവഞ്ഞാളു നമുക്ക് സക്കീഴ്പ്പ്
ക്കാം. ഇങ്ങനെ ലോകത്തിലെ ഇന്നസംഖ്യയിൽപ്പും കവി
ത്തര കൂടുതൽ തുക നമുക്ക് കമാപ്പാത്രങ്ങൾക്കായി നല്കാം.
നമ്മുടെ വിഷയം എന്നണ്ണേയ്ക്കും നവമായിരിക്കണം. രേതു
കൊണ്ടുതന്നെന്നായിരിക്കാം, ‘നോവൽ’ (നവ്യം) എന്നാം
ഇത്തരം കമക്കപ്പുകൾ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും;
അതവ്യായികാക്കാറുന്നാൽ ലോകത്തിന്റെ ഏഴ്യഗതിക
ലെ അപൂർവ്വായി സൃഷ്ടിവലോകനം ചെയ്യണം. ലോക
തട പ്രപുത്തികൾ, വിചാരങ്ങൾ, മണ്ഡലം, കൗതു
ഖ്യം, നീതിഖ്യത എന്നിവയെയെല്ലാം, ഇവർ സൃഷ്ടിച്ച
റിയൺ. സംസ്കൃതത്തിന്റെ അനവധി മുച്ചുക്കൾ
യും നീമിഷംപുതി വകന സ്ഥിതിക്കേണ്ടതയും ഇവർ
അവലോകനം ചെയ്യണം. സ്കൂൾക്കു അരങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോ
ടും അക്കാദിമിക്കന വികാരങ്ങൾ എന്നെന്നാം അസൂയ,
വിശ്വാസം, ഉത്കണ്ട എന്നിവ അവരെ എന്നതാക്കു
ചെയ്യാനാണ് ഫുരിപ്പിക്കുന്നതെന്നാം. അതവ്യായികാക്കാ
റുന്നാൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നം. ഏഴ്യത്തെ വലിച്ചുപെട്ടുകൊ
ണ്ടവോകാൻ ഇവർ വിചക്ഷണമാരായിരിക്കുന്നാം. വീം

പിയരസങ്ങളുടെ മനോഹരമായ ഒരു സമേചനം നോ വലുകളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഇവക്ക് ശക്തി വേണം. നിരുദ്ധമായി പുറപ്പെടുത്തണ സ്ഥായിരസപ്രവാഹത്തിനു വകനു പ്രതിബന്ധിക്കാനുള്ള ഇവർ ഫ്രേഞ്ചിക്കണം.

ആവ്യാധികാനിമ്മാനത്തിനുള്ള വിഷയം മനസ്യ സമൃദ്ധായമാനമാത്രമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും, മാനസി കകാരുംങ്ങളും ലോകവ്യവഹാരങ്ങളുമാണല്ലോ അവയിൽ അടങ്കിയിരിക്കുണ്ടതു്. അതിനാൽ നോവൽ ‘ഇഹ ലോക’ത്തിൽ ഇരിക്കുണ്ടാം. ‘ഉന്നത്’ങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾപ്പറ്റിയൊന്നുംതന്നെ ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ അവകാശമില്ല. നാനാസ്വഭ്യീകളിൽവെച്ചു മനസ്യമുണ്ടാക്കാനുള്ള ചീരുളവുംവന്നത്തിൽ വിശീ ഷുമായിട്ടുള്ളവ. അതുപോലെതന്നെന്ന പലേ വികാരങ്ങൾക്കും പ്രപുത്തികളോടും തുടിയ സുപ്രിയങ്ങളുാരെ കൂടാ പാതുവുപയോഗത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതാകുന്ന ആവ്യാധികാനിമ്മാനത്തിൽ ഉത്തമമായ ഭാഗം. ആലഭിമകവികൾ രംഗത്തിൽ ഇഴശ്രദ്ധാർഹരയും ദേവന്മാരയും അവകാശം അസംഖ്യം അരാഗശാമകളും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. പണ്ട് ചീരുളവുകുന്നതും കവികളെ പരികരിച്ചിരുന്നു. ആയുന്നികുന്നാർ (കവിയും ചീരുളവുകൾം ആവ്യാധികാരിക്കാറും) സാധാരണമനസ്യസമൃദ്ധായതേരാടാണു് അത്തിരിക്കുന്നതു്. “സപ്രഭ്രംഭരണവിശ്വിതനായിരിക്കുന്ന എക്ഷ്യത്രാധിപതിയും” “നാരിപ്പരിശയ വസന്ധവും കീരിപ്പരിശയ കടയും കരതാരിജലന്തി നടക്കുന്ന ഇരപ്പാ ഇയും” ആവ്യാധികാരിക്കാരന്മാർക്കും ഒരുപോലെതന്നെ.

മനഷ്യസമുദായത്തെമാറ്റം സംബന്ധിക്കുന്നതാക്ക യാൽ ഈ കലജ്ജ സ്വർത്തോമുഖമായ ഒരു പരിപ്പാരത്തെ ലോകത്തിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിനു മുഖ്യയ്രുമായിരുന്നു ‘മത’ത്തെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സും ഉത്തോപാദിപ്പി ക്കാറുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. അരംകുന്നു, സമുദായോത്തോക്കൾ ത്തിൽ അക്കാണപരിഗ്രമം, ഭ്രതസ്സും മതലായവ ഈ ‘മത’ശബ്ദത്തിൽ അടങ്കിയിട്ടുണ്ട്. ‘അരംകുന്നു’യെ നീഡിടെ പരായനാത്മകം, അനൃത്യഃവദ്ധം തിരുത്തുന്ന സഹതവി ക്കാനു ഒരു വിശിഷ്ടംഖനത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുമാറ്റുമ്പോൾ, അരം വരുതെ മുദ്രയശത്തിക്കുള്ളിയും അതുമാക്കുണ്ടും സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിനാത്കന്ന മനോധർമ്മത്തെചുട്ടി വിവ ക്കുച്ചിട്ടാക്കുന്നു. ഏന്നമാറ്റുമ്പോൾ, ഈ മുണ്ടത്തിൽ മനഷ്യനെപ്പറ്റാറി ‘മനഷ്യൻ’ എന്ന സ്നേഹഭക്തിബന്ധമാനം അംഗീഴം അവന്നുറ അപരിമിതമായ ഒന്തോളിഷ്യവും അരം വന്നുറ ധന്തംജൈപ്പരായിള്ള വിവേചനവും അടങ്കിയു മിരിക്കുന്നു. നാലു കരാവ്യായകികാകാരന്നുറ സഹായമുണ്ടുകെങ്കിൽ, തെരവുന്നിലേ തിണാട്ടി നടക്കുന്ന ഭീക്ഷകാരന്നുറ ബീഭത്സവേഷത്തിനാളുള്ളിലടങ്കിയ യമാത്മവും അഷനെയും അത്യാരത്തിനമാറ്റമായി അലഞ്ഞു തിരിയുന്ന അനാമരായ കട്ടികപ്പക്ക വരായുന്ന ഒന്നന്തൃത്തെ യും വിഭാവനം ചെയ്യാൻ ഈ ‘അരംകുന്നു’ നമേം ഫ്രോസൂഷിപ്പിക്കുന്നു. ലോകത്തിനു ചൊതുവെ സൂക്ഷ്മദർശനവും സദപിച്ചാരവും നാല്പത്തിനു കലയുടെ മാഹാത്മ്യവും കരിക്കലും വിസ്തുരിക്കുന്നതെല്ലു. ചിത്രലേഖനം ഇതുവരെ ഇങ്ങനെയെന്ന സാധിച്ചിട്ടില്ല; ഇന്ന് സാധിക്കുമെന്നു

പു. അതു മനഷ്യവർദ്ധനയാട്ടമകനം പ്രതിഫലാട്ട് തും കഴിയുന്നു. കൊത്തുവണി പ്രായണ ആക്തിയെ സ്ഥാംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. മനഷ്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തികളെ പ്രതിഫലിപ്പിപ്പാൻ അതുസാമിച്ചിട്ടില്ല. കവിത അംഗങ്ങയല്ല. എകിലും കവിതയിലുള്ള തത്തപ്പങ്ങളെ ഒരിയാംവണ്ണം ധരിക്കാൻ വാണിയിൽക്കും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, ലോകത്തിൽ പൊതുവേ ഇങ്ങനെന്നെങ്ങാൽ വാം പഠിപ്പിക്കാൻ അതിനം സാധ്യിക്കുന്നില്ല. ലോകം അറുയിൽ ആവ്യാധികാകാരനും പല ആളുകളെല്ലാം ദശിപമത്തിൽ കാണും. കന്നിനൊന്നു പിരകിലായി ഷ്ടോകന ജനപ്രധാനത്തിൽനിന്നു ചിലരെ ഭേദിപ്പിച്ച സപ്രീകരിക്കുക അബ്ദുക്കിൽ നിത്സിക്കു—ഈതാണും നോവൽകത്താവിഞ്ഞരും പണി. മനഷ്യസമായം എറുയോ വിസ്തൃതമാണു്. സൗഖ്യത്വങ്ങളാരെ ഉറുനോക്കി നടക്കുന്ന ക്രവറ സദാ ഹരോഹരാ രൂപങ്ങളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കാം. തന്റെ ‘അക’ത്തു ചാക്കസാലയിൽ കിടന്നകൊണ്ട് കമാപാത്രങ്ങളെ സ്വാശിക്കുന്നതായാൽ, അവ കുറുമ്പാത്രങ്ങളായി വരാന്ന സൗഖ്യം. ലോകവരിചയം നേടിയ എത്തു സൂക്ഷ്മാവിലോകനസമത്വം കമാപാത്രസ്വാശി നിസ്ത്രയാസമാണു്. ആ കമാപാത്രങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴും പുതുമയും നാനാത്പര്യം കാണും. രചയിതാവിഞ്ഞരും സാമത്വ്യം കാണിക്കോണ്ടതു് ഈ രൂപങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് രംഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിലാക്കണ. നമ്മുടെ ഭീനചരുസപാദം വികമായി വിവരിച്ചാൽ അതു വൈരസ്യജനകമായിരി

കും “രാവിലെ എണ്ണീറു പള്ളത്തേച്ചു കാപ്പി കടിച്ചു. തപ്പാള്ളാരൻ വന്നോ, കെരളത്തു തന്നു. സപ്ലൈവുസന്ധിം തോന്നു.”—ഇങ്ങനെയാണോ കൈത്തൽക്കുറ ടിനച്ചരുധി ടെ ഭാഗമെങ്കിൽ അതിനെ ആവുപ്പായിക്കാക്കാൻ വണ്ണിക്കുന്നതു കേൾക്കുക:—“പ്രഭാതസ്ത്രൂപ്യക്കുറ കുറഞ്ഞുപോരാക്കുന്നതു മുമ്പുട്ടുവരുത്തുന്നതു അക്കത്തു കടന്നു” അവിടെ സുവന്നിത്രയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന.....നെ മനം മനം ത ലോട്ടി ഉണ്ടത്തി. അയാൾ ദന്തക്ഷാളനും മുതലായ കൂടുതലും നില്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ തന്റെ അക്കത്തു വന്നോ കാരണം മനോവുപാദാരങ്ങളിൽപ്പെട്ടു അവിടെ ജനാല യുടെ അട്ടത്തു കുടം കസാലയിൽ ചെന്നീരുന്നു. പുക്കിനും അത്യുന്നതങ്ങളായ ശാഖകൾ സൗര്യരഘീയാൽ സപ്ലൈവണ്ണം പുണ്ട് വിളിക്കുന്നതു” അയാൾക്ക് കാണാമായിരുന്നു. പക്ഷികൾ ഇരതേടി പുംപ്പെട്ടതുട നേരിരിക്കുന്നു. കംക്കനാർ കിബള്യമേന്തി, കാളയെ മുൻനടത്തി, പാടത്തേങ്ങു നടന്നതുടങ്ങി. ലോകസ്രഷ്ടി ആയിപ്പെട്ട സകലചരാചരങ്ങളിലും കാരാരോരോ വുപാരങ്ങളിൽ പെട്ടിരിക്കും, അയാൾമാത്രം സപ്ലൈം നിക്കേ ഷനായി എന്നൊരു നിസ്സാരവസ്തുവിനെ സുക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പട്ടിൽ അവിടെ ഇങ്ങനു. അയാള്ളടെ മനോവിച്ചാ രസ്തതു പൊതുപാതയിൽ ഒരു ദാഡി എന്നു തോന്നമാറും, കുതക കുതക ആരാരോ വന്ന മട്ടിയ ശബ്ദം കേട്ടു. പെട്ടെന്ന വന്ന കുതക തുറന്നനോക്കി; കണ്ണതു കാക്കിക്കൊട്ടും ബുവൽക്കും തോൽസബ്ബിയും ധരിച്ചു കൈവനെയാണോ. ആ തപ്പാളാരൻ (അയാൾ തപ്പാൾക്കാരനായിരുന്നു.) കുതക കൈത്ത

ക്രത്തു മേൽവിലാസം നോക്കി അരയാർക്കു കൊടുത്തു. ക്രത്തു വാങ്ങി പൊളിച്ചപ്പോൾ അരയാർക്കുണ്ടായ വീഡിയ പികാരങ്ങളിൽനിന്നുത്തുപാടിച്ചു നാനാരസങ്ങളിട നടന്നു മുഖംഗത്തിൽ കൂന കാഴേണംതായിരുന്നു. അരയാർ നിരാഗത്തും അരത്തുത്തതിനും പാതുമായി അവശിഷ്ടിക്കുന്നതിൽപ്പെട്ടു കസാലയിൽ മലന്ന് വീണു.”

ഇവിടെ ആവൃത്തികാകാരൻ മുന്ന ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവകാരുങ്ഗങ്ങളിൽ ചിലവയെ നില്ക്കേണ്ടം നിരസിച്ചു, ചിലവയെ ചുരുക്കി, ചിലവയെ വളരെ വിസ്തരിച്ചു “അതിന്റെയോകതിയാക്കി; “രാവിലെ എന്നീറും” എന്നാളും ഭാഗം കൂന മാറ്റി രാവിലെ ഉണ്ണൻ എന്നമാത്രമാക്കി. എന്നാൽ ‘രാവിലെ’ എന്നതിനെ കൂന വളരെ വിസ്തരിച്ചു “അദ്ദേഹിങ്ങമായി ചേത്തു. കാപ്പി കടിച്ചു കാരും മിണ്ടിയതെ ഇല്ല. ഇതാണും നോവത്കത്താവിന്റെ ഉച്ചാധികാരം. ഇങ്ങനെ ലോകത്തിൽ ഒരു സെവ്യും തോന്ത്രിക്കാത്ത സംഭവങ്ങളെല്ലാം മുന്നാവായങ്ങളെല്ലക്കാണ്ടു ചെയ്തിവിനും എറെക്കണ്ണരു സെക്കരമാക്കാൻ കഴിയും.

രാജപാതയിലോ ക്രൈസ്തവിയിലോ ക്രിസ്തത്തിലോ ക്രിസ്തത്തിലോ മരോ കാണാനുത്തപ്പോലുള്ള ക്രവന്നെന്നും ഒരു നോവലിൽ കാണാൻ സാധ്യിക്കുന്നില്ല; അമുഖം സാധ്യിച്ചാൽ ആ നോവൽ ഒരു സെവ്യുമില്ലാത്തതാണെന്ന വണ്ണിച്ചു ചൊയ്യാം. രംഗത്തിൽ ഒരു നടൻ ക്രത്തുപൊളിക്കുന്നു; അതു നാം സാധ്യാരണ ക്രത്തുപൊളിക്കുന്നതുപോലെയിരിക്കുന്നില്ല. രംഗവാസികളിടെ ശ്രദ്ധ.

യെ അതുകൊണ്ട് അരയാൾ ചീല അതുംഗ്രാമപാള്ടി കാണിക്കും. അരതുപോലെ നോവലുകളിൽ കമ്മാസംബന്ധമില്ലാത്തതിനൊന്നിനും പ്രവേശമില്ലെങ്കിലും, സാധാരണനാകാറുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു പുതുക്കി ‘മിറാക്കി’ അരനാവഗൃഹിവരണം തുടാതെ പഠിയും. ചീല കമ്മാപാത്രങ്ങളിൽ എ താത്കാലികസ്ഥിതിയെ ശരിയായി വിഭാവനം ചെയ്യാൻ ഉതക്കമെങ്കിൽ, അവയുടെ ശോഷ്ഠി, നോട്ട്, ശബ്ദം എന്നിവയെ ചീലർ വിവരിക്കാറുണ്ട്. കുത്തപൊളിക്കക, കസാല നീക്കിയിട്ടുക മുതലായ അതുംഗ്രാമങ്ങളാട്ടുടി ചെയ്യുന്ന നടന്നും പണിയും ഇപ്പുകാരുടും അരവുന്നായികാക്കാരുന്നു പ്രസ്തതിയും ഒന്നുപോലെയാണും.

കവിത, ചീറ്റലേവവനം മുതലായ കലകളുക്കാൾ അരവുന്നായിക്കും കൗതുങ്ഗ്യം നഘ്നംഡത്രു വേബാരു വിശിഷ്ടമണംകൊണ്ടാണും. രചയിതാവിന്നും വായനക്കാരുടെയും ശ്രദ്ധജീളായ വിചാരങ്ങളും നോവൽമാരും ലോകത്തിൽ വുപരിപ്പിക്കാം. അരതുകൊണ്ട്, നോവൽകത്താക്കാരുടുകൂടി തങ്ങളിൽ മനസ്സിൽ തോന്നുവയെ കരുത്തുടി സ്വീക്ഷ്മമായി മറവുള്ളവക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കാം. കവിക്കണ്ട് ഇതു സാധിക്കും. കവി മുരഞ്ഞുകാണുന്ന ത്രാവന്തേരു അടക്കത്തു കൊണ്ടുവരുന്നു. ഈ വിശിഷ്ടമണം എല്ലാ കലകൾക്കുമുണ്ട്.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞത്തീൽനീനും അരവുന്നായികാനി മാണം സർപ്പസമ്മതമായ കരാറികലയാണുന്നും. അതിന്നും ‘കളരി’ അതിവിസ്തൃതമായ മരംഷ്യസമുദായമാ

ബന്നനും അതിനു ലോകത്തെ ഉന്നതപദ്ധതിലേള്ളു നായികാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടനും അതിനും ‘അറബക്കവ്’യെ പുജിക്കാറും പുണ്ണമാക്കാറും കഴിയുമെന്നും മറ്റു കലക തീരുമ്പാലെ ചീല നിശ്ചിതനിയമസില്ലാത്തതുപരം ആ വശ്യമുണ്ടനും വായനക്കാക്ക് മനസ്സിലായിരിക്കുമ്പോ.

ഇന്നിയും വളരെ പറവാനണ്ടു്; ഇന്നിയും ഏറെത പ്ലാമോ എത്തനമായി ഇതിൽ കണ്ടുപിടിക്കാനണ്ടു്. ഏ ഗ്രുഡേയാ സമസ്യവാദങ്ങളായി, ഇടവിടാതെ, രചയിതാ ക്കപരം കാരാനോരാനോയി കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഏക്കിലും എന്നതപദ്ധതിനും ഇതിൽ പക്കയുള്ളതിനാൽ, അതിനേരു നാമം അത്യമതത്താക്കാണ്ടു്. മറഞ്ഞുശരീരത്തെ കീറി മറിച്ചു് എല്ലാ അസ്ഥികളെയും ഉപാസ്ഥികളെയും തെരുവുകളെയും പരിശാധിച്ചു മറഞ്ഞുക്കും പൊതു വേദ്യുള്ള അസ്ഥിക്ക്രമിക്കുന്നിനേരു സ്വാഭാവത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ വൈദ്യരാസൂജന്തനാക്ക് കഴിയും. ഏനാൽ മനോ വ്യാവാരങ്ങളെ അത്ര പെട്ടനും കരത്തനും പാർിച്ചതീ ക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ക്ഷമാശീലനായ കര വിദ്യാത്മിക്കു്, ഇടവിടാതെ ഉള്ള ഉത്സാഹത്താൽ, കാരാനോ കണ്ടുപിടിക്കാം. അതിനാൽ ആവ്യാധികാനിമ്മാൻം എല്ലാ വക്കും പുതിയൊരു ‘കളു്’മാണു്. ഏതു നിപുണനായ പരിഗ്രമിക്കും ഈ മറഞ്ഞുസമുദായത്തെ പാർിച്ചതീ ക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. അയാളുടെ വിൻഡാമിയും മന പ്ലോഡും ഉണ്ടാലെതന്നെയാണും ലോകത്തെ കാണാക. വാസ്തവ തീരുമ്പാലെ അതിസമർപ്പനായ മനസ്സാസൂജന്തനാണും ആവ്യാധികാക്കാറൻ.

അധ്യായം മൂന്ന്

നിരീക്ഷണശക്തി

നോവൽക്കത്താക്കൾ പ്രമമമായും പ്രധാനമായും അറിയേണ്ടതു സ്ഥാനഭവത്തിനെറിയും സൃക്ഷ്വാവലോകനത്തിനെറിയും മലമല്ലാതെ എഴുതിശ്രദ്ധിച്ചുനെത്തല്ലോ തും ജുമാബന്നനാണോ. മറ്റൊരു ചില കലകളിൽ കുറുമെഡ്യും അവാസ്യവും കാണാം. എന്നാൽ ആധുനികാവ്യായികാക്കാരന്മാരുടെ ഉദ്ദേശം, മനഷ്യസമുദായത്തയും മനഷ്യഭാവവികാരാദികളെല്ലായും ആവ്യായികയാക്കണ ആപം ത്തിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കകയാക്കണ. അതിനാൽ കമാപാത്രങ്ങളായി നിശ്ചയിക്കുന്നവരുടെ വാദങ്ങൾനോവ്യാപാരങ്ങൾ അതാതു കാലങ്ങളാവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ചിരിക്കണം; അതായതും അവ നമുക്കു ധമാത്മജീവിതത്തിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നവയായിരിക്കണം. വേണ്ടെങ്കിൽ അവയെ ഒന്നു മിനുക്കാം. എന്നാൽ ഈ മിനക്കിൾ എറേക്കുറെ സ്ഥാഭാവികമായിരിക്കണം. അവക്കടപ്പുത്തിക്കൾ സ്ഥാഭാവികവും അന്വയാജ്യവുമായിരി

കണം. സപാവലോകനത്തിൽനിന്ന് വേണം, നാം അത് വരുതെ പികാരവിച്ചാരാവാദികളെ പിവരിക്കുക.

‘കാണംകേരാറുല’യിൽ വളരെ കുറഞ്ഞ സൗഖ്യ തടവി മുള്ളെ ജീവിതത്തെ വണ്ണിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും. സാധാരണനാഡായ പരിചിതനായം സ്നേഹിതനായമുള്ളെ കുറ ഗ്രന്ഥകാരൻ കോടീശപരമാരെ കമാപ്പുക്കുന്നാരാക്കുന്ന തു സൂക്ഷ്മിച്ചു വേണം. തിങ്കിതാംകൂട്ടാരൻ കുറ കണ്ണി. കാരണ റംഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരാതിരിക്കുകയാണെത്തമം. കൊട്ടാരത്തിൽ രാജഘടിപ്പവങ്ങളോടുള്ളടച്ചി കാലം കഴിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ തെങ്ങവീമിയിലുള്ളുവരുതെ നടപടിയെ ദിർഘമായി വണ്ണിക്കുന്നതു സാമ്പസ്തമായി വന്നേണ്ണും. സപാനഭവം വിട്ടു, മുന്നോട്ടാക്കട്ടേ പിന്നോട്ടാക്കട്ടേ, കരംടിപോലും വെള്ളേണ്ടതില്ല. നഗരവാസിയായ കുറ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉമാനാടകളിലെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റാറി പിവരിക്കുന്നതു മിക്കപ്പോഴും അനന്തമായി വരും.

അപ്പെന്നയാണെങ്കിൽ ചരിത്രസംഖ്യമായ ആവ്യാധികകൾ എഴുതുന്നതും എപ്പെന്നയാണെന്ന ചിലർ ചോദിച്ചുണ്ടും. ചരിത്രാവ്യാധികയുടെ മൂലം ഗ്രന്ഥകാരൻറെ ലോകപരിചയ ത്തിലും നിരീക്ഷണശക്തിയിലും അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. സൗഖ്യക്കുഷണായുടെ എഴിയഗതികൾ ലോകത്തിനെറ്റെ ഉത്തരവം മുതൽ പ്രശ്നയംവരെ എത്താണോക്കമാതിരിയിൽത്തന്നെന്നയായിരിക്കും. നാം കാരോരോ കമാപ്പുക്കുന്നായുടെ പ്രയുത്തിഭാവവികാരാദിക്കുള്ളിയാണും നോക്കുന്നതും, അപ്പോതെ കമാപ്പുട്ടുണ്ടെങ്കിലും പി. ചൗരിത്രാവ്യാധികകളിൽ കമാപ്പുക്കുന്നായുടെ ആരീ

വിത്തേളിലെ മുദ്രസംഗതികളെ സുചിപ്പിക്കുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ നിമ്മിക്കുന്ന വിഷയത്തിലും അതവ്യാധികാക്കാൻ പ്രത്യേകം ശുള്ക വെജ്ജേണ്ടതുണ്ട്. ധമാത്മസംഗതിയെ ഭാവനകളോടു സമ്മുള്ളപ്പീക്കുന്നതിൽ ഒരു സവിശേഷസാമർപ്പം അതവശ്യമാണ്. കമ്മറിൽ പല പ്ലോം തെറവുവരാറുണ്ട്. ‘മാത്താബ്ദിവമ്മ’യിൽ ചരിത്രക്കാരിൽനിന്നും ഭീമിച്ച പലേ ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. പങ്ക് അവയെ നാം സാധാരണ വിസ്തരിക്കുന്നാം പതിയും. കമാനായികയായ സുദ്രങ്ങൾ പ്രസ്തതികളെ കൂടുന്ന നിരുപണം ചെയ്യുന്നോള്ളി. ജനാദിപ്രായത്തെ നിസ്സാരമാക്കി പുരഷന്മാരോടു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന പതിയും അതു കമ നടക്കുന്ന കാലത്തു തിരഞ്ഞെടുത്തിരുത്തുണ്ട് കാലയാവനം ചെയ്യുന്ന അക്കാലത്തും അതിഭ്യുമായ അഭ്യർത്ഥനയിൽ, മിക്കവാറും അതുകൊല്ലുന്ന ത്രണയില്ലാതെ, റാജമന്ദിരത്തിൽ കടന്നാച്ചല്ലാൻമാറുമുള്ള ദേഹത്രം സുഖഉണ്ടു തോന്നിയില്ലോ? എല്ലാവക്ഷം വിഹ്വലമാന്വന്നായ തിരുമ്പത്തു പരിഹരിയുടെ മുവത്തു നോക്കി, താൻ തന്റെ വീട്ടിലും വരിപ്പുകയാണെന്നും തന്നോട്ടുവെന്നും ചോദിക്കാൻ അതുകൂടംവകുശവുമില്ലെന്നും പറഞ്ഞില്ലോ? പരപ്പക്കാനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ചാതിപ്പരുംബാം വരിപ്പുന്നതും ചുഡാക്കിപ്പും അനുഭവമാണ് അഭ്യന്തരത്തിൽ മറ്റു സുരീകർണ്ണങ്ങളെയിരുത്തുന്നോ? അമ്മാവൻ എത്ര ദിശയിലും നാശാക്കിപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതജ്ഞയെ കൈ സുരീ—അക്കാലത്തെത്ത കൈ സുരീ—നിരാകരിക്കുമോ? രാജ്യം ഭരി

കണ്ണ പൊന്നാതിങ്മെനിമാരോട് കത്തിപ്പാട്ടകൾ നടത്തുമോ? ആനന്ദവുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ കേട്ട വസന്നപ്പുചക്കമായ ശ്രദ്ധം വല്ല പിശാചുകളിൽനിന്നും വന്നതല്ലോ? അക്കാലത്തെ ഏതെങ്കിലും സ്കൂളി വിചാരിക്കുമോ? അതിന്റെ പരമാത്മത്തെ അറിവാൻ ശ്രമിക്കുമോ? സുഭദ്രയുടെ മനോവ്യാപാരങ്ങളിൽ ആരാധനയും ഉള്ള നൂറാണ്ടിലെ ഉത്തുപ്പിദ്ധാദ്യാസം ലഭിച്ച സ്കൂളിന്തുങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെയാണോ? അതിനാൽ ‘മാത്താണ്യവമ്മ’, അതിലെ കമ നടക്കുന്ന കാലത്തെ തിങ്കവിതാം കൂറില്ലെങ്കിൽ രീതിക്കൈയും ജീവിതമാതൃകകളുമാണോ? കാണിച്ചിരിക്കുന്നതുനും വണ്ണിച്ചു പാശാൻ പാടില്ല. അതറിയേണമെങ്കിൽ നമ്മക്ക ചരിത്രം വായിക്കുകതനും വേണം.

അതുപോലെ, ഗ്രാമകാരൻ ഘൃഷ്ടകാലത്തെപ്പറ്റി എത്തെങ്കിലും യായേണമെങ്കിൽ നിയയമായിട്ടും ചരിത്രകാരനോടും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു. ചരിത്രസംഖ്യമായ ആവ്യാധികൾ എഴുതുന്നവർ ഇതിനെ കൈ പുമാനമായി സ്പീകരിക്കാം. എന്നാൽ മാറ്റാക സംഗതിയുണ്ട്: നാം ‘മാത്താണ്യവമ്മ’ വായിക്കുന്നോപ്പം മനസ്സുസമുച്ചയത്തിന്റെ ഭാവവികാരവിചാരപ്രസ്ത്രത്തിക്കൈപ്പറ്റിയാണോ? അധികം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും; അതിൽ എത്തെങ്കിലും സ്വല്പിതമുണ്ടെന്ന വിചാരിക്കാനല്ല, ആഞ്ചും വിചാരിക്കുമില്ല. അക്കാലത്തെ ജീവിതമാതൃകകളും നീതിക്കൈയും നിയമങ്ങളും സമ്പാദനവചനിക്കൈക്കൈയും വിജദമായും സത്യമായും വിവരിച്ചിട്ടുള്ള തു

അവിതാംള്ളർച്ചരിത്രങ്ങൾ തുല്യം കരവാകയാൽ ദിനത്രം വള്ള സൗഖ്യവലിത്തെള്ളി. ‘മാത്രാബ്യവമ്മ’യിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽക്കൂടി, അവ ഗ്രന്ഥകത്താവിഞ്ഞറ നേന്തുണ്ടുവരുവായി കണക്കാക്കാറില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്നറ സമയ്ത്തോടു കൂടിക്കൊന്നതു കമാവാത്രസ്ഥിയില്ലോ. അവയുടെ വികാരാട്ടിക്കളെ നിശ്ചിക്കുമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതിലുമാകും. സമാനകാലീനനായടെ കമയെ വിവരിക്കുന്നോടുകൂടി, ഇത്തരം തെററുവരുന്നതു ഗ്രന്ഥകത്താവിഞ്ഞറ ലോകപരിചയക്കുവൈക്കാണ്ടം മണ്ഡലംകൊണ്ടുമായിരിക്കും. ‘മാത്രാബ്യവമ്മ’പോലുള്ള അവവ്യാധികകളിൽ മുൻപുരുത്തു തന്ത്രിലുള്ള അഭ്യാസങ്ങൾക്കില്ലോ, അവയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ, സാധാരണസാമ്പത്യനിത്രവകന്മാരുക്കാണുണ്ട് യോഗ്യമാർ പുരാണവിജ്ഞാനാനീയവിദ്യാഭ്യാരായിരിക്കും; അവക്കമാത്രമേ കാര്യങ്ങളിടെ ധാമാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. പുരാണകമകൾ എഴുതാൻ തുനിയുന്നവർ ചരിത്രകാരന്മാരുടെതിലുമധ്യികം വര്ത്തമാനപത്രങ്ങൾ, ഉപന്യാസങ്ങൾ, കാത്തുകൾ എന്നിവയുടെ സഹായത്തയാണോ. അപേക്ഷിക്കേണ്ടതു. നോവൽവായനക്കാർ, അതായതും, അവ്യാധികാനിമ്മാണത്തപ്പറ്റരീ ഒരു ജനാനവുമില്ലാത്ത വായനക്കാർ, അത്യുമായി നോക്കുന്നതു സ്പാദാവികതയെയാണോ. അവർ ഗ്രന്ഥകത്താവിനു ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു അനുസരിച്ചാണോ. ‘യമാത്മജീവിതത്തെ വണ്ണിക്കാൻ സമർപ്പിതനെന്ന തന്നെ’ എന്നതാണോ കരാവ്യാധികാരനു ലഭിക്കാവു

ന മഹത്തായ അരംഭമാറുന്നു. ചിത്രലേവന്തതിലും ഈ തുപ്പാലെത്തന്നു. വലിയൊരു ചിത്രശാലയിൽ പോയി സാമാന്യജനങ്ങൾ കൈ ചിത്രചട്ടത്തെ നിത്രവന്നുചെയ്യു നീതു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഈ വസ്തു വ്യക്തമായും. (കൈ യുവഗ നമകാരൻ ഈതു അത്യുന്നതം ഉപയുക്തമാണോ.) അവർ ചിത്രത്തിൽ കാണുന്ന കമ്പയപ്പുറിയാണോ ആലോച്ചി കണ്ടു. അതിനു കൈ ‘യാമാത്മ്യം’ അല്ലെങ്കിൽ വാ സ്ഥാപനത്തം വരേണ്ടതു വന്നിട്ടുണ്ടോ? അതാണുവർ അനേപ ചീകണ്ടു. മറ്റൊള്ളി തെററുകളോന്നും കൈ സാധാരണ ഒ കാണാൻ കഴിയില്ല.

രണ്ടാമതായി; ആവ്യാധികാകാരൻ ശ്രദ്ധവെയ്യേ ണ്ണതു വണ്ണന്തതിലാണോ. വണ്ണനും നില്പിയാസമാണു ന നമുക്ക തോന്നാം. എത്രതേതാളിം നാം അട്ടക്കണബോ, അതുതേതാളിം ശ്രമസാധ്യമാണോ വണ്ണനും. കാണുന്നതു വിവരിക്കാൻ എന്താണുതു വളരെ പ്രധാസം? ആലോ ചിക്കിൻ. കൈ മറിക്കുകയ്ക്കു സൂക്ഷിച്ച നോക്കിയാൽ എ നെല്ലും കാണുന്ന കഴിയും? കൈ പാടത്തോ വേലിയി ലോ ആണെങ്കിൽ വളരെയുണ്ടോ, കാണാൻ. പുഴവക്ക തും കാട്ടിലും മലയിലും അനവധി വസ്തുക്കളെ അവ ലോകനംചെയ്യാം. നിരീക്ഷണശക്തിയില്ലാത്തവൻ ഈ വിടുദലയെക്കു കനം കാണുകയില്ല. അമവാ കാണു നെങ്കിൽത്തന്നു ഇങ്ങനെ പറയും: “അവിടെ കൈ മ രം നില്ലുന്നു. കൈ പുരുഷുണ്ടോ. ഇടയ്ക്കിട വെയിലും കാണുന്നോ?” നേരേ മറിച്ചും, ആവ്യാധികാകാരൻ അനവധി വസ്തുക്കളെ കാണാം. അവരെ യോജ്യമായി വണ്ണി

കാൻ അയാൾ കുറച്ചിയിരിക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പന്മേ നന്നസാമിത്യരസികനാടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, മര സ്വന്തർ വികാരവിച്ചാരാടിക്കുണ്ട് വള്ളിക്കുന്നതിനെ കാം തുലാം ചുരുങ്ഗിയ പുരംമാത്രമേ പ്രക്തിവള്ളന്തു തനിനു നാം ഉപയോഗിക്കാവു. അതുനു സ്വപ്നം വള്ളിക്കുന്നതുനെ കമാലട്ടത്തെ മിശ്സപ്പെട്ടതാമായിരിക്കുണ്ട്; അല്ലോതെ, ചില പഴനവന്നേബന്ധക്കുത്താക്കളെല്ലാം കാട്ടം മലജും മഴയും സസ്യങ്ങും പ്രഭാത യും കടത്തത്തീരവും കടിലുമെല്ലാം ചാകകസാലയിൽ കിടന്നകൊണ്ടും, അവരവകുടെ ഭാവനാശക്തിക്കുന്നതുവമായി, ഏഴ്തിക്കൂട്ടുന്നതും ആധുനികനാക്കും അതു അചിച്ചിപ്പുനു വരാം. പ്രക്തിശാസ്ത്രജ്ഞനാം വേദിയിലും പാടത്തും ദേഹികം വഠിക്കാനാണും. എന്നാൽ ആവ്യൂഹകിനാരൻ, ഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും സൗഖ്യങ്ങൾക്കു ദുവലിയും സമേരുന്നങ്ങളിലും അവരുടെ ഭാവത്തിലും വാദംമനോവ്യാപാരങ്ങളിലുമാണും അധികം ശ്രദ്ധവും ഫേണ്ടതും. എന്നമാത്രമല്ല, ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം കമാലട്ടത്തിൽ ‘ചേരേണ്ടവടി’ തിരഞ്ഞെടുക്കുയും വേണും.

നോവൽ നീർമ്മിക്കവാൻ ആഗ്രഹമിക്കുന്നവർ രണ്ട് കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവും ഫേണ്ടുന്നും: അവലോകനം ചെയ്യു, തിരഞ്ഞെടുക്കുക. ഇവയിൽ കന്നാമത്തേരു സുക്ഷ്മാവലോകനാശക്തിയാണും. ഈ പ്രത്യേകതയുണ്ടും എറാക്കുന്ന കണ്ണും എല്ലാവക്ഷ്മാഭായിരിക്കും. എത്തുകൂടിലും കരവയും, വളിരു നാം ഉപയോഗിക്കാതെയിരിക്കുന്നാൽ, ഉപയോഗശ്രമമല്ലാതാവുമെന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനും പരയുന്നു. അതു

പോലെ, അവലോകനശക്തി—അവയവമല്ലോ?—നീ?
 തൃപ്യാവയേഗംകൊണ്ട് ക്രമേണ വല്ലിക്കുന്നതും ഉപയോ-
 ഗശരവുകൊണ്ട് നീറ്റേഷം നശിക്കുന്നതുമാണ്. നീരീ
 ക്ഷണിക്കുന്നതിൽ വല്ലിപ്പിക്കാൻമുള്ള ഒരു ലഘുമാർഗ്ഗം ഈ
 താണം. അന്നനു നടക്കുന്ന വിശ്വേഷസംഭവങ്ങളിൽ ചില
 സംഭാഷണങ്ങളിൽ അസാധാരണമായ എന്നെങ്കിലും ക
 ണ്ണാൽ അതും ചിലതുടർന്നുതുക്കാരാണെല്ലാ നോട്ട്
 ഞങ്ങളും സൂക്ഷ്മിച്ചു കണ്ടരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയും ഒരു
 ‘അതാവകക്ഷരിപ്പ്’—സൂക്ഷ്മത്തിലെഴുതി കാംമ്പെയ്യുക. അ-
 കുതി, അതിനേരു ഭിന്നാവസ്ഥകൾ, മനഷ്യർ, അവ
 കട മാതിരികൾ ഇവ എവിടെയെല്ലാം ഉണ്ടോ, അ-
 വിടെയെല്ലാം ആവ്യാധികാരനേരു കണ്ണകൾ സൂക്ഷ്മ-
 മായി പതിയേണ്ടതാണ്. തെരുവുപാടങ്ങൾ, കോടതി
 കൾ, കോവിലക്കങ്ങൾ, നാടകശാലകൾ, ആര്ക്കപ്പുന്തല-
 കൾ എന്നിവിടങ്ങളിലോക്കെ അവലോകനവരിശീല-
 നത്തിനു യത്തിക്കുന്നവൻ ‘നോട്ട് പെൻസില്യൂമായ് നട-
 നു’തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടണം. കാണുന്ന വസ്തുകൾ സ്നേഹി-
 തന്മാരെ പറത്തു കേൾപ്പുകുന്നതു നല്ലോരുദ്ദൂഷമാ-
 ണും. ചില ആളുകളിടെ തുപം വാക്കുകൾക്കാണ് വിവ-
 രിക്കക; സാധാരണവസ്തുക്കളെ വിശദമായി വണ്ണിക്കുക;
 സംഭാഷണങ്ങളിടെ കാര്യം മുഴവൻ നല്ല ഭാഷയിൽ ച-
 രയുക—ഈവ ആവ്യാധികാരനാക്കാനാഗ്രമദ്ധൂളവക്ക്
 വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. അവലോകനത്തിനു-
 ശീമുത, വണ്ണനത്തിനു നേരുപ്പും, കാര്യഭാഗം ഗ-
 മീകാരാളും ബുദ്ധിവികാസം മുതലായ പലതും ഈ

പരിശീലനത്തിൽനിന്നു സില്പിക്കാരളിൽവയാണ്. എന്നതനെന്നയല്ല, ഇമ്മാതിരി സംഗതികളിൽ നോവൽക്ക് ത്താവു ശ്രദ്ധവെള്ളാതിരുന്നാൽ അതു വലിബൈരവ്യലും മായും വരും; നോവൽ റസ്റ്റ്രന്റനുമായും പരിശീലനമിക്കാം. അല്ലമാറിയില്ലെങ്കിൽ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നുന്നൊക്കെ കിട്ടുന്ന എടുത്തു് അരംഭ കലക്കി എന്നതാണോരു ‘കൂട്ടകൾ’യാക്കി വിടുന്ന നോവലുകളാണ് നാമിപ്പോർ അധികമായി കണ്ടുവരുന്നതു്.

നോവലെഴുതാൻ എന്നതാണ് വെഷമും? ഇംഗ്ലീഷുനോവൽ പല തരത്തിലുണ്ടു്. ‘സ്ലാട്ടിനർ’ കൈ ഫൂട്ടു് എടുത്തു് കൂടു രഖയാളികരിച്ചു ചില ചേപ്പുകളിലും ക്രൈസ്തവത്തു് വാൺഡീഷുമടിച്ചുണ്ടു് വിടുന്നു. പോരോ? ഇംഗ്ലീഷറിയാത്ത ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കും, മലയാളത്തിലും രണ്ടു നോവലുകളെ കൂടു സക്രീണിപ്പിക്കുന്നു കൂടി നേരിട്ടു വേഷം മാറ്റുകയോ ആവാം.

നോവൽതന്നെ നോവലാക്കന്നതിൽ ഒച്ചിയില്ലാത്ത വകുക്കാരുണ്ടു്. വല്ല ഇംഗ്ലീഷുകവിതയെയും ആ പ്രായികയായി മാറ്റിമറിക്കാനാണ് അവകാട ശ്രമം. ഷേക്സ്പീയറിനർ ‘വൈനസും അദ്ദോണിയസ്സും’ എന്ന വണികകാവ്യം വെരോയും വേഷത്തിൽ ടംഗലുംവശം ചെയ്യും. വൈനസും പോയി മീനാക്കി വരും; അദ്ദോണിയസ്സും ഷേക്സ്പീയറിനർ പുറപ്പാടു് അതിനുപരി തുടർച്ചയായതിനാൽ, കൈ ചക്കി, ശ്രദ്ധപ്പട്ടർ, തൃജ്ഞിന്നന്നായൻ ബി. എ, അമുഖം, കൊച്ചുംശകരൻ, തൃജ്ഞിന്നക്കട്ടി, രവിവമ്മരാജാ തുവ

രേഖ്ടി അദ്ദേഹിത്വമായി പിടിച്ച നിറവത്താം. കാട്ടിൽ വെച്ചാണ് ഷേക്സ്പീയർ കമ തുടങ്ങുന്നതു്. ഇയാർക്കും പത്ര ഘറം കാടിന്റെ വണ്ണനയായി കഴിക്കാം. അതി തുവന്റെ തുവലാവണ്ണമോ, കരിക്കവരു ഘറം. മീനാക്കി യുടെ അംഗസൗജ്യവത്തുപോരി അതിഭീർഘമായ ഒരു നിത്രവണം ക്രൈസ്തവത്തും ചക്രിയും ശ്രദ്ധപ്പട്ടങ്ങളായ അന്നതാഴെ, അമ്മുവും മീനാക്കിശ്ശമായുള്ള സംഭാഷണം, കൊച്ചുശക്രരം കുള്ളിൻകട്ടിയും വാധ്യാന്നാരെ തല്പിയതു്, കുള്ളിൻകായർ അമ്മുവിനെ കല്പാണം കഴിച്ച മദിരാശൈയിൽ പോയ തതു്, കുള്ളിൻകട്ടി തുണ്ടിമുത്തതതു്, കൊച്ചുശക്രരൾ കാശിക്കാം പോയതു്, മീനാക്കിയെ അതിതുവൻ അതിമംഗളമായി പിവാധംചെയ്യുതു്, അതിതുവൻറെ അകാലമരണം, രവിവമ്മരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ മീനാക്കി യെക്കാണ്ട താമസിപ്പിച്ചതു്, ശ്രദ്ധപ്പട്ടങ്ങട സകടം, ഉപസംധാരം—ഇങ്ങനെ വിലയേറിയ ആ കാവ്യത്തെ തുവലേഡിപ്പുചെത്തി, ‘അതുമല്ല ഇതുമല്ല’ എന്ന മട്ടിൽ കൂട്ടിക്കൊട്ടു്, ‘സകരമായ ഒരു നോവൽ’ എന്നെങ്ങു തിക്കെട്ടി ഘറത്തേയ്ക്കു പിടിം. വലിയ വലിയ ഉദ്ഘാഗ സ്ഥാനാർ, “ഭാഷാഭേദമാനികൾ ഈ പ്രസിദ്ധഗൃഹകാരന്റെ സംശയമായ നോവലിനെ സസ്വന്നാഷം സ്വീകരിക്കുമെന്ന പിശപസിച്ചു്” എന്നൊരു യേശുതാവരു ഘറം എഴുതിപ്പുറാറിച്ചുവിടം! പിന്നെന്തു വേണം? ഇങ്ങനെയാണു് ചാക്കസാലയിൽ കിടന്ന നോവലെഴുതുന്ന തിന്റെ പണി. ഇങ്ങനെ നോവൽ രചിക്കാൻ തുടങ്ങു

നു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഉദ്ധമതെൽപ്പുറാ എല്ലാംകും ശാഖയിൽ അരന്നശോചിക്കേണ്ടതാണ്.

യമാത്മനോവർക്കത്താവിനു പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ഡിക്കം ഉപയോഗപ്പെട്ടുന്നതു തെരുവുകളിൽ കാണുന്ന മനസ്യരാണ്. അയാൾക്കു ലോകമാക്കപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പുസ്തകമായി ഉപയോഗിക്കാം. ആ പുസ്തകമോ, അവസാനമരംതാണ്. എത്രതേതാളിലും ഭാഗങ്ങൾം വായിക്കേണ്ടവോ, അത്രതേതാളിലും പിന്നുയുമാണെന്നു നമ്മക്കു തോന്നും; കാരണം തവണയും നവീനാധിക്യങ്ങൾം നമ്മക്കു കീടിക്കേണ്ടിരിക്കാം. അങ്ങനെ കരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ഒരു ഗമശാലയെന്നോ അമ്മവാ ചിന്തിക്കാൻവോലും കഴിയാത്തവിധത്തിൽ അത്രയും വലുതായ ഒരു ഗ്രന്ഥമെന്നോ ഈ ലോകത്തെ വിവക്ഷിക്കേണ്ടതിൽ അധികം തെറിപ്പ്. രാജപാത, വീമികൾ, പീടികകൾ, സത്രങ്ങൾ, തപ്പാലാപ്പീസുകൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സകലവും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാരണരോ ഭാഗങ്ങളായി സക്ഷിപ്പിക്കാം. ആവ്യാധികാരം എല്ലാ സ്ഥലത്തും ചാഞ്ചാതിമാർ കാണും. നികുംജത്തിനും ഉത്തരവും നികുംജത്തിനും ഉള്ള ഒരു ദേശവും കാണിക്കില്ലതനെ. മനസ്യസ്ഥിതാങ്കത്തെ കുടുക്കു നിരീക്ഷണംചെയ്യുന്നും രണ്ടുവേരു ഒപ്പാലെ കാണാൻ സാധ്യിക്കില്ല. എക്കിലും, പ്രധാനമാറുകക്കലെ കാരണരോ നോവർക്കത്താക്കൾം തംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നവുന്ന വായനക്കാർ വിചാരിച്ചുണ്ടാം. സൂര്യരാജാശ്രീപ്രസർത്തികളിൽ വാക്കുകളിലും നാം എന്നും കാമ്മിക്കത്തക്കവിധം ‘മാത്രാ

ണ്ണാവർമ്മ'യുടെ കത്താവു വള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനി ഇതു പോലെ സപാത്മതത്തോപരനായ കളിളിനെ വേറെ അതുക്കം കമാരംഗശത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നുടു എന്നില്ല. സമത്രനായ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്ഘാസിയിൽ വെട്ടാൽ അതു കമാപാത്രം രസാവഹമായിത്തന്നെ തീരും. സുരീജിതനായ വില്ലൈ സുരിനമ്പുതിരിപ്പാടിനെന്നു അതുക്കതിയിൽ നാമേമ്പാവയം കണ്ടിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇനിയും അതു മാതൃസ്തി വില്ലൈകൂടി ഉണ്ടായിക്കുടെന്നില്ല. സുരിനമ്പുതിരിയാണെന്നു നമ്മകൾ തോന്നാത്തവിയത്തില്ലെങ്കിലും വേഷങ്ങൾ 'ശരകമേധ്യം ധൂരമേധ്യം' അതു കമാപാത്രത്തിനണായിരിക്കണം. ഭാഗതൻ, ഇന്നത്രോധി, രാജത്രോധി, കോപിജുനായ കാരണവൻ, ബൈപ്രമുഖരും യുവദൈന, അതുപൂമിത്രം, തന്നില്ലെന്നും, കളിളികടിയൻ, ബുദ്ധിവികാസമുള്ള സുരിതാം, രാജഭക്തൻ—ഇവരായം ഇനി നോവലിൽ വരുത്തെന്നും അതു കും സിലിംഗതിക്കില്ല. കമയേഴ്സ്റ്റു നില്ക്കുന്നതുവരെ പാലേ മാതൃകകളിലും കമകളിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും അതുവിഭിന്നം; എന്നമാതൃമല്ല, അവ എന്നേങ്ങും നവമായിട്ട് നമ്മകൾ തോന്നാകയും ചെയ്യും. ലോകഗതികളെ സുക്ഷ്മമായി അവലോകനംചെയ്യിട്ടുള്ള ഒരുവനമാതൃമേ യമാത്മകമകൾ എഴുതാൻ സാധിക്കുമുള്ളൂ. യമാത്മകമായെന്നും ഇവിടെ നിന്തേശിച്ചതിനെന്നു അതുമാം നടന്ന സംഭവങ്ങളെമാതൃം വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമെന്നല്ല; വായിനക്കാക്കി വാസ്തുവമായി നടന്നതാണെന്നുള്ള ഫോയിഡിനോക്കേട്ടുക്കരത്തക്ക സപാഭാവികത കമല്ലു വേണ്ടെ

സാമാന്യമേയുള്ളൂ. കമാനായിക പെട്ടി തുറന്നാൽ, അവ കൂടുതലും മാറ്റുന്നുണ്ടോ വലിയ കാരണവരോ എഴുതി ഭ്രമായി സൃഷ്ടിചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ചെന്നുതക്കിടോ താഴീയോ ലക്ഷ്യമോ കാണം. പുറത്തിരഞ്ഞുന്നതു സാധാരണ റാറ്റിയിൽമാത്രമാണ്. വേശ്യുന്നമാരായ മോഡ്യൂൾക്കുള്ള യോഗം ഉറു വല്ല മട്ടായിനാരെയോ വഴിയിൽ കാണാതിരിക്കില്ല. എക്കപ്പേശം മരണത്തോട്ടുകഴാ. കമാനായകൾ മുന്നൊപ്പാടിന്നപ്രകാരമെന്നപോലെ, ഉടനെ എത്തിരക്ഷിക്കാം. നായികയുടെ അരയിൽ മങ്ങിയെരിയുന്ന ദീപമേ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുള്ളൂ—ഈദനെ ചില ചില്ലറ തട്ടിപ്പുകളിലാക്കേ തട്ടിക്കൂട്ടിയിട്ടാക്കുന്ന നോവലുകൾ എപ്പാണ്ടുണ്ടായിരുന്നും സ്പാഡാവികതയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവെന്നോ സാമാന്യജനം തുള്ളിയോടെ സപീകരിച്ചുവെന്നോ വരുത്താതല്ല. നാലു പുറവും നടക്കുന്ന സംഗതിക ഒഴുക്കുണ്ടും തുറന്നു കാണുക. എന്നാൽ നാം എന്നതല്ലോ കാണാനാവോ, അവയെപ്പാണും നോവലെഴുതാൻ ഉതക്കമോ? ഇല്ല. വേണ്ടാത്തതൊക്കെ തുളിാരാം അതുവശ്യമുള്ള വ സപീകരിക്കാൻ സ്പാഡാവികമായ വാസനതനും വേണം. ഇവിടെ ഗുഹകാരൻറു പ്രത്യേകമായ ശ്രദ്ധപതിയേണ്ട കണംണും. കമായെ സംസ്കരിക്കുക, അതിനുതന്നുതന്നുവരുത്തുക, പാത്രങ്ങളിടെ സ്പാഡാവികളും ഉണ്ടാവരിക്കുക, അവയുടെ വികാരങ്ങളും ഉണ്ടിപ്പീകരിക്കുക എന്നിവയുള്ളതുകൂനാതല്ലോതെ കനാംതന്നു ഗുഹത്തിൽ ചേക്കുത്തും. പ്രസ്തതികൾക്കു തന്നുതപ്പം വരുത്താനല്ലോതെ, ഗുഹകാരൻറു വാക്സാമ്പ്രസ്പ്രകടന

തനിനായിമാറ്റം ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയാസ്ഥലം സ്വീകാര്യപ്പും, അന്തുപോലെതന്നെയാണ്, അന്നവയുടെതന്നേളായ സംഭാഷണങ്ങളിലും കുറിപ്പിലും കൈ കാലമോ സ്ഥലമോ വണ്ണിക്കുന്നതിൽ ത്യാജ്യഭാഗങ്ങളെ നിരക്കിച്ചു, വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ സമൃദ്ധിക്കുത്തക്കവണ്ണം ‘ബല’മായി വണ്ണിക്കുന്നതാണ്. “കൈ മറിയുടെ മൂലയിൽ കീടക്കുന്ന കസാലയിൽ രാമൻകുട്ടി ഇരുന്നു. റണ്ടുണ്ണക്കരറി അവിടെ കെട്ടിത്തുക്കിയിരുന്നു. കൈ ചു ചു കെട്ടുണ്ടു കുടിലിന്നു കീഴിലും കീടനാഡാൽ....” ഈ മാതിരി വണ്ണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെയത്പോലെന്നുമാറ്റമ്പു, നീചത കരെ വെള്ളിപ്പുട്ടു മണ്ണം. കൂടിനൊമായ ഇത്തരം വണ്ണനം നന്നാപുത്രനു. നാടകംപോലെയാണ് കൈ നോവലും, തിരുള്ളിലജ്ജയും കരം ഇവിടെ അധ്യായാവസാനങ്ങൾ; റംഗങ്ങളിലും മറ്റും ഇതിലുമണ്ണം. മേഖലാമാനേജർം സീനൈഴ്സ്തുകാരൻമെല്ലാം നോവൽക്കത്താവുതന്നു. അതിനാൽ ഹാരോ റംഗവും വൈരസ്യജനകമായി അവസാനിക്കാതെയീ റിപ്പാൻ ഗുഹകാരൻ ശ്രദ്ധ വെള്ളുന്നു. റംഗവാസികൾക്കു നടനം എങ്ങനെ സ്വിക്കുന്നവുന്ന പ്രത്യേകിച്ചും നോക്കുന്നതാണ്.

അധ്യായം നാലു

രീതി

കന്നോ രണ്ണോ മുറിനോവല്ലുകൾ വായിക്കേണ്ടോഴിഞ്ഞു
ചീലക്ക് നോവലെഴുത്തിൽ ഒരു ഭേദമുണ്ടാക്കം. കാണുന്ന
തിലും കേപിങ്ക്കുന്നതിലുമൊക്കെ ‘ഭേദ’മുണ്ടാക്കുന്നതു ലോ
കസപ്പാവമാണുന്ന ചീലർ പറയുമായിരിക്കും. സക്ക്
സം കാണുന്നോഴിഞ്ഞോ കായികാദ്യാസങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യ
തെത്തു നാം കാണ്റിക്കുക. വലിയ നഗരങ്ങളിലുള്ള രമ്പുകൾ
മുണ്ടാക്കിയ കാണുന്നോപ്പം അവരെയേപ്പോലെ നടക്കം വേണ്ട
മെന്നു കാണാം. എന്നാൽ, നിമിഷംപുതി വരുന്ന ഈ
തതരമാറ്റമങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതും ഒരു സുകരമില്ലെന്നും
എല്ലാവക്കും ബോധമുള്ളതിനാൽ, ഉടൻതന്നെ ആ വ്യാ
മോഹത്തിൽനിന്നു പിൻവലിക്കയാണും പതിവും.

എക്കിലും നോവലെഴുത്തിൽനിന്നു പിൻവലിയേ
ണ്ട കാര്യമാനമില്ലെന്നാണും ഒരു വകുക്കായെട പിച്ച
രം. കിമിഞ്ഞു പ്രയാസമാനമില്ലെന്നാണെല്ലു ഒരു ചോ.

ജും. പിന്നെ, സപ്രാശയിൽ കരു വാചകം ചേത്തെ ഭത്താൻ എത്തു പ്രയാസമാണോള്ളതും? കൂടിവാധികാനം എന്നു ഭത്താൻ അറിയാമെങ്കിൽ നോവലെഴുത്തിനം പ്രയാസമാനമില്ലപ്പോൽ.

രീതി. രീതിഭയപ്പുറാൻ അവർ കനം കേട്ടിരിക്കി സ്ഥി. എത്തു രീതിഭയ അനുസരിച്ചാണോ എഴുതേണ്ടതെന്നും അവർ തീച്ചപ്പെട്ടെഴുത്തിട്ടില്ല. എത്തെങ്കിലും സംസ്കാരകൾ കാണ്ടിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അവ വാചക ക്കിൽ അഞ്ചുമിഞ്ചുമായി കത്തിച്ചേയ്യുത്തും, അതുതനെ. വ്യാകരണം മലയാളലാഷജ്ജും ആവശ്യമില്ലെന്നതനെ അണം. ഇത്തരക്കാരുടെ വിചാരം. മാനൃദായ ഗുഹ നിമ്മാണാനുക്കൈളേ, നിങ്ങൾ നിറവേറാൻ തുടങ്ങുന്ന ഉദ്ദേശം ഒരു വെറുംകൂളിയാണെന്നും ഒരു നിമിഷംപോൾ ചും വിചാരിക്കുന്നതേ! വിശിഷ്ടകലകളുടെ കൂടുതിൽ ഒരു റാത്രിപ്രാന്തിന്മായിരിക്കുന്ന ആവ്യാധികയുടെ നിമ്മാണത്തിനാണോ നിങ്ങൾ തുന്നിയുന്നതും. മറ്റു കലകളിലെന്നപോലെ, രചനയിൽ അതിയായ നേപ്പണ്ണം ഇതിലും കാണിക്കേണ്ടതുണ്ടോ. പലേ ചായങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച സാവധാനമിരുന്നും, കാരോ രേഖയും ആളുതപ്പും വകുതപ്പും വേണ്ടതുപോലെ ചേത്തും, എത്ര യോ നിജുംഗങ്ങാട്ടുടിയാണോ ചീറുലേവകൾ തന്നെ പ്രവൃത്തിയെ നിർഘമിക്കുന്നതും. കാരോരോ ചായങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വേണ്ടവിധത്തിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന അക്കൂട്ടർ അവാരയത്രം ചെയ്യുന്നണോ. എന്നാൽ ഇവിടെ “വായിൽ വന്നതു കൊത്തജ്ജു പാടും” എന്ന മട്ടിൽ തുവ

ലിന്റെ ഗതിദേശത്തെ അതുകൂടിച്ചാണ് വാക്കുറച്ചൻ. കാരോ വാക്കം തിരഞ്ഞെടുക്കണം. വാക്കുത്തിൽ ചേക്കാൻ യോജിക്കമോ എന്നോ അതുപുംതെന്ന നോക്കണം. കമാസന്ദംഭത്തെ അരംബിച്ചുപോരിച്ചു കാരോരോ പ്രദൈകരിച്ചി കളിൽ എഴുതാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ അതു മുക്തംതന്നെ. അതു സാധിക്കാത്തവയ്ക്കും പീർഘാലോചനക്കൂട്ടാതെ ഒരു വണ്ണിക്കും എഴുതുകയെന്നോ ഒരു സിഖാന്തമെ കുല്യം നോവലെഴുതാൻ തുന്നിയുന്നവക്കുടെ മനസ്സിൽ സംശയം പതിനേത്തിരിക്കണം.

പ്രസിദ്ധഗദ്യമെഴുത്തുകാരിൽ അതുകൂടംതന്നെ രീതിയിൽ വൈദ്യവ്യം കാണിക്കുന്നവായിട്ടില്ല. നല്ല കരാവ്യായിക എടുത്തും ഒരു വണ്ണിക്ക വായിച്ചുനോക്കുക— ഒരു വാചകമെങ്കിലും ഭേദപ്പെട്ടുത്താൻ ശ്രമിക്കുക. ഭേദഗതി എന്തെങ്കിലും വരുത്തിയാൽ ലാളിത്യത്തിന് ഭേദം വരും. അവർ കാരോ ചടവും വേണ്ടതുപോലെ ചേത്തിരിക്കണം. അതിനാൽ അതുവ്യായികാനാിമ്മാന്തിൽ നെന്നുണ്ടും സന്ധാരിക്കുന്നമെന്നോ അതുകൂടിക്കുന്നവർ മുഖ പ്രതിജ്ഞയെണ്ടക്കൂടി രീതിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഒണ്ടു മുന്നം പ്രാവശ്യം ഉടച്ചുവാക്കുന്നും. പദ്ധതി മാറി മാറി വെച്ചു പരിക്കൊണ്ടും. ലാളിത്യമോ മാധുര്യമോ എന്നതാണോ കമാസന്ദംഭം അതുവശ്യപ്പെടുന്നതും, അതിനു തക്കന്ന തരുത്തിൽ രീതിയെ സ്ഥാപിക്കുന്നും.

നോവൽനിത്രവകനാർ രീതിയെ നിത്രവികാത്ത തിൽ വ്യസനക്കുണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നല്ല, നമ്മുടെ നിത്രവകനാർ ഇഴയിടെ നൃഥമായ നിത്രവന്നെത്തു എ

താണ്ട് താഴെ തരത്തിലാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നും. ഇന്നോടൊ ഷനിത്രുപണം വളരെ കുറവാണോ. കനാകിൽ അസൃഷ്ട ഘകളായി പോഷഭാഗങ്ങളെല്ലാതും വ്യവേക്ഷിച്ചു ഗുഹ. തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വണ്ണിച്ചുത്തുടങ്ങും, അല്ലെങ്കിൽ ‘സ്നേഹത്തിനാവേണ്ടി’ ഇന്നാശങ്ങളെല്ലാതും പറയുക. “ഈ നോവൽ ഹതിന്റെ വായറക്കാരെ പലവിധത്തിൽ സൗഖ്യികമെന്ന സുസ്ഥിരം വിശ്രസിച്ചും” “മലയാളഭാഷയ്ക്കു കരത്തമസ്വാദ്യമായി” കരത്തിയും നേന്ന സർജ്ജികമായ വാദംമായുരിയെയും ഗുഹകാരന്റെ പ്രതീഭാവിശേഷതയും വർണ്ണിച്ചു ഗുഹത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യത്താണും മുല്ലാവിൽ കൊണ്ടെചന്നാക്കി, അരകാവുന്നേടംതാഴും സൃതിച്ചു തിരികെ പോരികയാണോ ചീല പത്രാധിപക്കാരുടെ നിത്രവണ്ണത്തിന്റെ മാത്രക. മറ്റു ചീലർ, “ഈ പുസ്തകത്തിലെ കമ ഇംഗ്ലീഷിലെ നോവലിന്റെമാതൃരിയാണോ. കമാനായകൾ ഒരു ജീവിയാണോ. അദ്ദേഹം ഒരു കൊലപാതകക്കേസം തെളിയിക്കാൻ വളരെ ശ്രമംചെയ്തു നന്നായിരിക്കുന്നു” എന്ന മട്ടിൽ നിത്രവണ്ണമെഴുതിവിട്ടുതോത്താൽ, അവർ പത്രലോകത്തെ അക്കദ്ധാട വ്യാഖ്യരിപ്പിക്കാൻ തുനിഞ്ഞതിരിക്കുന്നതുണ്ടോ തോന്നിപ്പോകം. വേരെ ചീല പത്രങ്ങൾ, അങ്ങമുണ്ടും തൊടാതെ, ‘തെങ്ങളിടെ അഭിപ്രായം’ അങ്ങും പുറപ്പെട്ടവിശം. ഇതുകൊണ്ടോനോ കാര്യമില്ല. നിശ്ചക്ഷപാതയായ നിത്രവകൾ വേണും ഇന്നോടൊഴനിത്രവണ്ണത്തിനു പുറപ്പെട്ടു. ഭാഷാരീതിക്കു വന്നിട്ടുള്ള വൈകല്പ്യത്തെ മുവം നോക്കാതെ ചരയണം.

രീതിയിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതെ, നോവലേഴ്സ് താൻ അലങ്കം ഉദ്ഘമിക്കണമെന്നില്ല. കീത്തിപ്പേട്ട അതു വ്യായികാകാരനായടെ ‘കൈയെഴുത്തുനോവലുക്’ തീർത്ത് എറുഡോ കത്തും വെട്ടം കാണും. ഒരു പദ്ധതിനെ അര ഷും എട്ടം പ്രാവസ്യം മാറരീ നോക്കുന്നവരുടും. കാരോ അധ്യായവും പല പ്രാവസ്യം മാറരീ എഴുതിനോക്കും. റീതിയിലുള്ള സംഖാലിത്യങ്ങൾ നിരന്തരപരിഗ്രമംകൊണ്ട് മാറരാൻ കഴിയും. അതിൽ വളരെ ‘സാഹസം’ ചെയ്യുന്നമെന്നു ഉള്ളിട്ട്.

എന്നാൽ പ്രാധാന്യം നല്കുംണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞതു തുകോണ്ട് റീതിമാറ്റം മതിയെന്നോത്തു കമലയെ വാക്കുണ്ടാക്കി ചേരുന്നോലെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതു നന്നില്ല. കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത സംസ്കാരപരമ്പരയെല്ലാം ഉപയോഗിക്കുന്നതു നല്ല ഭാഷാരീതിയുടെ ലക്ഷ്യാനുബന്ധം വിഹാരിക്കുന്നതും തുറന്നാണ്. മുഖ്യമലയാളത്തിൽ എഴുതാനാണും എല്ലാപേരും ശ്രമിക്കുന്നതും. സംഭാഷണങ്ങളിലോ ചീച്ചും എന്നുംതന്നെ ഗ്രാമ്യപരമ്പരയെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചുകൂടാം. റീതിയെക്കരിച്ചു വിശദമായി ‘സാഹിത്യസാഹ്യ’ തെറിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ അവസ്ഥയ്ക്കിൽ സാഹിത്യ നിർമ്മാതാക്കൾക്കുതക്കന്നതാണും. ചുരുസംസ്കാരാദികാവുഡാഷങ്ങൾപരി വരാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷ്മിക്കുന്നതാണും. പെൻസിലവും എഴുതിക്കൂട്ടുന്നതു രണ്ടാമതൊന്തു വായിച്ചുനോക്കുന്നതനെ ഒരു ഗൗരവക്കരവാണെന്നു വിഹാരിക്കുന്നു ‘അതുവ്യായികാകാരയശില്പാത്മി’ കളേജും എന്നിക്കു വളരെ അരാക്കപ്പെടുന്നും. ഒരു യത്താവും ത്രിഭാ

തെ വീംഗാദത്തിന്യേണ്ടിമാറ്റം ‘വരച്ചുകളിൽത്ത’ നോ വൽ സാമാന്യജനത്തിന് രസാവഹമായിത്തീരെമെന്ന വിശപസിക്കുന്നവൻ വിശ്വിതത്തിന്റെ പരമകാഴ്ചയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവനായിരിക്കും. “ഈ നോവൽ ഞാൻ ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു് എഴുതിത്തീർത്തതാണെന്നു വായനക്കാ രെ പ്രത്യേകം അരിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു” എന്നു് എത്രൊ ഒരു മുഖ്യവരയിൽ ഞാൻ വായിച്ചുതായി കാണ്ടുണ്ടും. നോ വൽ ഇതു ദിവസത്തിനാളുള്ളിൽ എഴുതിത്തീക്കണമെന്ന സ്ഥിരനിശ്ചയങ്ങന്താട്ടുട്ടി എഴുതാൻ പുരപ്പെടുന്നതു വെ മും അഭ്യന്തരാബ്ധിയാണും. സാവധാനം എഴുതാനുള്ള ക്ഷമാ ശൈലം നിരന്തരപരിഗ്രാമംകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥകാരൻ അവ ശ്യം അഭ്യന്തരാബ്ധിയാണും. കാരോ വണ്ണനവും വണികയും അധ്യായങ്ങളും എത്രതേരുളം ദേശപ്പെടുത്തുന്നവോ, അതുതേരുളം സാരള്യം ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഭാഷാരീതിക്കു വകുന്നതാണും. താൻ എഴുതുന്ന നോവലിനെ ഏഴു രഘുമ്പം സ്ക്രിപ്പേറുതെ, ‘ശ്രൂക്കാനംവേണ്ടി കാക്കാനിക്കു’ യാണെന്നുള്ള വിചാരം ഗ്രന്ഥകാരൻ മനസ്സിൽ കടന്നാൽ നോവൽ നോവലിനു മുണ്ടെ ഇല്ലെന്നു വരും. താൻ ഏഴു രഘുമ്പം സ്ക്രിപ്പേറുന്ന പദാത്മത്തിനു് അംഗവൈകല്യം വരാതിരിക്കാൻ എത്രതേരുളം ശ്രദ്ധവൈപ്പുണ്ടോ, അതുതേരുളം നോവൽനിമ്മാനത്തിലും സംഖാലിത്യും സംഭാരിത്യും മാറ്റാൻ പ്രജ്ഞകം ശ്രദ്ധവൈപ്പേരുളുതാണും.

അയ്യായം അരവു°

കമാലടന

ആവ്യായികാനിമ്മാനത്തിന് തുനിയുന്നവൻ കൂ
ലദേശാവസ്ഥകളെ വേണ്ടംപോലെ വള്ളിക്കൈ, കമജ്ജി
തന്നെയത്പരം വരുത്തുക, ലോകത്തിന്റെ ഘടിയഗതികളെ
അവലോകനംചെയ്യു, രസാവഹമാംവള്ളം ഓരോരോ കീ
മാപാത്രങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിക്കൈ, പാത്രങ്ങളെ സ്വാഭാ
വികമാണന്നു തോന്നുത്തക്ക വിധത്തിൽ സ്വീക്കൈ,
അവയെക്കറിച്ചു° ഒരു പുള്ളിജ്ഞാനം മനസാ സന്ധാരിക്കൈ
കീ, സാരോപദേശത്തിന്റെ തത്ത്പരതയെ നല്പുത്തിന്റെ വള്ളം
ആലോച്ചിക്കൈ, സദ്യാവരി കമയിൽ ദുഷ്മായും പു
ള്ളമായും വിശ്രസിക്കൈ, നല്പു നിസർ്ജ്ജമധുരമായ സമൂ
ഗദ്യരീതിയിൽ എഴുതുക—എന്നീ സിലബാന്തങ്ങളെ ന
ല്പുപോലെ അഭ്യുസിച്ചു പ്രസ്തിയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ
ആഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണോ. ഈ കലയെ ഗൗരവമായിട്ടും അഭ്യു
സിക്കണമെന്നുള്ളിവർ, മനഷ്യസ്മാധായത്തിന്റെ വികാ

വിചാരാദിക്കളെ പംഖന്തിൽ നിരന്തരം താത്പര്യ രൂതേതാട്ടുടയിരിക്കണം. സുപ്പിച്ചങ്ങൾക്കുടെ മന്ദശൈ ഷൂക്കളെ കണ്ണാന്നായി വിശകലനംചെയ്തു് അവയുടെ യാമാത്മ്യം ആരാത്തറിയുന്നതു് ഉപയുക്തമാണോ. ലോകത്തിലെ ഉത്കളും, സന്ദേശം, സന്താപം, ക്ലേശം, അസൗധ, കോപം, ഡംഭു് മതലായ വികാരങ്ങളെ പ്രാറി പരിപുണ്ണജ്ഞനാനം സ്പാവലോകനത്തിൽനിന്ന ലഭിക്കുന്നതു വിധത്തിൽ ലോകപരിചയം സന്ധാദിക്കണം. ഒരു സമൃദ്ധായത്തെ ആക്ഷൂപ്രാടെയും അതിലെ അംഗങ്ങളെ വെദ്യേരെയും വിചിയക്തൃനിർ്മ്മാനത്തിനായി അംഗരും ഏ ഫ്രേപ്പിക്കുന്ന നാനാശക്തികളെ സുക്ഷ്മമായും ആരാത്തറിയുന്നതു നല്പുതാണോ. നാം കാരോരോ ആളുകളുടെ സ്ഥാനത്തിലാണെന്നു സകല്പിക്കുക, അവർ വിചാരശിഖന്നതുവോലെ വിചാരിക്കാൻ ശുമിക്കു— ഈ നേരെന പലനാശം കഴിയുന്നോമും, നമ്മുടെ ലോകത്തിന്റെ മന്ദശൈഷൂക്കളെപ്പുംബന്ധിച്ചു നല്പുകരാിവുകുട്ടം. മോഷണം തെളിയിക്കാൻ കൈപ്പുണ്ടും സന്ധാദിച്ചുട്ടിട്ടില്ല വോ ലീസും ലൈസൈക്കർമാരെപ്പോലെ, കാരോ നിസ്സാരസംഗതിയും പ്രത്യേകിച്ചു നോക്കിവെങ്ങ്കുംതൊണ്ടാണോ. മന്യുസമൃദ്ധായത്തല്ലുംബന്ധിച്ചുംബന്ധിച്ചും നികുംജമെന്നോ ശമ്പണീയമെന്നോ കരിക്കലും വിചാരിക്കുതു്.

മേൽപ്പുണ്ണാവിച്ചു സിലുവന്തങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നതു സ്വർമ്മാ സാഹിത്യത്തുല്ലിക്കു മാനികരമാണെന്നു നിംഖീവാദമാണോ. ഏന്നാൽ ആണ്ടുതോറും എത്ര നോവലുകളുണ്ടാണോ ഇക്കമ്പയെനാം അറിയാതെ പുറത്തുവരുന്നതു്?

ഈ നീയമങ്ങളെ നിസ്സാരമായി ശണിച്ചു് കന്നിനും കൊള്ളാത്ത ചവറുകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുന്നതു്, അവ യെ ഒട്ടകിലും അരിന്തതിട്ടാണെങ്കിൽ, ഗുഹകാരന്റെ ‘അധികപ്രസംഗ’മാണെന്ന പറയാം. ഇതൊന്നും വക്കെവയ്ക്കാതെ അവ്യാധികാനിമ്മാനന്തത്തിനു തുടങ്ങുന്നവ നീറ ശ്രമം അതിരംഭന്തിൽത്തന്നെന്ന നീരാശയിൽ പറ്റവ സാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ നീയമസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഉം പിടി ശേഷമാണോ വിദ്യാരായ അവ്യാധികാരന്നാർത്തനെള്ളടെ കലയിൽ പ്രവേശിച്ചതു്? കയവേളി, അവക്കെ പ്രാരംഭോദ്യമങ്ങൾ വെളിക്കേണ്ടും കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന പറാം. ഭാഷാഭീമാനികളിൽ ചിലർ ദിവസംപ്രതി യുന്നതുവരുന്ന ദോഷവീഴ്ഞ്ഞെളിട്ടുണ്ടിയ പീറനോവലുകളെപ്പറ്റാറി കട്ടവളരെ പറയുന്നണ്ടു്. നമ്മുടെ ഗുഹനിമ്മാനോപ്പുകളും ഈ നീയമങ്ങളെ കൂടാ മനസ്സിൽത്തും വായിച്ചുതിൽപ്പിനെന്ന നോവലെഴുതുന്നതായാൽ നന്നു്. വാസന ബലമുള്ള യുവാകൾ തന്നെള്ളടെ ‘തല’യെ അവകടമായ ലോകജനത്താനും പ്രദർശിപ്പിക്കാനായി പുണ്ണാക്കുന്നതു ശോചനീയംതന്നെ. അവർ സപ്താരാവത്തിൽനിന്നും സപ്താവലോകനത്തിൽനിന്നും ലോകത്തെ അരിന്തതു്, ഈ നീയമങ്ങളെ നഘ്നത്വോലെ വായിച്ചു്, പിന്നെ അവ്യാധികാനിമ്മാനന്തത്തിനും പിന്നും അവ്യാധികാരന്നാൽ കട്ടവിലെത്തും വിഷയാംശത്തിലേയ്ക്കേണ്ടതു്.

കമ. കമയില്ലാതെ കമയേഴ്താൻ സാധിക്കുമോ? — വാത്രസ്വഭാവം തന്നെത്പത്തിനാം എല്ലാറിനം നമ്മുകൾ കമ വേണം. എന്നാൽ കമ വേണ്ടെന്ന പരിപുന്നവയും ഉണ്ടായിരിക്കാം. ലോകത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്നതും സംഭവിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്തതുമായ സകല കമകളിൽ കാരണ നോവലുക്കിക്കഴിഞ്ഞവയേം; മെലിൽ എല്ലാനെന്നയാണ് കമയിൽ അപൂർവ്വകളുടെ ഉണ്ടാക്കന്നതും? ഇങ്ങനെ ചിലർ ചോദിച്ചേണ്ടാം. അസംഭാവ്യ സംഭവങ്ങളെല്ലാത്തു കമയെ ഘടപ്പിടിക്കുന്നതും, എത്തായാലും, നന്നാലും. ആധുനികനാട്ടം ശാരത തച്ചിക്കില്ല. കരത്താൻ പത്രത്വവോലെയുള്ള ഭ്രതത്തെ കണ്ണിൽ ദേഹപ്പെടുന്നതും സ്ഥലവിക്കുന്നതും ഭ്രതത്തിനു ക്ഷേമം കൊടുത്തു സംത്രഷ്ടനാക്കി സഞ്ചാരിക്കുപ്പും ഏകക്കലാക്കി വരാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും വായിച്ചാൽ വിശ്വേഷണവും ഇളിച്ചവക്കും എന്തെങ്കിലും യുക്തിയും ആശ്വര്യവുമുണ്ടാവുമോ? പതിനെണ്ണും ഭ്രതങ്ങളാട്ടുടി അംബാലിക എന്നാൽ ഭ്രതസ്ത്രീ കരിയകാരവന്തിൽ നില്ലുംഹായ നായി ഉറങ്ങുന്ന ഒരു മനഃപ്രാണി സമീപത്തിലെത്തു വലിയെങ്കിൽ സഹായം ചെയ്യുവെന്ന പരിഞ്ഞുകേട്ടാൽ, വായനക്കാക്കുവുസന്നമോ ആനന്ദമോ ഉണ്ടാവുമോ? മനുകൾ എന്ന ഗന്ധത്തുമാവു കസുമജാലയെ തേരിൽ കയറാറി ആകാശമാഞ്ഞുണ്ട് എഴു കടലിന്തുംതും തന്റെ മാളികയിൽ കൊണ്ടുചെന്ന ഭാര്യയാക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചുതു വായിക്കാനായി ആളിക്കും തങ്ങളിടെ ജാലി, എന്നതായാലും, ഒന്നു നിത്തിവെള്ളുംവോലും! ഈ

ങ്ങനെ അതുകാശമാർപ്പണയുള്ള പലേ യാത്രകളിൽ കിളി മരംപുന്നായിട്ടും മറംപുന്ന കിളിയായിട്ടുമൊരു മാറ്റന തും മറ്റും കട്ടംബസമിതിം വായിച്ചു സംസിച്ച സാരങ്ങ ഒഴി ഗ്രഹിച്ചു സമ്പാർപ്പമടങ്കുവാൻ ചീല കമരയഴ്ത്തുകാർ അപേക്ഷിക്കുന്നതോതാൽ, അതുരാണോ ചീരിക്കാതെന്തും? കളിച്ചുകൊണ്ട് നില്പുന്ന കയ സ്കൂളിൽ കണ്ണതിനെ ചെന്നായ് എടുത്തുകൊണ്ട് പ്രോക്കന്നതും ചെന്നായുടെ ചീരിക്കെ പലേ രാജ്യപ്രസ്താവിലും അതു സ്കൂളി സമ്പരിക്കുന്നതും കയ നോവലിന്റെ പ്രധാനഭാഗമാണെന്നാണിന്നതാൽ, നമേം അതു നോവൽ അതുകൾക്കിടയോ? ഇത്തരം കമകൾ എഴുതാതിരിക്കയാണെന്നതും. സാമൈത്യാഭിപ്രായിക്കുവേണ്ടി അക്കുണ്ണവരിനുമാം ചെയ്യുന്ന മഹാകന്നൂരും ഇംഗ്ലീഷ് മാതിരി അവവ്യായികാകാരമാരെ ഫ്രാഡിയിപ്പിക്കുന്നതും സാമൈത്യത്തിനു മാനിക്രമാജനനം വരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അമാർക്കമകൾ കുട്ടാത്തക്കുട്ടാണും മാതിരി കമകൾ എഴുതുന്നതും? ലോകചക്രത്തിനും അതുകളിൽ അവസാനിക്കുന്നതുവരെ, അല്ലവെച്ചുതും, നമ്മക്കും കാരോരോ കമകൾ കണ്ടുവീടിക്കാം. അതുകളിൽ—
 പലതത്തിലുള്ള അതുകളിൽ—വ്യസനവും അതുശയും ഉത്തോക്കന്നുയും നേന്നരാശയും സന്ദേഹവുമെല്ലാം കാരോ കമല്ലുതക്കുന്നതാണോ. അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ സംഭവങ്ങളില്ലാത്ത നോവൽ റസകരമല്ലുന്നാണോ ചീലക്കെ അഭിപ്രായം. ലോകത്തിൽ വിചാരിച്ചിരിക്കാത്തതായി എന്നതാക്കേണ്ട സംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നു. നോവലിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിലെണ്ണ മനഷ്യജീവിതത്തെ എബാക്കരു

പ്രതിഖിംഖിപ്പിക്കായാണെന്നാരിക്കേ, ഏവംവിധങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾക്ക് നോവലിൽ കയ സ്ഥാനമുണ്ടായാൽ നീ വേണും നീശ്വയിക്കുക. തരതിനാൽ അമാനഷിക സംഭവങ്ങളിടെ പ്രവേശം കമയിൽ വജ്ഞിക്കേണ്ടതുത നീയാണോ. വായനക്കാരനെ കമയുടെ അവസാനവ ട്രിലേജ്ജു കുമേൻ നയിക്കാൻ കാരാ ഭാഗവും സഹായിക്കുന്നു. കമാപ്പുചെറുന്ന വിവാഹത്തെ അവ സാനവട്ടമായി മനസ്സുിൽ കരതിക്കൊണ്ടോ, അവസാധാരണ നീങ്ങളായ പലേ കലഹങ്ങളിലും നീസ്സാരങ്ങളായ ചീല സംഭവങ്ങളിലും സൗത്രങ്ങളിലും വായനക്കാരന്നും മുഖ്യത്തെ കമാവസാനവട്ടത്തിലേജ്ജു കുമേൻ നയിക്കാൻ ലേശ വും ഉതകാത്തവിധത്തിൽ, ഇട്ടജ്ജീട്ടജ്ജു ചെക്കാതിരി കാൻ ആവ്യാധികാകാരനാർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. റംഗം തോറും കമാപാത്രങ്ങളെ മാററിമാററി പ്രവേശിപ്പിച്ചും അവസാനവട്ടത്തിൽ വെറും അവരീച്ചിതനാരായ കമാപാത്രങ്ങളെ കൊണ്ടുവരുന്നതും നല്കുന്നു. കമാവട്ടങ്ങൾക്കു കൂടി കമയെ ഘടിപ്പിച്ചും, കുമേൻ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ആക്ഷിച്ചും, പരിണാമവട്ടത്തിലേജ്ജു നയിക്കുന്നതാണോ ഉത്തമമായ സന്തുഷ്ടിയാം. ഉന്നതഗോപ്യരംഭിടെ മുഖ്യാവിൽ നീനുകൊണ്ടു കീഴിലുംനാശത്തുള്ള എപ്പാറിനെയും നീറീക്കുന്നവേഴ്സുംപോലെ, കമാവട്ടങ്ങളിടെ കിടപ്പും ആവശ്യവും പ്രത്യേകിച്ചു നോക്കി നീഡിനസ്ഥലത്തേങ്ങളുള്ള പ്രധാനത്തെ വേണ്ടേപ്പോലെ നീ മുഹിക്കുന്നു. പരിണാമവട്ടം ഏതെല്ലാം സംഗതിക

ഇംഗ്ലീഷ് കല്പിക്കേണ്ടതെന്നും അവും കിംഗ് റാം സദാ വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്.

കമാലടന പരിശീലിക്കേണ്ടതിനും അതുമായി വേണ്ടതെന്നാണ്? എത്തെങ്കിലും നല്ല നോവൽ അഭിജ്ഞാ രൂപാവസ്ഥാ മനസ്സിൽത്തീ വായിച്ചു കമലയെ അപ്പോലു രിക്കക, മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും കമലയുടെ അക്കഹ്ലാടെയു ഇള കിടപ്പു മനസ്സിലാക്കി തത്തുകർത്താവിനും എത്തു സംഭവത്തിൽനിന്നാണ് ഈ കമ ഉത്തരവിച്ചുതെന്ന കണ്ടുപിടിക്കക—ഇങ്ങനെ ഒരു നാലഞ്ചു രൂപാവസ്ഥാ വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ‘മാത്താബ്ദിയവർമ്മ’യെ ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായം പഠിക്കണം. ‘സത്യകീർത്തിചരിത്’വും വായിക്കന്നതു നന്നാം. എന്നാൽ ലടനയിൽ അതിനും കർത്താവു നിഃവാനത പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടേണ്ട എന്ന സംശയമാണെങ്കിലും കമാനായകകല്പനം വളരെ വിശേഷഭായിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ തത്തുകർത്താവു കാണിച്ചിരിക്കുന്ന കമാപാത്രസ്ത്രിവൈദികലയും വിസ്താരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. നായകൻറെ ചില സ്വന്നവസ്തുക്കൾ നോക്കിയാൽ ലൗകികവും വഹാരത്തിലുള്ള അപൂർണ്ണജണാനം തത്തുകർത്താവിനുമുണ്ടെന്ന കാണുന്നവേദക്കിലും, അതു പാത്രത്തെ ക്രമേണ വായനക്കാക്കി പരിചയപ്പെടുത്തിയതിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം കൂടി പ്രത്യേകമാണ്.

പാലേ. നോവലുക്കുണ്ടു് വിശകലനംചെയ്യണമെന്ന മന്ത്രവാദത്തു് പണ്ഡി. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ യഥാത്മനോവലുകളുടെ ഒരുംപ്പുണ്ടു് ഇത്തന്നും പ്രതിബന്ധിക്കായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ശദ്ധസാധിത്യത്തിനു മലയാളം

ഇംഗ്ലീഷിനു കടപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നുള്ളതു സർവ്വസമർ
മായിരിക്കും, ഈ ശരവസരത്തിൽ നല്ലനല്ല ഇംഗ്ലീഷ്
നോവലുകൾ വായിക്കാൻ ഉപദേശിക്കുന്നതു യുക്തമാ
ണെന്നു തൊന്ത് വിചാരിക്കുന്നു. സംസ്കാരത്തിൽ ആവ്യാ
ധികകൾ ഇല്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ അവ മിക്കവാറും അ
മാരംഭിക്കവ്യാധാരങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാ
യിരിക്കും. അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ്യഭാഷയുടെ ഒരു സാമാ
ന്യജ്ഞാനമെങ്കിലും നോവലെഴുതാൻ തുനിങ്ങുന്നവൻ സ
ന്മാദിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇംഗ്ലീഷറിയാത്തവർ നോ
വലെഴുതാൻ തുടങ്ങിയാൽ പ്രായേന്ന പരാജയത്തിൽ വ
രിന്നമിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിലുള്ള നല്ല നോവ
ലുകൾല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ്യപരിജ്ഞാനമുള്ളവർ എഴുതിയതാ
ണെന്നുള്ള വസ്തുതയും വിസ്തരിക്കേതുകാലല്ല.

ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഇംഗ്ലീഷ്യപരിചയമില്ലായ്ക്കു
നോവലിനു നൃനത്തെ സുചിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സം
ശയമില്ല. ആകപ്പോടെ, മലയാളത്തിൽ നമ്മുണ്ടു നോവ
ലുകൾ മരിച്ചും തിരിച്ചും എന്നിയാൽ വിരലിലെന്നാൻ
മാത്രമണ്ണോ എന്ന സംശയമാണ്. അവതന്നെ ചില
ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എല്ലാം വായിച്ചിരിക്കുമോ എന്നും സം
ശയമാണ്. ഈയിടെ ഒരു നോവൽ എൻ്റെ പരിശോ
ധനങ്ങൾ ചിഹ്നമായിത്തീരുകയുണ്ടായി. അതിൽ സു
രോദയവർഗ്ഗനമാണ് ആദ്യത്തെ അധ്യായം. ചാറുകൾ
കൂടി ജാരനായി ചെന്ന താമരപ്പവിന്റെ ചാരിത്ര്യംലും
ബൈഖ്രംഗനായി ജപലിച്ചുകൊണ്ട് ഉംഗയപ്പത്തിൽ കേ

‘1 കളിത്തുനോക്കുന്ന എന്ന തത്തോക്ത്വാവു വർഗ്ഗിച്ച് തിൽ കരു ഭാവനാശക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ണു പറയുന്നവയും കാണും. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടും ഒരു അനുധനികൾക്കാവുണ്ടായിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടും ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. കമല്ലു തന്നെയത്പരം വരുത്താൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉപയോഗിക്കുമല്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ രണ്ട് സഹായരിമാരെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. വലിയ ഉദ്ദോഗസ്ഥ നായകരെ മക്കളാണോ അവർ. ഇള്ളയ സഹായരിയുടെ കമിതാവു കമാരംഭത്തിൽ എഫോ. എ.എ. വായിച്ചുഡിങ്ങനും; അധികാരിയാണോ കമാനായകൻ. നായകൻറെ നില്പിൽ നതകൊണ്ടു പഠിപ്പും ഉപേക്ഷിക്കുന്ന ഗവുഖായെക്കിട്ടും, അദ്ദേഹം പഠിച്ചു വാരിപ്പുരായി വന്നു. നായകൻ തിരികേകെ വന്നപ്പോൾ എപ്പോവക്കും അവരുടെ പിതാവിയെ തോന്നി. അവരുടെയൊക്കെ ഏതുനേരുന്നു അകറാറി കടവിൽ കല്പാനുദിം മംഗളമായി കഴിച്ചു. ഇതിനോ ‘ഇന്ത്യൻ ലേവ്’യോട് പല സാമൂഹികമണ്ഡലങ്ങളും അല്ലെങ്കിൽ വേരു എത്തേക്കിലും ഒരു ഭാഷാനോവലിനാട്ടാക്കട്ടെ. അപൂർവ്വക പ്രകാരം ഉപയോഗിച്ചു കമലയെ ലടപ്പിക്കാൻ ശക്തിയീളാത്തവക്ക് ഭാഷാനോവലുകൾ വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാറ്റും കമല്ലു ചുത്തു വരുത്തുവാൻ സാധ്യിക്കുന്നതല്ല. ‘ഭാഷായാണി’യും ‘ഇന്ത്യൻ ലേവ്’മായിട്ട് വളരെ വ്യത്യസ്തമാണും അവൻമില്ല. ചുരുങ്ങുന്നപുരിയും സുരിനമ്പുരിയും— ഇങ്ങനെ അഞ്ചോട്ടും ഇഞ്ചോട്ടും കരു മാറ്റാമെന്നല്ലാതെ, ഭാഷാനോവലുകളെ അനുകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വരുത്തിയ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എത്താ

യാലും അപ്പുച്ചക്കല്ലുനയോനം ഉപദയാഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ്‌നോവലുകളെ അറബകരിക്കുന്നതാണോ അംഗി. ‘ഇംഗ്ലീഷ്‌ലീൻ’ മതലായ നോവലുകൾ പദംപ്രതി തജ്ജിമചെയ്യുന്നതിന്റെ യുക്തി എന്നിങ്കു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. തമിഴ് മതലായ മറ്റൊ ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും പദംപ്രതി ചെയ്യുന്ന ഭാഷാന്തരങ്ങൾ ആരും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നില്ല. അപ്പുച്ചക്കമകളുണ്ടുകൊണ്ടിൽ, ഇംഗ്ലീഷനുകൾന്തെങ്ങളായിട്ടാണോ തമിഴിലും മറ്റൊരും മിക്ക നോവലുകളിൽ നാം കാണുന്നതും. മുക്കുത്തിൽ, പല നോവലുകളിൽ വിശകലനംചെയ്ത ശരിയായ ഒരു അഞ്ചാനം സന്ധാരിച്ചവരാം, കരണം, കോപം, മാസ്യം മതലായ രസങ്ങൾക്കു അതുപേരും വലിയ ഭയക്കരണംവേദ്യ ചേരാവില്ലെന്നു കമാപ്പുക്കു കമാപ്പുക്കുന്നരോ അടങ്കിയ കമകൾ വേണമെന്നില്ല. സാധാരണജീവിതത്തിൽനിന്നു കരണാദിരസങ്ങളിൽ നോവലെഴുതാൻ കഴിയും. ഉത്കളും, ആൾ, യാദപ്പീകരായ ചാരിതാത്മ്യം — ഇവയെല്ലാക്കും നിത്യപരിചിതങ്ങളാണെല്ലോ. കമ എപ്പായ്യോഴം ധനികനാരങ്ങയോ രാജാക്കന്നാരങ്ങയോ ഉദ്ദേശിച്ച വേണ്ടതാണുള്ള വിചാരം അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ കമാനായകനാർ അസാധാരണയനികനാരാണോ. അനന്തപത്രമനാഭൻ തീരുമാവത്തു പിള്ളയുടെ ഏകസന്താനമാണോ; തീരുമാവത്തുവിള്ള ‘രാജുത്തിന്റെ നടനായക’മായിരിക്കുന്ന ഒരു ദേഹവുമാണോ. മാധ്യവന്നു അച്ചുനം അമ്മാവനം കോടിശ്ശപരമാരാണോ. മാധ്യവന്നു സ്നേഹിതനാർ ഉള്ളൻബക്കാ

ഇക്കളാണവോൽ. ഭാസ്തരമേനോൻ രഹിടപ്രഖ്യാണ്. ഉസാഹത്തിനായിമാറും പോലീസിൽ ചേന്നവെന്ന യഴിച്ചു. കമകക്കൈ ഇങ്ങനെ ധനികന്മാരൊട്ടുടി ചേക്ക് നൽകിൽ നാം ഒരു പ്രത്യേകവാസന കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദാരിദ്ര്യത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്ന അനുഴികൾക്കും നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെല്ലാം കാണുമ്പോ. യുദ്ധവാടിയും രഹസ്യ മന്ത്രങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും കോവിലകങ്ങളുമൊക്കെ പിട്ട കാട്ടിലേജ്ഞോ ഓടിലേജ്ഞോ പോയാലും കമ കാണാതിരിക്കില്ല. ഒരു പ്രത്യേകസമുദായത്തിൽ സഹാവിച്ച കമയെഴുതുന്നതും രഹിക്കും നന്നല്ല. ദരിദ്രനായ ഒരു യാവിനെ ദൈര്ଘ്യം, സ്നേഹം, ദയ മുതലായ മുണ്ടാക്കണമെന്നും ഒരിക്കും നന്നല്ല. ഒരിദ്രനായ ഒരു വിഷനിലമായി ചീലക്ക് കാണാൻ സാധിച്ചുവെന്ന വരാം. അവൻ്റെ മനോവികാരങ്ങളെ അനുസ്പിഡമാക്കി ഒരു കമ എഴുതുതെന്തോ?

കമയെഴുതുന്നതിൽ അവ്യായികാകാരൻ പ്രത്യേകം ശുഭവെയ്യേണ്ടതായ ചീല സംഗതികൾ പറയാം. പിന്നീട്, കമയെ സ്വർജ്ജിക്കാനാളുള്ള ചീല ഉപായങ്ങളും മുഖക്കത്തിൽ പ്രതിവാക്കിക്കാം. കമയിൽ പുന്നന്മായും ദ്രവ്യമായും വിശ്രസിക്കുന്നതിനുപരമെ, കമയെഴുതുന്നവർ തത്ത്വത്താവിനും ഒരു പ്രസന്നതയുണ്ടായിരിക്കുംതാണും. ഉദാരശീലനായ ഒരത്തൻ ഭിക്ഷ കൊട്ടാക്കുന്നോ മുഖപ്രസന്നത കാണിക്കുന്നതു നാമെല്ലാവരും കണ്ടിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ, അവ്യായികാനിന്ത്യാണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശസില്പി എഴുതുന്ന സമയത്തിലുള്ള ഭാവങ്ങളിൽ എറക്കുറ അതുകൂടിയിരിക്കണം. ഹാസ്യം:

സം സ്ഥായിയായി സപീകരിക്കുന്നതും അതു നന്ദി. മനോവ്യാകലതയോടും കൂടുതൽ മാറ്റേതാട്ടം ഇടരിയ തൊണ്ടയോടും തുടി ആവ്യാധിക എഴുതുന്നതും നോവലി കുറഞ്ഞു മാനിക്കരമാണ്. ടിംബുരുവായിയായ കമക്പം എഴുതുന്നവരം കമയെ മഴുവൻ ടിംബുരുയിൽമാ കേണമെന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യേബാൾ, നീചരസങ്ങ കൂടുതലുമാറ്റം നിരജതതാവും ഗൃഹമം. സന്ദേഹം വരുവസായിയായ കമക്പം പ്രസന്നതയോടുടർന്നിൽ നന്ന എഴുതേണ്ടതുമാണെല്ലാ. വളരെ പണിപ്പെട്ടും എഴുതിയതാണുന്ന വായറാക്കാക്ക തോന്നാത്തവിയത്തിൽ വേണും കമയെഴുതുക. വാക്സാമത്യുത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കാനായി ചെയ്യുന്ന യത്തെമല്ലോം പരാജയത്തിൽ അവ സാനിക്കുമെന്ന വസ്തു പ്രത്യേകം സൂരണീയമാണ്. എന്നാൽ അറിയാവുന്നതും അവലോകനം ചെയ്യുതെമല്ലോം നോവലിൽ വരുത്തുകയും വേണും. വകുപ്പ് തന്റെ ‘കലവറ’യിലുള്ള സാമാന്യപരം എതാണ്ടവസാനിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മറുള്ളവക്ക് തോന്നാക്കതും. ഭാവനാനിർദ്ദയരികളിലെ വെള്ളം അതു പെട്ടു വരുത്തേപ്പാകയില്ലെന്ന ഉള്ള വിശപ്പാസനതോടുടർന്നി, അവരവക്കിള്ളു സകലസദ്ധിച്ചാരങ്ങെല്ലായും നോവൽത്തുവേണ്ട സാമാന്യജനത്തെ ധരിപ്പിക്കുവാൻ കഴും വെമനസ്യം കാണിക്കുമെന്നില്ല.

അഥ്യാധം അതുവ്

കമാസുഷ്ഠി

ഈനിയാണോ കമാസുഷ്ഠിയെപ്പറ്റാറി പ്രതിചാദിക്ഷേ
ണ്ടതും. എത്തു മാതരിരിയാണോ കമായെ ഘടിപ്പിക്കേണ്ടതെ
നാം മറ്റൊരു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞതു. എങ്ങനെന്നാണോ കർമ്മ
യെ സുഷ്ഠിക്കേണ്ടതും? പഴയ രാജാക്കന്മാരുടെ കമകൾ
ചിലതു തീന്ന്‌പോയി; ശേഷമുള്ളവരുടെ ചരിത്രം നമു
ക്കും അരാധിയാറാം പ്രയാസം. എന്നാമാത്രമല്ല, അക്കാല
തെത്തു ജീവിതത്തെ വർന്നിക്കാൻ നമേം സഹായിക്കുന്ന
രേഖകൾ കിട്ടാറാം പ്രയാസം. രേഖകൾ എവിടെനീ
നേക്കില്ലോ ലഭിക്കാൻ ഉപാധം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ ചരി
ത്രസംബന്ധമായ നോവലുകൾ എഴുതാൻ തുനിയുന്നതു
നന്നാം. വെല്ലത്തന്പിശുടെ ജീവിതം നമുക്കും എറുക്കരെ
അരാധിയാവുന്നതാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലങ്ങളും
നടന്നതായ എത്തെങ്കിലും ഒരു സംഭവമെട്ടതും വലുതാ
ക്കി, കമായാക്കി കൊണ്ടുവരാൻമാത്രം സാമർപ്പ്യമുള്ളവർ
അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു. ഉമയമരാണീയെ എടുവീട്ടിൽ

പുള്ളിമാരുടെ കൈയിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ച കോയിത്തന്ത്രം റാനെ ഒരു കമാനായകനാക്കുത്തിൽ ഒരു വിരോധാധി മീറ്റു. അരന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ സ്ഥിതി, രാജ്യം റണ്ടുമാണ്, എടുവിട്ടിൽപ്പുള്ളിമാരുടെ അങ്കമണ്ഡലം എന്നിവയെല്ലാം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയാൽ എങ്ങെന്നു യെക്കിലും ഒരു കമയെ ഘടിപ്പിക്കുത്തോ? ഇതുവെന്ന ച. തിരുഞ്ഞെളിൽ നാം കേട്ടിട്ടുള്ള പല സംഖ്യക്കുള്ളം കമയായി ഘടിപ്പിക്കുന്നതു വഴിരെ നല്കുതാണ്. കമാനായകം ഓർ രാജാക്കന്നാകും ധനികന്നായംതന്നെ ആരുയിരിക്കുന്ന മെന്നും ഒരു നീയമവുമീല്ല. ദരിദ്രന്നീരുകളിലും അരനു രാഗം, സപ്താമ്പരിത്യാഗം, സദ്ഗുണനിരതപരം മുതലായ സകലവിശീശ്വരാഭ്യാസങ്ങളും അവയുടെ വിവിധസ്ഥാനങ്ങളിലും മുരിപ്പാശം അരത്തിരുമൊരു കമയുണ്ടാക്കാൻ സാമർത്ഥ്യമീല്ലാത്ത ശദ്ധകാരന്നീരും ബുദ്ധിസാമത്യത്തെ വഴിരെ തുട്ടുമായിത്തന്നെയാണ് ശബ്ദിക്കേണ്ടതും.

നമ്മുടെ ശ്രൂദി ശിമിലമാകാതെയിരിക്കുന്ന സമയ ഔദ്യോഗികാണും കമാനിമ്മാനത്തിനും എല്ലാംകൊണ്ടും സാക്കരുമധ്യികം. ശത്രുമായിട്ടും കനാരണ്ടു കുടംബങ്ങളും ഒരു സ്ഥിതിയെ നല്കുവോലെ ആലോച്ചിക്കു. സദ്ഗുണനിയീകരിക്കായ സൗഖ്യങ്ങൾക്കും സ്വകാര്യങ്ങൾക്കും അശായമായും പഠിക്കു. അവരിൽ ചിലക്കുടെ വികാരങ്ങളെ കാത്തുനോക്കു. അവകുടെ അവസ്ഥയിലാണ് താനെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടും ആരംഭിക്കു. ഈ ശ്രദ്ധമാക്കു അതുകൊണ്ടാം വേറോ ചില സംഖ്യക്കുള്ളം നമ്മുടും ഹാർഡ് വരും. അവയെ ഈ കമയിൽ ഘടിപ്പിച്ചു

ക്കണ്ണത്രും എന്നെന്ന ഏന്നം ആലോച്ചിച്ചു കണ്ണപിടിക്കുക. അവസാനം എന്തെങ്കിലും കന്റുകൊള്ളുന്നും. പിന്നെ, ആ നിശ്ചിതാല്പത്തിൽപ്പെട്ടു സാവധാനം യാറു തുടങ്ങുക. കമരയെ സാവധമാക്കാനായി എന്തെല്ലാം വ്യാജങ്ങൾ ചേക്കണമെന്ന തോന്നുന്നവോ, അവരെയെ കൈ കുറ കടലാസ്സിൽ എഴുതിവെച്ചുക. കാരണ കമാപാത്രത്തിനും ആകുത്തിനെപ്പറ്റാറിച്ചും പ്രകൃതിനെപ്പറ്റാറിച്ചും കൈ പരിപൂർണ്ണനിത്രുപണം മനസ്സിൽ ചെയ്യുക. ഇനി അഭേദ്യത്വ പ്രാവശ്യം ഈ കമാപാത്രങ്ങളെ മനോ വീമിയില്ലെട അഭേദ്യത്വമിങ്ങോടും ചുറാംചും അവരെ കരിച്ച് പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനം നമ്മക്കോഡായി എന്ന തോന്നിയാൽ എഴുതാനാരംഭിക്കാം. ആരംഭം എവിടെയാണും വേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ പശ്ല നോവലുകൾ വായിച്ചുള്ള പരിചയത്തെ സഹായമായി തുടങ്ങാം. കമരയുടെ കുട്ടിക്കാനിത്രുപമായി എത്തെങ്കിലും കരിട്ടതു തുടങ്ങുക. ചിലപ്പോൾ അഭേദ്യം ആറും ആറും മാസം കൈ കമരയെപ്പറ്റാറിതിരിച്ചും മരിച്ചും ആലോചിക്കുന്ന ചില നോവൽക്കർത്താക്കളുണ്ട്. ഇതിൽ അസാധാരണപരിശീലനം ലഭിച്ചുകൂടി കമാലടന വഴിരെ ലഭ്യവായിരിക്കും. കമാനായകകൾറ വിവാഹത്തിലാണും കമ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതും എന്നും നിയമമില്ല. ദിവപരവ്യവസായിയായ കമകളാണും മലയാളത്തിൽ ചുങ്കമായിട്ടുള്ളതും. കമാനായകന്മാരെ സ്ഥാം മാധ്യവന്നേപ്പാലെ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠിച്ചിരിക്കുന്നുമെന്നു നിശ്ചയമില്ല. കൈ സാധിത്യരസികനു കമാനായകനായി കല്പിക്കുന്നതിൽ എന്താണും വെണ്ണമും? ചിറ്റ

ലേവകനെ കമാനായകനായി കല്പിക്കുന്നതിൽ എന്തോണം അപകടം? ചിത്രലേവകനെ കമാനായകനായി കല്പിക്കുന്നതും, മലയാളത്തെസ്സംഖ്യയിച്ചിടത്തോളം, അപൂർവ്വമാണോ. ഇംഗ്ലീഷിലും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലും സാമൈത്യരസികതയും ചിത്രലേവനനെപുണ്യവും കൗമീഡിയും കയവെന്ന സാശീല്യാദിസദ്ധാനന്ദനിയിലാക്കി നായകനാക്കുന്നതും കുറ്റം അഭംഗിയല്ല. ആപാദണസംഖ്യയായുമാത്രമേ ആകാവു എന്ന നിർവ്വ്യസമുള്ള നായർക്കട്ടേഖപ്പും കേരളത്തിൽ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. ആ മാതൃരിക്കുകയും ബന്ധത്തിലെ സുശീലയായ, കയ യുവതി തന്റെ മനോഹിതംപോലെ കയവെന്ന മനസാ വരിച്ചുവെന്നിരിക്കുന്നു. ആ സ്കൂളി വളരെ വിനയവും അനുസരണശീലം വുമുള്ളവളാണെന്നും വിചാരിക്കുക. അമ്മാമനോ അമ്മയോ ആജ്ഞാവിച്ചാൽ വിവരീതഭാവം അഭിനാശിക്കുന്നതും അഭിനാശിക്കുന്നതും കുറ്റം അഭിനാശിക്കുന്നതും കയവശിക്കുന്നതും കയ സാധാരണനന്നുരിയെയാണെന്നും കുറ്റം അഭിനാശിക്കുന്നതും കയ നായർയുവാവിനോടാണോ. ഇവിടെ അനുസരണത്തിനും അനുരാഗത്തിനും തമിലും ഇള്ളുകയും മാനസികകലമം നാമുകൾ വിഷയമായി എടുക്കാം. മുഖ്യാന്വരാഗത്തെ തന്റെ കാമുകകൾ അറിവിൽ പ്രേക്ഷിക്കുന്നതും വിഷയമാക്കിലോ, കമ്പങ്ങൾ കുറെയുള്ള ടിരസാവധമാക്കാം. ഇതു വേണമെങ്കിൽ ട്രിംഗിലും വേണമെന്നും വലീയ വൈഷ്ണവമാനമില്ല. രണ്ടു ശത പണ്ഡപ്പാക്കമുന്നു കുറരിയിൽ ആശാഖാർ കേരള

ഉിയയവകൾക്കും അതും നല്കിയിരുന്ന കാലം തെന്തെ വലിയൊരു തരവാടിനെ വിചാരിക്കുക. അതും കൂടിരിയിട്ടിരിക്കുന്നതു പീടിക്കേൻറു ഒരു ഭാഗത്താണ്. അതു വീടത്തെ കാരണവക്കേൻറു മതമകൾ ഒരു സ്ഥീരത്തെന്തെന്നുകൂടി കമാനായിക്കയായി സകല്ലിക്കാം. കൂടിരിയിൽ ഒരുമിച്ചും അതും അല്ലെങ്കിൽ പലേ യുവാകളും മുള്ളതിൽ ദീർഘം എന്നാൽ ദരിദ്രനായ ഒരു യുവാവിനോടും ഇവർക്കും അരനരാഗമുണ്ടായി എന്നിരിക്കുന്നു. പീടകാരക്കെട്ടും റാട്ടകാരക്കെട്ടും അതും, അവും അവും തെന്തെ കാരണവക്കേൻറു മതമകൾ അതു കൂടിരിയിൽ അതും അതും സം ചെയ്യുന്നവന്മായ ഒരു വെന്നെങ്കാണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കും. റാമ്മുടെ നായികയ്ക്കും ഇംഗ്ലീഷ് പരിപ്രേക്ഷ വാവിനോടും മുമ്പത്തിലെയിക്കും. അരനരാഗമുണ്ടാക്കിപ്പും, അവളുടെ ഉന്നതപദ്ധതിയും അരനരാഗഭാർത്ത്യം തെന്തെ പലപ്പോഴും ചലപ്പിപ്പിക്കുന്ന ശ്രമിക്കുന്നാണ്ടും. ഇങ്ങനെ തന്നെ തന്നെ ഒരു ക്ഷേത്രത്യുതിയിലുള്ള വിശ്രദാസവും അരനരാഗ വുമായിട്ടുള്ള ഒരു ലഫ്റ്റുഡെയ നുക്കും ഒരു കമാവസ്തുവായി കല്ലിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷിനും അരങ്ങോട്ടും അരനരാഗമുണ്ടായെങ്കിലും നെന്നരാജ്യപുസ്തകമായ ഭയംകൊണ്ടു മാറ്റുമവലംബിച്ചുവെന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നീ മതമകക്കേൻറു കാര്യ മൊക്കേ തുട്ടിയാൽ എഴുതാൻ കഴിവുള്ള രഹാംകു നാല്പൂത രോവല്പിനു വക്കയുണ്ടും. ഒരു കുടംബവരമസ്യത്തെ കമാമമ്മാക്കി നോവലെഴുതാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും നന്നതുനേ. ചില ദായവ്യവഹാരങ്ങളിൽനിന്നും നാമകു കമായുണ്ടാക്കാം. പരക്കു ഇതിനെപ്പും കല്ലനാശക്തി അതുവശ്യം

മാണം. കമാപാത്രസുഖ്യിയിൽ ആവ്യാധികാരണ കൂപ്പനാശക്തിയുടെ ആവശ്യമാണെന്നു മനോപത്തെന്ന വരം എത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ശക്തിയുടെ അത്യാവശ്യം കമാള നന്നാണം. കല്പനാശക്തിയില്ലാത്തവർ ഒരു കമാജു സഭാക്കിക്കൂട്ടിയാമെന്ന സ്വന്ധാത്തിൽക്കൂട്ടി ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും കാര്യമില്ല. കല്പനാശക്തി എല്ലാവക്ഷം കരു കാണാശായിരിക്കണം. കമാജുടെ ഭംഗി അതിനെന്ന് ആഗ്രഹയിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമീത്യാത്തിൽ മോഷണ്ടേരു ശരധമ്മമാണെന്ന വിവക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണം. എതായാണും അപൂർവ്വക്കൂന്തയില്ലാത്തവർ നോവലേഴ്താൻ ശുമിക്കുന്നതിൽ അഭിനന്ദിക്കാണൊന്നമില്ല. ഏതിയ കലപ്പുകളിലാണ് അപൂർവ്വകല്പനായിരിക്കുന്നതെന്ന ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ടോ. ‘മാത്താണ്യവമ്മ’യിലെ സുലൈവാഡും ‘എറുവൻമോ’യിലെ റെബേക്കാഡും ‘ക്രേന്റേന്റിനീ’യിലെ അയിഷ്യും എതാണും കനാപോലെയാണം. എന്നാൽ ഈ ഗമ്പകാരനാർ അപൂർവ്വകല്പനയില്ലാത്തവരാണെന്നോ ആരെങ്കിലും പറയുംമാ? ‘മാത്താണ്യവമ്മ’യിൽ വേച്ചക്കുറപ്പു മഹാരാജാവിനെ വെട്ടാൻ വാഴോങ്ങിയ ഫ്ലാപ്പം ശക്രച്ചാര പിറകിൽനിന്നു പിടിക്കുന്ന റംഗത്തിനും ‘ടാലീസ്കൂ’നിൽ റിച്ചാർഡ്യിനെ വെട്ടാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു സരസനെ വേഷപ്രലോഭനനായ ആ യുലുവീരൻ നിരോധനയും ചെയ്തു കൊണ്ടു പാറുകയും മനോപത്തിയിൽ വരുത്തിയും ആനന്ദമാണെന്നുണ്ടായി അന്നും മനോപത്തിയിൽ ‘ഒന്നറബു’ വേഷപ്രലോഭനനായി നില്ക്കുന്നതും

എക്കേശം കനാപോലെതന്നെയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചില ചില്ലറ സാമ്പ്രദായകാണ്ട് ഒരു ഗൃഹകാരിം അഥവാ ചുവ്വുകളുടെയോ കല്പനാശക്തിയോ ഇല്ലെന്ന പറയാനില്ല. കമയെ ഘടിപ്പിച്ചതിൽ ‘മാത്രാണ്ഡവമ്മ’യുടെ കത്താവും അസാമാന്യമായ ഘടനാവെഭവവും കല്പനാശക്തിയും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലഖാളിസാമിത്യത്തിൽ എന്നേങ്കും നിലനില്ക്കുന്നാരാവ്യാധിക ഇതുമാത്രമാണെന്നു വണിച്ചുവരായുന്നവയുണ്ട്. ‘ഇന്ത്യലേവ’കും പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ പ്രചാരം വന്നതും അതിൽനിന്നും ‘ഇന്ത്യ വിശ്വഷപ്പേട്ട സമ്പാധനപട്ടി’ക്കുണ്ട് ചാം കാറാളും പാശ്ചാത്യദേശ കാര്യക്രമാധികാരിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം കമയെന്ന പാശ്ചാത്യ അതിനൊന്നു മസിക്കുന്ന സാമാത്യനിത്യനിത്യവക്രാഞ്ചുണ്ട്.

കമാലാജന്നും അവഗ്രഹിളി കല്പനാശക്തിയെ എല്ലാവരം വലിപ്പിച്ചിക്കുന്നതാണ്. അതിനും ചൊരിയ ചൊരിയ കമകൾ അരുപ്പമായി ഉണ്ടാക്കുന്നും. പിന്നുകമകളും വലുതാക്കിത്തുടങ്ങുന്നും. ക്രുമേന രംഗങ്ങളും പ്രാണികളും കരെ കഴിഞ്ഞാൽ കമാലാജന വളരെ ലഘുവാണെന്നു നമുക്കു തോന്നും.

സംഭാഷണങ്ങളിൽ ദേശുദാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതും കരീക്കലും അബവലംബം. ഏന്നാൽ ഒരു നോവലിനും അധികാരിക്കാണും ദേശുദാഷയിലും സംഭാഷണങ്ങളും കൊണ്ടുകൊണ്ട് നിരിജ്ജുന്നതും കുറഞ്ഞതെന്ന ക്ഷേമവ്യഘ്രം. കമാജ്ജു തന്നെയത്പരം വരുത്താനായിട്ടുണ്ട് ഇത്തരം സംഭാഷണങ്ങളും കമയിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നതെന്നു പരികില്ല.

അവ കേരളീയരിൽ ചിലക്ഷമാഗ്രം സമുദാക്കിത്തീകർച്ച-നാണോ അധികം ഉതക്കന്നതും. ഗ്രന്ഥകാരന്നറ വാക്കു സ്വാലിൽ രഹിക്കല്ലും വാമോഴി ഉപയോഗിച്ചിട്ടും അവ ശ്രദ്ധേ ഇല്ല. വടക്കേ മലയാളത്തിലെ ദേശ്യഭാഷ തെ-കാൻതികവിതാംസ്ക്രിപ്തകാക്ഷ മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ തെ-ങ്കമുണ്ടും. വടക്കൈടെ ‘കൂക്കം’ തെക്കൈടെ ‘നീട്ടും’ അ-ത്യാവസ്യം പ്രോലേമാഗ്രമേ ഉപയോഗിക്കാവു.

അധ്യായം എഴു

വികാരനിത്രവസം

അറന്നരാഗം മനഷ്യസമുദായത്തിന് പൊതുവെ യഥാ ത്രംസുവത്തെ നല്ലുന്ന കൈ വികാരവിശേഷമായും. സർവ്വ സാധാരണമായ കൈ വികാരവിശേഷത്തിനും അതുപൂര്ബി കയിലും കൈ മാനൃസ്ഥമാനമുള്ളതിൽ അതിന്റെപ്പുടാനോ നമില്ല. മനഷ്യക്ക് സഹജമായിട്ടുള്ള അതുറുമ്പത്തോടു കൂടി അതിന്റെയും ബഹുമാനവും കലാനഭാക്കന്നതാണോ ഈ പ്രേമാതിഥിയം. ചരസ്സുസെവക്കത്തിൽ എന്നെന്നീ പ്ലാത്ത് കൈ സുവാന്നത്തിക്കും ഇതു കാരണമാക്കുണ്ടോ. മനഷ്യൻ സഹജമായിട്ടുള്ള അതുറുമ്പവും അറന്നരാഗത്തെ പ്രദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളും കനാ കയാൽ അ അതുറുമ്പത്തിനും ഉത്തോച്ചത്തിന്റെ അവേക്കിച്ചുണ്ടോ അതുപൂര്ബി പ്രണയം അക്കരീക്കുന്ന തെന്നാളും ശാസ്ത്രങ്ങളും മതം അവിതക്കിത്തമാണോ. ഈ അതുറുമ്പം, അരംഗസംജ്ഞവും കണ്ണഭാക്കന്ന അതിന്റെ

തതിൽനിന്നാണോ ഉണ്ടാക്കണമെന്തു്. എന്നാൽ ഈ അതുല്യ മഹിഷം അറഞരാഗം. ഇതു് അറഞരാഗാദ്വീപന തതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ കൂടാതും. പ്രാചീനകാലത്തു് സൗദ രൂത്തിന്റെ ഏറ്റവുംവുക്കെഴു നിത്രച്ചികാൻ അവരി ഷ്ടീതജനസമുദായങ്ങൾക്കാം ഏറ്റവും കഴിഞ്ഞതിങ്ങനും. എന്നാൽ അവരുടെ ഇടയിൽ അറഞരാഗമേ ഇല്ലായിരുന്നു. ഒരു മുഗസമജമായ അതുല്യവും ശിരീക്കണ്ണേംഛള്ള ഒരു സാധാരണവാതസല്പവുമാണോ പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ അവരിഷ്ടീതാരായുടെ ഇടയിൽ സ്കൂപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതുല്യതയും ബഹുമാനവും എന്തേ നെയാണോ ഉണ്ടായതു്? സപ്രഭാവമായുരുമണംനേരും കാണുന്നുവാണോ ബുദ്ധികാസമുള്ള ഒരു പുരുഷനും സ്കൂപ്പിയിൽ ബഹുമാനം കൊന്നുന്നതു്. ഈ ബഹുമാനം താൻ ബഹുമാനിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ നിർണ്ണയേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ പുരുഷനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നീടാണോ യമാത്മപ്രഭാവയം അക്കരിക്കുന്നതു്.

ഈക്കൂപ്പികസന്ദർഭങ്ങളിൽവെച്ചു സ്കൂപ്പിക്കുന്ന വരമ്പുരാനരകതരാക്കണമെന്തെങ്കെന്തു്? ഇന്ത്യലേവാമാധവനായുടെ ദ്രശ്യാവരാഗം ശാസ്ത്രിയ്യും സുഖലമാണോ. ബാല്യംമുതലുള്ളുള്ള ചീരകാലവരിചയംകൊണ്ടു് അവർത്തനങ്ങളിൽ മനോഘ്രതിക്കുള്ള പരസ്പരം അറിഞ്ഞതിങ്ങനും. യാദ്രൂപികമായുള്ള പ്രമമസന്ദർഭത്തിൽ അറഞരാഗാദ്വീപനം ഉണ്ടാവുക എന്നതു് മനസ്സാല്പുത്തൊട്ട് യോജിക്കുന്നില്ല. പുരുഷനു പ്രകൃത്യാ ബലവാനം ധീരമാക്കാതു് സ്കൂപ്പിക്കുന്ന രക്ഷിതാവിന്റെ നിലയെ വഹിക്കുന്നു.

അതിനാലുണ്ട് ദേഹമെല്ലോ മനോദേഹയുമോ ഉള്ള സ്തോയ പുഞ്ചൻ ഗ്രഭയംഗമമായി മാനിക്കേന്നതു്. അ ബലാവർത്തനിനു പുഞ്ചനാരകങ്ങാൽ ത്രിട്ടൻ ഭാവനാ ശക്തിയുണ്ട്. സ്തോകപാടിള്ള മുഴുസ്പാദാവന്മാർ പുഞ്ച ഗ്രഭയത്തിന്റെ കാംപീന്തത കറയ്ക്കും—ഇങ്ങനെന്നാണ് സ്തോപുഞ്ചനാക്കിള്ള സപ്രാവദേശങ്ങളെ ശാസ്ത്ര ജനർ വിവരിക്കേന്നതു്— അപ്പോഴേ സപ്രാവമായും ശരിക്കാസ്പദിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇങ്ങനെ സപ്രാവാതി ശയം കണ്ട്. ഗ്രഭയംഗമമായ പ്രണയത്തെ യോജ്യമായ കര സ്തോപ്രഭയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ തക്ക മനോവിശാ ലതയുള്ള കരാർക്ക ഹിന്ദുസ്ഥായങ്ങളിലെ ചില നീതി കൾ രസിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നും വാനമോ ഉദ്ദോഗമോ സപ്രീ കരിച്ച ഭാര്യാരെ അംഗീകരിക്കേന്നതു ബുദ്ധിവികാസ തേതാട യോജിക്കേണ്ടില്ല. ‘ഉദയഭാരം’ ചിലെ നായകന്റെ രേഖാധനങ്ങൾ മക്കളും നിരാകരിക്കേന്നതു മനസ്താസ്ത്രസ്ഥി ലഭിക്കുന്നതും വളരെ യോജിക്കേണ്ടും. വാശ്വാത്യുഗിക്കു കുറിപ്പിനിനു മനോവികാസം ലഭിച്ച ഉദയഭാരം യമാ ത്മാപ്രമമില്ലാത്ത കര സ്തോയ ഏങ്ങനെന്ന സപ്രീകരിക്കാം? ഇന്ത്യലേവ സ്തോനന്നുതിരിയെ നിരാകരിച്ചതും ഇതുവോ ലെതനെന്നു. ഏന്നാൽ സപ്രാവമായും തെരു അതുസ്പദി കാൻ ശരിയായ അവസരം ലഭിക്കാത്ത കാരുകന്നാൽ മില്ലും? അതുകാരസംഘവത്തിൽനിന്നാണെങ്കന്ന വ്യഹരിതം നമില്ലാതെ പ്രണയം ഏന്നതു് അതുയതിന്റെ യമാത്മ രൂപത്തിലുണ്ടാവുകയില്ല. വാസ്തവത്തെ അടിസ്ഥാന ചെപ്പട്ടത്തി വേണും പ്രമാണസന്ദർഭത്തിലെ അഭിനരാഥഗാ

ചീപനത്തെ നിത്രവിഷക. ‘ക്ലോഗനസിനി’യിലെ ഒരു ശത്സിംഹനെ നോക്കുക. അയാളിട ശരീരപെടൽധ്യം മംറായ ഫേമത്തിനായിരുന്നുകിൽ അതു വൈത്രവ്യ മായി തോന്നിയേനെ. എന്നാൽ അയാളിട വിസ്താര മോഡ റീട്ടുവും അനേകാനും നല്ല യോജിപ്പും പരിപ്പ് ണ്ണംഭാർഡ്യവുമുള്ള അംഗങ്ങളിൽ മേതുവായി അയാളിട കുളം കു പ്രത്യേകസൗര്യമായിരിക്കുന്നു. ഈനി തി ലോതത്തിൽ ഒന്നു സുക്ഷിഷക. നിങ്ങളിട ഭാവനാശ കതിയിലും കാമ്മയിലും കരിക്കലും മായാത്തവിധത്തിൽ പതിജ്ഞന്തും നിങ്ങൾക്കു പ്രാണനിപ്പിശ്ചേഷമായ സ്നേ ഹം തോന്നന്ന സ്വന്തവത്തൊട്ടുടർന്നിയതും എന്നാൽ ഈ തോട്ടുടി മലിനമായ എത്തക്കിലും കു വികാരത്തി നീറു ലേശംപോലും സംക്രമിക്കാത്തതും ശാന്തത, ശാംഭീ രൂം, ശാത്രുമുട്ടപോ എന്നിവയേയാട്ടുടർന്നിയതുമായ കരംഗ നാരത്താംതന്നെയാണോ തിലോത്തമ. കോമുള്ളും മുട്ടല വുമായ വിദ്രോഹിയാൽ പ്രേക്ഷകന്മാരുടെ എഴയത്തിൽ അതിമധുരവും അത്യുന്നം ആർദ്ദദ്വാരായ കരാനുബന്ധത്തു ഉഭിപ്പിക്കുകയും, വസന്തത്ത് ചിലെ സായംകാലത്തുള്ള കൂളിർത്തനുലാൽ ലഘുവായി ചലിപ്പിക്കപ്പെട്ടുനു ചെ രൂപളിപ്പോലെ, മനോജവനികയിൽ നിങ്ങച്ചുവമാ യി മെഡ്സു മെഡ്സു തുള്ളിക്കൂളിക്കയും ചെയ്യുകൊണ്ടിരി കുന്ന കു ത്രവചിശേഷമഞ്ഞു അതും. ഈ യുവതീക്കുവാ കണ്ണാരുടെ കമ ആലോചിഷക. അവകുടെ പ്രമാണ ശനത്തിലാണോ അനന്തരാഗോദ്ധീപനം. അതും എത്രുകൊ ണ്ടണായി? സുകളിട മനസ്സും അനന്തരാഗുഠാകുന

അ പുതശ്ശൻറെ ദേഹബലത്തെയും ദൈർഘ്യാദിഭ്രാന്തിയും കൊടിച്ചുണ്ടാവുന്ന വ്യാഹ്രമാനംകൊണ്ടും സംസ്കാരം ചിവിശേഷത്താലുണ്ടാക്കുന്ന അതുവാഹംകൊണ്ടുമാകുന്നു.

പുതശ്ശനം അരംരാഗോദയം വ്യാഹ്രമാനസമിഗ്രമായ അതുവാഹത്തിൽനിന്നുത്തുന്നു. ഒഗ്രത്സിംഹനെന്നറ വിന്ധ്യാരമേരിയ മാറിടം അധ്യാളിടെ ദേഹബലത്തെ പ്രത്യുഷപ്പെടുത്തി. സംസ്കാരമോ, പ്രമമ്പിച്ചിക്കുന്ന ഗോചരവുമാണ്. ഈനി പുതശ്ശന വേണ്ടുന്ന ദൈർഘ്യാദിഭ്രാന്തിയും പ്രാറിയാണ് തിലോത്തമ നിത്രപിക്കേണ്ടതു. തിലോത്തമമല്ലെങ്കിൽ അതുവാഹത്തെ ഉദ്ധീചിപ്പിക്കണം. എന്നാൽ സപ്രാവമായുരുത്തെ പ്രമാശനന്തരത്തിൽ എങ്ങനെ അറിയും? ഇവിടെയാണ് മനസ്താന്ത്യം തെന്നു കടന്നവനും ഇം അരംരാഗാദിചനം അംസായുഖവനും വാക്കിക്കുന്നതു. അവക്ക് ചിരവരിചയംകൊണ്ടു സപ്രാവദ്ദേശങ്ങളിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള അവസ്ഥയും ഇതേവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നു എങ്ങനെയാണ് ഇതിനെ സമർപ്പിക്കേണ്ടതു? കാമോദരിൻ എന്ന പേരുള്ള ക്രൈവിത്ത യുവാവിനെ എന്നിക്കു കാമ്മയുണ്ടുന്നിരിക്കുന്നു. പിന്നീടു എതാണ്ടു ഭാമോദരിൻറെ അതുകൂതിയോടു സദ്ഗമായ അവക്കുള്ള വനെ കാണുന്നും ഭാമോദരനാണെന്നു ഞാൻ ചില പ്രോം സംശയിച്ചുപോകും. ചിലപ്രോം അതു വാസ്തവമായെന്നും വരാം. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നും അല്ലെന്നുമായിട്ടാണ് തിലോത്തമാജഗ്രത്സിംഹനാക്കുന്ന കുമം. വിസ്താരമുള്ള മാറിടവും ടീർഖകായവും സംസ്കാരം

വുമുള്ള ക്രയ യുവാവു സദ്ഗുണനിധിയാണെന്നു വല്ല അംഗങ്ങളിലും തിലോത്തമ വായിച്ചിട്ടിട്ടണെന്ന വരാം. സാമ്പത്തികാശാസ്ത്രത്തിലെ തത്തപ്പങ്ങളെ അസ്ഥിച്ചിട്ടു വിചിത്രനാം ചെയ്യുന്നതും, സ്വപ്നാവണങ്ങൾ എന്നുക്കൊരു അവധിയായണ്ണുടെ അകുത്തിയെ അവേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നതുകാണുന്നണ്ടോ. അവ മീക്കപ്പേക്കും ചീരപരിചിതാഭ്യൂതമായിരിക്കും. എന്നെന്നാൽ ധീരയുവാക്കെഴു പലപ്പോഴും തിലോത്തമയും കണ്ടിരിക്കാം. എത്തെങ്കിലും കരാവയവത്തിന്റെ ത്രപ്പങ്ങും എല്ലുക്കും സാധാരണമായി രിക്കും. അതിനാൽ തിലോത്തമയുടെ മനസ്സിൽ പെട്ട ഒരു ജഗത്സിംഹന്റെ ദൈര്ଘ്യാഭിസദ്ഗുണങ്ങളിൽ വിശപ്പാസവും അതിൽനിന്നും ബഹുമാനവും പിന്നീടും ശവുമിഖായി എന്നാണോ നാം ഉണ്ടാക്കുന്നതും. അതുപോലെതന്നെ, നിങ്കോഷതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശാന്തമായ ത്രപ്പവിശേഷത്തിൽനിന്നും ജഗത്സിംഹൻ തിലോത്തമയുടെ സ്വപ്നാവമായുരൂപത്തെയും അനുമാനിച്ചിരിക്കാം. ഇങ്ങനെ ചീലപ്പോർമാറുമേ യുവതീയുവാക്കുന്നാൽ പ്രമാണസദ്ഗനത്തിൽ പരസ്യരം അനുരക്തരാക്കുന്നുള്ളൂ. അതുപോലെ ജഗത്സിംഹനിലൂണ്ടായ അനുരാഗം യഥാത്മംസമിതി മുഴവൻ വരുംബോച്ചിച്ചിട്ടതനെ വന്നതെന്നും വേണും വിചാരിക്കുക. അനുരാഗം സ്വപ്നാവാഴിക്കെഴു നല്ലതുവോലെ വരുംബോച്ചിച്ചിട്ടണോവുന്ന സംതൃപ്തിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതും. നല്ലതുവോലെ വരുംബോച്ചിച്ചാൽ സ്വപ്നാവത്തിൽ നവമായി വല്ല ഫേഡവും ഉണ്ടാകുംബോച്ചിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ശാന്തത പെട്ടെന്ന ക്രൂരതയും

കാമോ? ഹദയം, നിമ്മലമാണെങ്കിൽ അതയതു പെട്ടെന്ന
മാറ്റേം? ഇതൊന്നും ഒരു നിമിഷത്തിനകം സാധ്യിക്കുന്ന
തല്ല. ഇന്ത്യലേവയുടെ സ്വപ്നാവമായുംരൂത്തെത്തന്നെന്ന അതു
സ്വപ്നിച്ചിന്നു മായപറം ഇന്ത്യലേവയും അവിശ്വാസം
തോന്നിയതും എന്തുകൊണ്ടും? അരനാരാഗം, യമാത്മാരം
രാഗം, ഉണ്ണൈക്കിൽ അതയതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലായിരുന്നു.
പ്രേമാതിശയമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം മായ
വൻ ശാസ്ത്രീകരിച്ചുടെ വാക്കീനും വിശ്വസിച്ചതു ശാസ്ത്രം
ബ്ലൂ അവബലമാണ്. അതുപോലെതന്നെയാണും ജഗത്ത്
സിംഹൻ ദിന്ദിജനു വിശ്വസിച്ചതും. മനോപുത്തിയെ
ആസ്ഥിച്ച താനറിയാതെ ചീല പ്രൂഢികൾ മന
ശ്വന്ന് ചെയ്തുപോകാറുണ്ടും. അരനാരാഗഭാർദ്യത്വത്താട്ടക്കു
ടി ഇരിക്കുന്നോമാം കു. സ. മ.....കമാരജഗത്തിനുംഹൻ
എന്നും എഴുതിയതു ശാസ്ത്രത്താൽ സാധുകരിക്കാവുന്നതാണും.
ഡിന്ദിജൻ, സുന്ദരയുൻ, എന്നീവരുടെ മഞ്ഞാച്ചാര
ണ്ണങ്ങളും ഓകാരണങ്ങളും ശാസ്ത്രത്താമാർ തല കല്പ
ക്കീ സമർത്തിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളുണ്ടും. ഒരുക്കം സ്കൂളികൾക്കു
സമജമായ ഗ്രന്ഥാശാഖാം. പുരാഖ്യാഭരക്കാം കൂടുതൽ
ഭാവനാശക്കു സ്കൂളികൾക്കുള്ളതിനാൽ പുരാഖ്യാഭര
ണ്ണാഗ്രന്ഥങ്ങളും വിവേചനംചെയ്യുന്നതിനും ഒരു സ്കൂളിക്ക്
വേഗം സാധിച്ചേണ്ണ വരാം. അരനാരാഗഭാർദ്യപനവും അതു
പും അവളിടെ മനസ്സിൽത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കാം. എന്നാൽ
ശാസ്ത്രംബ്ലൂ സ്കൂളികൾ കരീക്കല്ലും തന്നെ ഹദയത്തെ
മുന്നേപ പ്രകടിപ്പിക്കു വരിച്ചില്ല. അയിപ്പ ജഗത്തിനുംഹ
നോട്ടിയും അരനാരാഗത്തെ എന്നുണ്ടെന്ന അരറിയിച്ചു? സ്കൂളിപ്പ

ഭാവരഹസ്യരീച്ചു നോക്കിയാൽ അയിഷ്യുടെ ഘട്ടയപ്രകടനം അസാധുവാണോ. എന്നാൽ അവഴിടെ ചാരിത്രഗ്രംഖിയെ ഉസ്താൻ സംശയിച്ചതിൽനിന്നാണെങ്കിലും മാനമാനിമാത്രമാണോ അവരെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചതും. ഉസ്താൻറെ വാക്കുകളിലേക്കിൽ അയിഷ്യുടെ ഘട്ടയപ്രകടനം അസാധുവാക്കു.

പ്രേമാതിശയം ആവ്യാധികകളിൽ സാധാരണമാക്കുന്നാണോ ഇതിനെപ്പറ്റാറില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ ദീർഘമായി പ്രതിപാദിച്ചതും. കമാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസികവും കാര്യികവുമായ ചേഷ്ടകങ്ങൾ യമാത്മമായി അനുയോജ്യമാണോ ഒരു രസം സഹിതയുള്ളതുമായി ഉടിക്കുന്നതും. ശാസ്ത്രീയമായി വ്യവഹരിക്കുന്നതായാൽ, മനസ്സും ഒരു വെറുപുമാതിരിയാണോ. അതിൽ ലിപികളാക്കട്ടെ രേഖകളാക്കട്ടെ ഇല്ല. കാരോ വസ്തുവിന്റെയും തുപം കണ്ണും കേട്ടും കാരോരോ വികാരഭാബികളെ അറിഞ്ഞുമാണോ മനസ്സും കാരോരോ രേഖകൾ പതിജ്ഞനും. സംഭാഗവിദ്വന്മാരുമായിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾക്കും താംബുലചവ്വുംകാണ്ടും അതിയായി വിളിക്കുന്ന ബന്ധുക്ക്വാദമായിരിക്കുന്ന അധികാരത്തിന്റെ കാന്തിയോടും ശ്രദ്ധാരാത്മതരംഗമാലകളിൽ നീന്തിത്തുടിക്കാൻ ഇല്ലെങ്കിലും കണ്ണുക്കുള്ളാട്ടംകൂടി നീലക്കുളം വിമലയെ കന്നുക്കും ചുമ്പിച്ചു നോക്കിയാൽ പ്രേക്ഷകന്മാക്കും എന്നതാണോ തോന്തരക? വിമലയുടെ വല്ലന്തതിൽനിന്നും പഠിതാക്കുന്നതും മനസ്സും രസമാണംക്കുന്നതെങ്കിൽ അതിനു കാവുമെന്നു പറയാം. അല്ലാതെ വിമലയെപ്പറ്റാറി ഒരു

അമാധമാണോ ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ നോവൽ തൃജ്യമെന്നു പറയേണ്ടിവരും. ഇതുപൊലെ ചേഷ്ടകളിട വന്ന് നാഞ്ചിലും പഠിതാക്കളിട മനസ്സു ലയിക്കുമ്പോൾ. ഒരു നായകനെ ദിനക്കും ധീരങ്ങുത്തുവരുമെന്നും മറ്റും വന്നിട്ടു നാശ എടുത്തതിൽ രാജ്യാഭിമാനത്തെ അക്കാദിപ്പിക്കുന്നതു നല്കുന്നതാണോ. പക്ഷേ അതുകൂടുതു വിദേശീയരോട് വിദ്യപ്ര ഷമായി പരിണമിക്കുകയും. മഹരാജവൻ്നു ഒരു തൃത്തിൽ നമ്മക്കും അനുയയും ഉത്തരവാദിക്കും ഇച്ചു യുമാഡാക്കാം; പക്ഷേ ഈ ഉത്തരവേഴ്ത്തു അതു അന്തിമം ദോഷമേതുവാക്കാതെ സുക്ഷിപ്പിക്കാണോ. ഇന്നേനെ കാവുന്നതുവിൽ കമാവാത്രങ്ങളിട ചേഷ്ടകളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നും പഠിതാക്കൾക്കു രസം തോന്തരക്കമാറുമെന്നു കാണു. അതിലും ബലവത്തരമായ വന്ന് നാഞ്ചിലും നിന്നു ശക്തിമന്ത്രായ മനോഭാവങ്ങളിലായെന്നു വരും. അതു മാതിരി നോവലുകൾ എഴുതാതിരിക്കുണ്ടതാണോ. ‘സുശീല’മുതലായ നോവലുകൾ സാധാരണനാക്കുന്ന മനസ്സിൽ ശക്തിമന്ത്രായ മനോഭാവങ്ങളുണ്ടാണോ ഉണ്ടാക്കുന്നതു എന്നാണോ മുണ്ടാക്കിത്രയക്കുന്നാക്കുന്നതു അഭിപ്രായം.

മനസ്സും ബാധ്യാവസ്ഥകളും തമ്മിലുള്ള പോരാണോ യമാത്മായ അതുവ്യാധികകളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുണ്ടതും. അതു പോരും അധികമായും ടിംഗ് പരുവസാധികളായ നാടകങ്ങളിലെ പാത്രങ്ങളിൽ കാണാം. ഇന്ത്യയിൽ ടിംഗ് പരുവസാധികളായ നാടകങ്ങൾക്കും തുലോം കിരുച്ചു ഉള്ളൂ. ഷേക്ക്സ്പീയർമഹാകവിയു

ടെ പീയർ, മക്സ്വെത്ത്, ഹാംലെറ്റ്, റോമിയോ ജൂലീ
അറ്റ് മുതലായ കമ്യാവാറുങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ ബാധ്യാ
വസ്ഥകളുമായുള്ള പോരു എല്ലാ ആര്യാധികാകാരന്മാ
രം വായിച്ചുറിരിക്കേണ്ടതാണ്. ‘മുള്ളുകടിക’ത്തിലെ വ
സന്തസ്നാനാചായദിത്തനായടെ ദയനീയാവസ്ഥയിലുള്ള
ഒരുരംഗത്തെപ്പറ്റി ആര്യാധികാനിമംഗണപ്പകൾ^{കൂടു}
ആശാപൂർണ്ണം നിത്രപണംചെയ്യുന്നതു പ്രശ്നാജനകരമാ
യിരിക്കും.

അധ്യായം ഏട്ട്[°]

ചീല നായികമാർ

നമ്മുടെ അവദാനികാരചയിതാക്കൾ മീക്കപേരും അമവാ എല്ലാപേരും പുതിയമാരാണ്. അവർ നായികാസ്ത്രിയെപ്പറ്റാറി അധ്യാകം ശാന്തിക്രിക്ഷണോ എന്ന സംശയമാണ്. അതു അവക്കുടെ അപാരാധ്യമല്ല. നായികമാർ നമ്മുടെ സാമൃത്യത്തിൽ ധാരാളമണ്ണു്. അവയിൽ നായികാനാമത്തിനാം അർത്ഥത്തുള്ള വരുത്തെല്ലാം, സ്ത്രീകൾക്കുള്ള ജീവിതമാറ്റകക്കളാം അമാത്മ നായികമാർ. ഇന്ത്യലേവാ, ശാരദ, പാരുക്കട്ടി, ദാക്ഷായണി, തിലോത്തമ, ദേവി, ശ്രോമതി—ഇവരൊക്കെങ്ങാണ് നമ്മുടെ നായികമാരിൽ ചീലർ.

ഇന്ത്യലേവജ്ഞു് ഇംഗ്ലീഷറിയാം. വലിയ കരാഴുടെ മകളിമാണു്. അന്തസ്ത്രം കട്ടംവര്ത്തിലാണു് ഇന്നനം. സംസ്കര്യും ധാരാളമണ്ണു്. സുഖീലയാണു്. സംഗീത

തതിൽ നല്ല വാസന. സംസ്കാരപുത്രവർത്തിയും വേണ്ടതുണ്ട്. ഇതുമൊക്കെ ഇന്ത്യലേവയുടെ നാട്ടകാക്ഷണിയാം.

അതുകൊണ്ട് നാട്ടകാർ ഇന്ത്യലേവയെ ഒരു ജീവിതമാതൃകയെന്ന വിചാരിക്കാനെന്നില്ലപ്പോൾ. കേട്ടവരിചയ മുള്ളവർ അതുകൂട്ടാടെ നല്ല തുട്ടത്തിലാണെന്ന വിചാരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അട്ടത്തു ചെന്ന് ഇന്ത്യലേവയുടെ പ്രസ്താവനകളും കന്ദിലും അവലോകനംചെയ്യും, സംഭാഷണങ്ങൾം കേൾക്കും. അതുമാണിമാനം അതവ്യസ്ഥയുടെനെന്ന. ചീലങ്ങെട അതുമാണിമാനത്തിൽ പരന്നിനാശകലം ലീനമായിരിക്കുന്നതു കാണാം. തന്റെ ഒരു തുട്ടത്തിലും പ്രസ്താവനം അതിൽ ശേഖരംചെയ്യിരിക്കുന്നതും. ഇന്ത്യലേവയുടെ സംഭാഷണങ്ങളിലോ പ്രസ്താവനകളിലോ ഇത്തരം ദള്ളം ശകലപ്രകടനങ്ങൾ നമ്മക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ എന്നാൽ ഇന്ത്യലേവയുടെ സംഭാഷണങ്ങൾം അഡാപ്പറ്റം കേട്ടശേഷം അവയെപ്പറ്റാറി ശാശ്വതമായി അല്ല. ലോറം വിചിന്തനംചെയ്യുക, അല്ലാലുമായി പരന്നിസ്താരതയില്ലെങ്കിൽ ഒരു വിശ്വാസം തുടെക്കുടെ തിളങ്കുന്നതു കാണാം. ശാകന്തളിം അച്ചടിപ്പുക്കിണതിനെപ്പറ്റാറി പഞ്ചമനവനമായി സംഭാഷണംചെയ്യുന്നോഴം സുരീന ചൂതിരിപ്പാട്ടമായി സംസാരിക്കുന്നോഴം അവക്കുള്ള വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾവിനെപ്പറ്റാറി ഒരു മാസ്യസൂചകമായ വിചാരം ഇന്ത്യലേവയ്ക്കുണ്ടെന്ന നമ്മക്ക് അതിലോച്ചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യലേവയുടെ അഭിമാനം കന്ന കടന്നുവോയില്ല എന്ന സംശയിക്കാനണ്ട്. സാധാരണ ചെപ്പണ്ണക്കുടിയിൽനിന്നും ഭിന്നിച്ചാണില്ലോ ഇന്ത്യലേവയു

ടെ സ്ഥിതി. പരിപ്പു തസന്പ്രദായമനസരിച്ചു വസ്തുധാരം നാംചെയ്തു്, മാളികപ്പുറത്തു് ഉലാത്തിക്കൊണ്ടു നില്പേന ഇന്ത്യലേവവയെ നമ്മുടെ ഭാവനാദ്വൈക്കാണ്ടു സുക്ഷ്മാവ ദേശകനംചെയ്താൽ, അത്രമാണിമാരാജത്താട വളരെ അടക്കത്തു കുറയും ഡാനോമെന്നാണോ എന്നിങ്കിൽ തോന്ന നാതു്. ഇന്ത്യലേവ തന്റെ പരിചാരികമാരോടും മരും ഫൂവരോടുംതന്നെ സംഭാഷണചെയ്യുന്നും ഈ ഭൂപ്പീ ലഭകലത്തിനേൻ്റെ കുറയ മായ നമ്മക്കു കാണ്ടാം. പാതയാത്രു വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന സർവ്വതോമ്പവ മായ കുറയ പുത്രരസം ഇന്ത്യലേവയിൽ അല്പാല്പം കാണ്ടാം എണ്ണോ. പക്ഷേ ഇതൊന്നാം ചന്തമേനോൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതുമല്ലെന്നു. ഇന്ത്യലേവയുടെ മാളികയുടെ മുൻപാലു ഇള പുന്നേതാടത്തിൽ നിന്നുക്കൊണ്ടു കണ്ടിട്ടുയുള്ളൂ, ചന്തമേനോൻ; സംഭാഷണങ്ങൾ വാലിയക്കായ പഠണത്തു കേടുതും. ഇങ്ങനെ കുറയായുമായ പരിചയംമാത്രമേ ചന്തമേനോൻ നമ്മക്കുണ്ടാക്കിത്തന്നീടുള്ളൂ. ഇന്ത്യലേവയുടെ പുറമെയുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം നമ്മക്കു നല്പുവോലരിയാം. അകമെന്തന്നീറയാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. സുഖില ദയനാം മറ്റും വന്നിച്ചതുകൊണ്ടു നായികയുടെ അവള റംഗത്തെപ്പറ്റാറി നമ്മക്കു വിഭാവനംചെയ്യാൻ സാധിക്കും. നമ്മക്കുണ്ടാണോ ഉംഗിക്കാമെന്നാമാത്രം. അപ്പോൾ കുറയാക്കുന്ന ഇന്ത്യലേവ ഏന്ന വിചാരിച്ചുവോക്കം. ചന്തമേനോൻ ഇന്ത്യലേവയുമായി വളരെ പരിചയമില്ല. ഇന്ത്യലേവയുടെ മരോവ്വാവാരങ്ങളെ അഭ്യേം മനസ്സിലാക്കിയതു്, കുറയാക്കുന്നു കുറയാക്കുന്ന കുറയാക്കുന്ന

തം അറിയാൻ സാധിക്കാവുന്നിടത്തോളംമാത്രമണ്ണ. അർത്തിനാൽ നമ്മുടെ ഈ നായികളും ഒരു ധമാത്രമാത്രക്ക് പ്ലേ വേണ്ട എല്ലാ മൃജനങ്ങളും തിക്കണ്ടതിട്ടിപ്പെടുന്ന പറയാം. സ്കൂട്ടത്തല്ലോ അല്ലോ കരവുണ്ടോ.

ശാരദിപ്പാ സ്വപ്നവനിശ്ചയംചെയ്യുത്തക്ക പ്രായമായിട്ടിപ്പാത്തതിനാൽ, നമ്മക്ക് പാറുക്കട്ടിയോട്ടടക്കാം. പാറുകട്ടി യാവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചും അല്ലോ കഴിക്കുന്നാണോ നാം വരിചയപ്പെട്ടുന്നതും. കന്ന പ്രസവിക്കുന്നതുവരെ നാം കണ്ണിട്ടുണ്ടോ. അനന്തപത്രമനാഭന്മായിട്ടും അനന്ത ക്രതയായ കമ്പയാക്ക നാം വേണ്ടെങ്കിൽ ആത്മാനത്തിനിരീയം കാവുമില്ല. അനന്തസ്ഥിതിയും ഇന്തുലേവവയക്കാർഷം അല്ലോ തുടി പേടിച്ചുവാഞ്ഞ് ചെന്നർക്കട്ടിയാണോ പാറുകട്ടി. ഒപ്പ് ബിശക്തി ഇന്തുലേവയാളുമില്ല. അതുതന്നെ സ്വാതരൂപാസക്തയുമല്ല. ഇന്തുലേവവയക്കാളിയികും ദൈവവിശ്വാസവും മിറ്റേറ്റോട് സ്നേഹമവുമാനവുമുണ്ടോ. പിന്നുത്തിൽ പാറുകട്ടി വളരെ മുണ്ടാക്കമാണോ. ഇന്തുലേവയും സ്വരിനാസ്തതിരിപ്പാടമായുള്ള തുടിക്കാഴ്ചയെയും പാറുകട്ടിയും നമ്പിയുമായുള്ള സന്ദർഭത്തെയും കന്ന താരതമ്യപ്പെട്ടത്തിയാൽ നമ്മക്ക് പാറുകട്ടിയുടെ അനീത ഫസാമാന്ത്യമായ പിനായം അനന്തമിക്കാം. പാറുകട്ടിക്കു മനോഭ്യലം തുലോം കരാച്ചുയുള്ളൂ. പരസ്പക്കടത്തിൽ അവക്കപ്പയും മോചനത്തിലുള്ളൂ. ആസക്തിയും പാറുകട്ടിക്കു വേണ്ടതുണ്ടോ. ഇങ്ങനെയാക്കുന്നുകൂടില്ലോ പാറുകട്ടിക്കു സ്വപ്നവാദികൾം അതു ആക്കച്ചനീയമാണെന്ന

നാ തോന്തരനില്ലെ. നമ്മൾ പാറുക്കട്ടിയോട് വളരെ അറഞ്ഞു കൂപ്പയും സ്റ്റേഫവും അരതോടൊപ്പും നിങ്ങളുമായായ ഒരു ബാലീകയോട് തോന്തരവുന്ന നീരസംഗ്രഹിക്കലവും ഉണ്ടാക്കാം. ഗ്രന്ഥകാരൻ സുഭദ്രയിലുണ്ടായ അമൃതരസമല്ലേ പാറുക്കട്ടിയെ ഏറെക്കുറഞ്ഞു അസംഖ്യീനയാക്കിയതു്? പാറുക്കട്ടി ഒരു മാത്രക്കുള്ള ദേശഗൃഹ്യാജ്ഞകളിലും നമ്മൾക്കരിക്കാൻ ഒരു വൈമാനസ്യംഖാണം തോന്തര. പാറുക്കട്ടിയുടെ ബാധ്യസ്ഥിതിയെ നമ്മൾ നല്ലതുപോലെ അറിയാവു. സുഭദ്രയുടെ ഉള്ളിൽ മുഴുവൻ നമ്മൾക്കരിയാം. ചെമ്പകത്തിനെ നായികയാക്കാതിനും തരക്കേടില്ലെ. പക്ഷേ അവർക്കു പഴയപ്പമാണു് തുടർത്ത്, സ്രീസപ്താവം കരിച്ചുമാത്രമേയുള്ളൂ. എന്നമാത്രമല്ല, അപൂർത്തികൾ അസംഗതങ്ങളായിരാം നീതിനീതിനാൽ ഭരണകരണീയയും അണും. സുഭദ്രജീ പക്കല പുരഷസ്പദാവങ്ങളുള്ളതിനാലും നമ്മൾ അക്കവും പുരുഷും അറിവാൻ ഉട്ടവന്നതു്. അനുഭവവും വൈപ്പിക്കുകയും അഭിരുചിയും മാറ്റായണി. നമ്മൾ ദേവിയെപ്പറ്റാറി കിരണ്ടതാണു് അറിയാൻ ശ്രമിക്കാം.

ദേവിയുടെ കുടംബവും മറ്റു നായികമാരുടെ കുടംബത്തിൽനിന്നു് കുടം താണ്ടതല്ലെ. സാമ്പദ്ര്യം, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയും വേണ്ടതുണ്ടോ. വിനയാദിസംശോഡങ്ങൾക്കു് ഒരു കുടം വിളനിലമാണു് ദേവി. അനുഭൂതിക്കും ശാശ്വതചീക്ഷനും മുണ്ടം അവർക്കുണ്ടോ. ദേവിയോട് നാം പരിചയപ്പെട്ടുന്നതു് ഉഭയഭാരവിശേഷം അനുരക്തയായ കാലമെങ്കണ്ണു കഴിഞ്ഞതിട്ടാണു്. ധനാധ്യമായ ഒരു

മാനൃക്കച്ചംബത്തിലെ അംഗമാണോ മാധ്യവന്നുനോ ഇന്ത്യൻ ലേവയ്ക്കും അറിയാമായിരുന്നു. അനന്തപത്രമനാഭൻ നാട്ടിലെ നടനായകമായ തിരക്കുവര്ത്തുവിള്ളുടെ മകനെ നാളു വസ്തുത പാദഷട്ടിയും വിസ്തരിക്കാനിടയില്ല. ദേവിയുടെ കമ അല്ലോ ഭിന്നമാണോ. ഉദയഭാനവിന്റെ നിശ്ചന്ത ദേവിക്കു നല്ലതുവോലെ അറിയാമായിരുന്നു. നമ്മുടെ ആര്യാധികാരചയ്തിഥകളിൽ മിക്കപോങ്ങം “പ്രതാരം പെടും, ചക്രിക്കത്തും, അർമ്മ ചെങ്കും, ഞാറാണ്ടും” എന്ന മതകാരാണോ. പണ്ഡിതാക്കന്തിനാളു ബുദ്ധിമുട്ടും അവർ തീരെ വിസ്തരിക്കയാണോ. ധനമുണ്ടാക്കുന്നാളു കാര്യം ഒരു ആര്യസിദ്ധാന്തമായിട്ടാണോ അവർ വിചാരിക്കുന്നതും. ഉദയഭാനവിന്റെ കത്താവും ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിലും അഭ്യന്തരത്തിന്റെ മതം വിവരീതമനസ്സിന്റെ സീമ കടന്നുപായിരിക്കുന്ന എന്നതനെ ചരായാം. അതിനാൽ ഉദയഭാനവിന്റെ നിശ്ചന്ത സ്വന്മാ സൗഖ്യ ഹണ്ഡിയമാണുന്ന വായനക്കാക്ക് തോന്ത്രിപ്പോകുന്നു.

എതായാലും ദേവിയുടെ അന്നരാഗം അല്ലെങ്കിൽ പ്രശ്നസാമ്മന്നാണോ എന്നും അഭിപ്രായം. ഇന്ത്യലേവ, പാദഷട്ടി എന്നീവക്കും ഒരു സൈദ്ധാന്തികസത്തുത്ത്വമാണുള്ളതും. ദേവികളുടുത്ത പ്രായോഗികസത്തുത്ത്വമാണോ. ഇന്ത്യലേവയുടെ അന്നരാഗത്തിനു കമിതാക്കളു പ്രണയചാപലും കാട്ടന്നതിൽ പ്രേരിപ്പിക്കാനെ സാധിച്ചിട്ടിട്ടും; ദേവിയുടെ അന്നരാഗത്തിനു നേരേരുച്ചും. ഉദയഭാനവിന്റെ തുള്ളായുള്ളകമായ ചിത്താംശത്തെ കുമീകരിക്കണമെന്നും സത്തുത്ത്വാജ്ഞാനത്തിനായി പ്രേരിപ്പിക്കണമെന്നും

തിരം സാധിച്ച്. ദേവിയുടെ പ്രേരകവും അതുന്തരവും നമ്മൾ എറെക്കുറ അരറിയാം. ദേവിയുടെ അരറരാഗമായാൽ പ്രകാശിക്കുന്നതു് ഉച്ചയഭാവിക്കുറ വിവാഹച്ചേരുവിനായി ഫോട്ടു് അരയല്ലെന്നോണു്. ഈപ്രകാര മുള്ളു കൈ സപ്താമ്പനിറുമത്തിനു നമ്മുടെ സാമുത്യത്തിൽ വേരെ ദ്രോഡാന്തങ്ങളുംനും തൊന്തനില്ലെ. ഒരു യംഗമമായി സ്നേഹിക്കുന്ന പ്രാണനാമതനു, അദ്ദേഹത്തിനും അഭിപ്രായിക്കായിട്ടു്, അരറരാഗബന്ധത്തിൽ നിന്നു് അകറുന്നതു് സ്ഥൃത്യമുമെന്നു പറഞ്ഞതാൽ പോരാ. ഈ ദേവി കൈ ജീവിതമാതൃകയാണെന്നുള്ളതു് നിരാക്ഷിപ്പമാണു്.

ഗോമതി മുതലായ ചീല നായികകളെല്ലപ്പറാൻ പറവാറളിള്ളതു് ഇന്തി കരിക്കലാകാമെനു വിചാരിക്കുന്നു. ഭാഷാനാടക്കങ്ങളിലുള്ളവരെപ്പറാൻ പറവാറളിള്ളതു് വിസ്തുര ഭയത്താൽ വേണ്ടുന്ന വെള്ളുനു. ആകപ്പോടെ നമ്മുടെ നായികമാർ പുതശ്ശനാക്കുന്നു സ്വപ്പീകരിക്കാകയാൽ അവരുടെ അരതരം നാം അററിയുന്നില്ലെ. അവരിൽ സാധാരാനാമായി കൈ സെസിലിന്റീകസത്തു് തൃത്യമാണു് പ്രകാശിക്കുന്നതു്. ജീവിതമാതൃകകളായി സപീകരിക്കുത്തക്കു ദേശം ഗൃതയുള്ള നായികമാക്കുന്ന ഏണ്ണം തുലോം പുതക്കമാണെന്നോണു് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു്.

അയ്യായം ദന്വത്രം

ഉപസംഹാരം

ആവ്യാധികാനിമ്മാണത്തിനു വാസനാവലം, വി
ദ്യാദ്യാസം, പരീഗ്രമം എന്നിവ അത്യുന്നതാവേഷിൽപ്പിൽ
ഈണം°. വാസനാവലമില്ലാത്തവർ ആവ്യാധികാനിമ്മാ
ണത്തിനു കച്ചകെട്ടന്നതു സാധസ്ഥായിത്തന്നു പരീ
ണമിക്കം. ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളത്തിൽ നോവലുകൾ തെ
രത്തെരുവാരം കാരണം വാസനാവലമുള്ള
വകുട സംവ്യാവല്ലനയല്ല, പുസ്തകവ്യാപാരികൾക്കുള്ള
ധനേച്ഛയുടെ എറ്റവേം ചീല എഴുത്തുകാക്ക യശസ്സി
നു കൊക്കിയിട്ട് പിടിക്കാൻമുള്ള അത്യാറ്റമുണ്ടായി
രീക്കണം. വാസനാവലമുള്ള എഴുത്തുകാർ ഇപ്പോൾ തു
ലോം കുറച്ചു ഉള്ളി. എക്കിലും അവർത്തനു അദ്യാസ
മില്ലാതെ എഴുത്തന്നതു° കെട്ടം ഡേഗീയല്ല. അദ്യാസം എന്ന
തിൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാദ്യാസമന്നമാത്രമല്ല വിവക്ഷ.
വിദ്യാദ്യാസം അവസ്ഥാദേശങ്ങളെ ആരുത്തായിച്ചുരീക്കണോ.

കരാവ്യായികാകാരന്നർ വിദ്യാഭ്യാസം, മുമ്പ് പറഞ്ഞതു പോലെ, ലോകവരിചയംമാത്രമാണ്. ബാധ്യപ്രക്തി പഠനം അതവയ്ക്കുംപേണ്ടില്ല. പശ്ചാത്യ നന്ദന കരം്പുമാത്ര മേ അതിന്റെ ഉപയോഗം അതവ്യായികാകാരന്നള്ളി. ലോകത്തിൽ പുരാഖ്യനായട പ്രസ്തതികളിൽ സ്കീകളിട വിചാരവികാരങ്ങളിൽ അവർ അനുധാര ചൊഴിക്കുന്ന തിന്റെ രഹസ്യകാരണങ്ങളിൽ കുട്ടികളെ ചിരിപ്പിക്കുന്ന തെന്തുനം മറ്റും അതവ്യായികാകാരൻ സുക്ഷ്മമായി വിച്ഛിരിക്കുന്നതാണ്. നോവലെഴുതുന്നോപാർ കമാപാത്ര ഞാം തന്റെ മനോദ്ധൃതിപമത്തിൽ എടക്കുന്നും. ഏപ്പ ശ്രോതൃത്തിൽ സ്ഥലപിക്കുന്നും. അതവ്യായികാകാരൻ സകലവിചാരങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നും. ജീവിതത്തിന്റെ നാനാധിവതയെ അതവ്യായികാകാരൻ നിരീക്ഷണംചെയ്തി രിക്കുന്നും. മനസ്സാസ്പദത്തിൽ ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനമെങ്കി ലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നും. ഇതാണ് നോവൽക്കത്താവിനു വേണ്ടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം. നിരന്തരപരിഗ്രാമമില്ലാതെ കൈത്തുന്നകിലും ലോകചരിത്രത്തിൽ ഒരു ശാശ്വതസ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. അതുകൂടുതൽ ഞാം, പശ്ചാത്യ, പരാജയങ്ങളായി അവസാനിച്ചാൽത്ത നെയും ഉത്സാഹത്തോടുള്ളടി വീണ്ടും വീണ്ടും പരിഗ്രമിക്കുന്നതാണ്.

അധ്യായം പത്രം

ചീല ആധുനികപ്രവണതകൾ *

I

സാമൈത്യചരിത്രങ്ങൾ നോഴേകയാണെങ്കിൽ
ആവ്യാധികാപ്രസ്ഥാനം താരതമ്യന് താമസിച്ചവന്
സമൈത്യകലയുടെ ഒരു ശാഖയാണെന്നു കാണാം. സം
സൂത്രസാമൈത്യത്തിൽ ദണ്ഡിയുടെ ദശകമാരചരിതം,
ബാണാൺരോകാദംബരി, ക്ഷേമരുണ്ഠൻരോക്മാസരിൽസാ
ഗരം മുതലായ ഗദ്ധകമാകാവ്യങ്ങളും ഭോജാൺരോ രാമാ
യണംചന്ദ്ര മുതലായ ചന്ദ്രക്കണ്ഠമുണ്ടുകൊണ്ടിലും, അവ ന
പീനകാലങ്ങളിലെ ആവ്യാധികകളുടെ അലറംഭങ്ങളാ
ണെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴി കാണുന്നീല്ല. സംസൂത്രസാ
മൈത്യകാരന്മാർ വെറും കല്പനാശകതികൊണ്ടുള്ള സ്ഥാപ്തി
കളെ ‘കമ’കളായും ധാരവുമാന്നുമായ സംഭവങ്ങൾക്ക്
ആസ്പദമുള്ള ഗദ്ധകമകളെ ആവ്യാധികകളായും വേർ

* എവകൾ: സ1. ബ1. കമം.

തിരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഈ പേര് വിഭാഗം വഴി ഒരു അത്മവത്താബന്ധകളിലും (അരുദൻ്തുപും, സപാഭാവിക തുപും എന്നായുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ അത്വസ്യായികാവിഭാഗംതെന്ന നോക്കുക) അതിന്റെ സകല്ലത്തിലും തുപത്തിലും വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾ അതുപേരെത്തെ ഈ വ്യത്യാസത്തിന്റെ വുക്കത്തായെ പാടു മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. മൊണ്ണൻ കാദിബാരിയിൽ ഫ്രേമചിത്രീകരണം അസാധാരണമായ പാടവത്തോടുള്ള സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ മറ്റൊരു ജീവിതം മുഴുവൻ മായാക്കുന്ന കളിയാബന്ധന വിചുരിച്ചിരുന്ന അതു കവിപ്പംഗവന്നാർ ജീവിതത്തിലെ നാനാമുഖങ്ങളായ പോരാട്ടങ്ങളും അതുപോലെ വക്രതാനോ നിത്രവണംചെയ്യാനോ തുനിയാതിരിക്കുന്നതിൽ ഒരു അത്തലപ്പടംനില്ലെ. അത്യുംതീക്കിയുള്ളതു കരാത്തു കാണുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലായിരിക്കാം അത്വസ്യായികയുടെ വഴിച്ച് കാണാൻ നോക്കേണ്ടതും.

II

അത്വസ്യായികാനിമ്മാനത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ചീല അരുധനികപ്രവണതകളിൽക്കൂടിച്ചു വിചിന്തനംചെയ്യുന്ന തിരുമുന്നും, അത്വസ്യായികാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അക്കെയുള്ള വികാസത്തിലേണ്ണും അല്ലോ കനാ ക്ഷേണ്ണാടിക്കുക. നോവലിന്റെ അമുഖം അത്വസ്യായികയുടെ ഉപാവസ്ഥാനും ഇരാലിയാബന്ധനാശം സാഹിത്യചരിത്രകാരന്നാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. പതിനേഴുനാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഒട്ടവിൽ ‘Il Novellino’ എന്ന ഒരു കൃതിയാശം യുണ്ടാ

പുതിയ ആവ്യാധികാലുപാനത്തിന്റെ അടിക്കല്ലിട്ടതും അതു കഴിഞ്ഞും, ബഹാകാസ്സുഡിയായുടെ ബൊക്കാമറാൻ. 1348-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ഫ്രാൻസിൽ ആവ്യാധികാലുപാനം ആവിർഭവിച്ചതു പതിനേം ശതാബ്ദി ത്തിൽമാത്രമാണ്. അതിലും താമസിച്ചാണ് ഇംഗ്ലീഷ് നോവലുകളിൽ ആവിർഭാവം. ആംഗലസാമിത്ര്യത്തിൽ, 17-ാം ശതാബ്ദിയിൽ ഒരു വിലേഖ ആവ്യാധിക (നോവൽ) ആദ്യമായി കാണുന്നുണ്ട്. റോമാനിസൻ കൂദാശയുടെ കത്താവായ ഡിഫോ(Defoe)യെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽക്കന്നായിതാവും ഏറ്റവും കണക്കാക്കാറുള്ളതും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവ്യാധികാ, ഒരു വാസ്തവക്മായാണെന്ന പിശേഷിക്കുന്നവുണ്ട്, അതു പാടവ തോട്ടുടിയാണ് രചിച്ചിട്ടുള്ളതും. പക്ഷേ പാമേല (Pamela) മതലായ ഗുഹാങ്ങളിൽ കത്താവായ റിച്ചാർഡ് സുന്നർബാ കാലമുതലുണ്ടാണും നവീനക്കന്നാവൽ തുടങ്ങുന്നതും. സന്നാദ്ധാവദേശമാണും ഗുഹകത്താവിന്റെ മുഖ്യാദ്ദേശം. ഇണ്ടത്തിന്റെ കല്പനാജ്ഞാപ്പും വികാരങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ച ഏറ്റവും ബോക്കും ഓഡാന്റും അഭിപ്രായം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ശുഭാശയമാണും. നോവലിനു സാമിത്ര്യകലയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്ന കുറവും സ്ഥാനവും കൊടുത്തതു മെൻറി ഹൈൽഡിംഗ് (Henry Fielding) ആണെന്നു പറയാം. സ്കോട്ടിന്റെ കാലംമുതൽ ആവ്യാധിക സാമിത്ര്യകലയിൽ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഏററാവും രചിച്ച ഒരു ശാഖയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ‘വിക്രോറിയാകാലം’ (വിക്രോറിയാമഹാരാജത്തിലും)

ടെ കാലം) മുഴവൻ ഡിക്കൻസ്, താക്കരെ, ടേലോപ്പ്, ഭ്രോൾഡി സജഹാദരികൾ, ഗാസ്സർ, ജോർജ്ജ് എല്ലിയ ട്, മേരിഡിത്ത്, ഹാർഡി മതലായ അവ്വായികാക ത്താക്കാളിക്കാണ്ട് പ്രശ്നാഭിത്തമാണ്. അവക്കട കല്പ നാവൈഭവം അവ്വായികയുടെ ഭാവത്തെ പല വിധ ത്തിലും മാറ്റി മറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷാവ്വായികാചരി തും ഇവക്കട വിസ്തൃതിക്കണമെന്ന വിചാരിക്കണില്ല. അ തിൽ പ്രവ്വാതനാരായ പലങ്ങം മലയാളികൾിൽ അധികം പേരും, നേരിട്ടോ അപ്പാതേയോ, സുപരിചിതരായി തീർന്നിട്ടുണ്ടോ.

III

മലയാളഭാഷയിൽ അവ്വായികകളിട പ്രചുരപ്പ ചാരം അരുംഗാലസാമിത്യവുമായുള്ള സന്ധക്കത്തിനശേഷമാണെന്ന പരയുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റു വരാനില്ല. പക്ഷേ പ്രഖ്യകമക്കിട്ടുണ്ട് ഇംഗ്ലീഷുകമകളുക്കാണ് കരാ ശ്രീടി ഉയന്ന് ഒരു പദവിയാണ് നിത്രവകനാർ കൊട്ട ത്തിട്ടുള്ളതും പുന്നും ഇംഗ്ലീഷുകമകളുക്കാണ് അഭ്യർഥയമാണോ. പ്രാചീനസാമിത്യത്തിൽ ഗ്രീസ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന ഭാഗമാണോ ഇന്ന സാമിത്യകലയിൽ പ്രാഞ്ചിനും നിറ വേറുന്നതെന്നാണ്ടി ചീലർ ഭാഷിക്കണാണെന്നും. പക്ഷേ മലയാളിസാമിത്യപോഷണത്തിനു പ്രഖ്യസാമിത്യം പ്രായേണ (ചീല മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളാഴിക്കെ) ഉപയോഗ ശ്രദ്ധമായിട്ടു തീർന്നിട്ടുള്ളൂ. പ്രീടിപ്പുമേഖലായുള്ളുടെ ഫലമായിട്ടായാലും അപ്പുകിലും, അധ്യനികമലയാളി സാമിത്യം പൊതുവെയും അവ്വായികാനിമ്മാണോ ഫ

തൈകിച്ചും ഇംഗ്ലീഷ്‌സാഹിത്യത്തെ അനുകരിക്കുന്നണ്ടും. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഫോർസ്റ്റായി മതലായ റഷ്യ നാവ്യാധികാക്കാരന്മാരുടെ സ്ഥാധിനശക്തിഭേദ വകബെ ചൂഠ്ത്തന്നെയും, ഇംഗ്ലീഷ്‌സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം സഭ്യവരി മന്ത്രിമില്ലെന്നും. ‘കേരളംസൈറ്റ്’ കൈരളിയെ സേവിക്കാൻ അതുംഗലസാഹിത്യകളെയെ അതുകൂടിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതിനെ നോക്കുക. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ അര നകരണം, ഏതിലായാലും, ദ്രോജ്വന്നീയമാണും. അതുകൊണ്ടും ഇംഗ്ലീഷാവ്യാധികാനിമ്മാനത്തിൽ അതുകൂടി നികമ്മായ പദ്ധതികളെല്ലാം അല്ലെങ്കിലും ചീനത്തിക്കുന്നതും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. അവ അതുകൂടികച്ചിന്താഗതി കുറഞ്ഞാണിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങളാണും. അമ്മവാ ജീവിതസ്രൂപങ്ങൾത്തെയും വിചാരണയിൽ സന്നദ്ധസ്ഥലങ്ങളും പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്ന കലാസ്ത്രീകൾ തുടർന്നും പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവ കുറെ തെളിഞ്ഞുകണ്ടിട്ടുണ്ടും.

IV

വിസ്തരിച്ച പാതുസ്വംഭൂകളിലല്ല പ്രായേന അതുകൂടി നികുത്തമായിരുത്തുകാർ ശുഭ പതിക്കുന്നതും. കഴിഞ്ഞതു ശതാബ്ദിത്തിലെ പ്രസിദ്ധനോവൽക്കർത്താക്കരാർ, സുവ്ಯക്തവും അതുകൂടിക്കവുമായ കമാപാതുങ്ങളിടെ നിമ്മാതാക്കൾ എന്ന നിലയിലാണും പ്രശ്നാഭിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതും. അവ ഒരു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മാംസളവും രക്തത്തട്ടിപ്പുള്ളതുമായ പാതുങ്ങൾ സ്ഥാഭാവികമായ പ്രതിഭാവിലാസത്തോടും ടീ പ്രശ്നാഭിക്കുന്നതു കാണാം. സാംഖ്യല്ലർ മിക്കാണ്വർ,

ബൈക്കിഷാപ്പ്, പിക്കവിക്ക്, എഡുമൺഡ്, മഹറി സോറൽ, ഡയാന, ടെസ്റ്റ് എന്ന തുടങ്ങിയ പലരം ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽവായനകാരരുടെ സൃതിപ്രമത്തിൽനിന്ന് കരിക്കലും മാറാതെ നില്ക്കും. മലയാളികർക്കു സുപരിചിതരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഗൂഢകത്താക്കന്നാരും ഏതാണ്ടും ഈ രീതിയെയാണ് അംഗരീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. സുഭ്രൂ, കാത്ത്യായനിശ്രാഹം, പത്രനാഭൻതന്പി, രാജാവൻകരത്താവും, മണിക്കുന്നൻ, ശാരദ എന്ന തുടങ്ങിയ പലരും മലയാളികളുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിലൊക്കെ കമാപാത്രങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നതുനേന്ന വിസ്തരിച്ച കരക്കങ്ങളോടുകൂടിയാണ്. അവക്കുടെ വേദം, ഭാഷ, പ്രക്രിയ, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങം എന്നീ വായാക്കേ വിസ്തരിക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. അവക്കുടെ ഭാഷ എത്ര വിജനസ്ഥലത്തുവെച്ചു കേട്ടാലും പെട്ട നൂൽ തിരിച്ചറിയാം. രാമനാമംത്രിന്റെ പ്രേമസ്ഥലാവങ്ങൾ, ശക്താന്തരാന്തരം വാത്സല്യവാദിരാമ എന്നീവയെ സ്ഥാപിച്ചു, ‘ശാരദ’യിലെ റിപ്പി അക്കുനോട്ടാപ്പും, വേരു ആരക്കുടെ വായിൽനിന്നും കേരംകാൻ നിപുഞ്ഞിയില്ല. വെറും അപ്രധാനവാത്രങ്ങൾക്കുവോലും വേണ്ടപ്പെട്ടു നീണ്ടും കിട്ടാൻ സാധിക്കും. ‘മാത്താബ്ദിവമ്മ’യിലെ വാല്പുകാർ, ‘ശാരദ’യിലെ വക്കീലനാർ എന്നീവയം ഇവിടെ സൂരണീയരാണ്. വാത്രങ്ങളുടെ സൈക്കടപ്രമാണം ആവ്യാധികകളുടെ രസീക്കപം. അവക്കു സ്ഥാപിക്കാൻ, ആവ്യാധികാരാന്തരം മുഖ്യമായും തോന്തരം.

V

പക്ഷേ അധിനികാവ്യായികകളിൽ അറ്റ സുരണി യമായ പാത്രങ്ങളെ കാണുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. ഇവിടെ ഇല്ലോഫീസ്ഫൗത്തകാരമാത്രമേ എടുത്തു വരയണ മെന്ന വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. കൈരളീകാരുകനാർ ഇവഴി അധികം കൈക്കണാണിട്ടുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നീല്ല. മക്ക സിലി, ലാറൻസ്, വുൾഫ്, ജോയ്‌സ് എന്നിവരുടെ ഭാവനാകല്പിത്തങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദാഹരണമായി എടുക്കാവുന്നതാണ്. വെസിനർ ടോൺ ബംഗേയിലുള്ള (Toms Bangay) സുസൻ, ബൈനാറിനർ കാർഡ് വെവ്‌സ് ടേയിലിലുള്ള രണ്ട് സഫോർട്ടികൾ മുതലായവയിൽ വ്യക്തമായ ചില പാത്രസ്ഥികൾ കാണാം. പക്ഷേ ആ മാതിരി പാത്രങ്ങൾ അധിനികാവ്യായികകളിൽ വളരെ അപൂർവ്വമാണ്.

ആവ്യായികാനിമ്മാനത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഈ ഒപ്പുകൾക്കും പ്രധാനകാരനും അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യവരിയിൽ വന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യാസമാണ്.

സഭാചാരപരമ്പരയിലായ ഉപദേശങ്ങളെ ലക്ഷ്മീകരിച്ചുകൊണ്ട് മനോരജ്ജകതപ്രത്യേകിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതാണ് രാവ്യായികാകാരൻ ചെയ്യുന്നതായിട്ടുള്ളതു് എന്ന അഭിപ്രായം തികച്ചും ശരിയാണെന്നു സമർത്തിക്കുന്നവർ ഇപ്പോൾ ചുരുക്കമാണ്. കലാസ്ഥിയുടെ ഉദ്ദേശം ‘കലാ’പ്രതിവരത്തിനെയെന്നില്ലാതെ വേരുകനാമമല്ലെന്നതനെ കയ്യിട്ടു ശുഠിക്കും. സഭാചാരനില്ലെങ്കിൽ അസ്ഥിയാദിലായ കയ ത്രപമാണിപ്പോൾ

കൈക്കാടിരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ അസ്തിവാരം മുഴുവൻ മാറ്റാണ്ടതാണെന്നും മറ്റൊരു വിദ്യുവകരമായ സിലിന്ററുകളെ ഉടോന്നോധന ചെയ്യാറുതുകൂടും അതു വ്യായികകൾ നിന്മക്കുന്നതു് അസാധാരണമല്ല. ഏകിലും സാമാന്യുന്ന ആവ്യാധികാക്കാരന്മാർ സഭാചാര പരിഞ്ഞായ ഉപദേശങ്ങളെയല്ല ലക്ഷ്മീകരിക്കുന്നതു്. തന്റെ മനസ്സിൽ പതിനേതിട്ടുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിബിംബവെത്തു കവനകലയുക്കാനും അവർ ശ്രമിക്കുന്നതു്. അതിനു തന്നെത്തപ്പേം കിട്ടാൻ മാനസികജീവിതത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാമെന്നു കല്പിക്കുന്നു. അതുകൊടു മാനസികവരുവേക്ഷണമാണു് അവരുടെ ലാക്ഷം. ഒരു വ്യക്തിയെ ഇളിക്കുന്ന സകലഗ്രഹക്കിളിയും അതുരാജത്തിയില്ലവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. അപ്പെന്ന ശ്രമിക്കുന്നോപ്പാർ മനസ്സുകളുടെ സ്വഭാവത്തെ സുഗമമായി മനസ്സിലാക്കുത്തക്കവല്ലും ക്രൈറ്റർ മുന്നാംകൊടുംബാക്കീ കൂളി തല്ലുന്ന കാണുന്നു. പഴയ ആവ്യാധികാക്കാരന്മാരുടെ കമാപാത്രങ്ങൾ, പ്രായേണ, മുഴക്കു ദിഷ്ടക്കളോ സാധപ്രകാരം അല്ലെന്തെ ഇരിക്കുന്നോഴം ചീതു മുന്നുങ്ങൾ കൗക്കിൽ തുടക്കപ്പെടുവരുന്ന അല്ലെങ്കിൽ കുവായിട്ടുള്ളവരായി കാണുന്നു. അപ്പെന്നയാക്കുന്നോപ്പാർ, ആവ്യാധികകൾ ഉപദേശങ്ങളാൽ പാവനവും പുണ്ണവുമായി രിക്ഷം.

VI

പ്രക്ഷൃതി മനസ്സുന്ന കേവലം നല്ലതോ ചീതുങ്ങാ അല്ല; അവൻ നന്തിനുകളിടെ വെറുംസമ്മിശ്രവുമല്ല.

പ്രത്യുത, ചീലപ്പോൾ സൂട്ടിക്കത്തുല്പന്നായും ചീലപ്പോൾ കലങ്ങിമരിഞ്ഞും ചീലപ്പോൾ മരമായും ചീലപ്പോൾ അതിവേഗത്തിലും പായുന്ന നദിയെപ്പോലെയാണെന്ന മാനസികശാസ്ത്രം നമേം വർപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ യീറിക്കേ, പ്രായോഗികമായി മനഷ്യൻ അനന്വേഷിക്കുന്ന ജീവിതത്തെ ചീത്രീകരിക്കാൻ ക്രാന്റുന്ന ആവ്യാധികാക്കാരൻ സുവ്യുക്തമായ പാത്രസ്ഥിരത്തിലും സുഗമമായ കമാഖ്യടനയിലും ശ്രദ്ധപതിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയില്ലേണ്ടു. അതിനു പകരം, ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനുപകരിക്കുന്ന പല വഴികളിലായി തിരിഞ്ഞുവോക്കുന്ന അനന്വധി പാത്രങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു്, അവയുടെ വീകാരസംഘടനയും ഒരു കൊണ്ടുവരാനുതക്കുന്ന കമാഖ്യടനയെത്തുന്നു ഡേ സൈന്യവെച്ചു്, കരാറു നായകന്റെ അമധ്യാ നായികയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ആവ്യാധികാനുവത്തെ മാറ്റുന്നു. നായകന്റെ ശശ്രൂഹം, ബാല്യം, കൗമാരം, യാവനം, ജീവിതവോരാട്ട്രങ്ങൾ, ജയവരാജ്യങ്ങൾ, അര നരാഗങ്ങൾ മുതലായി ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ, പ്രകൃത്യാ ജീവിതത്തിലുള്ളതുവോലെ, ആവിജ്ഞ രിക്കുന്നു. അതായതു്, ആവ്യാധികാക്കാരന്റെ മനസ്സിലും കാണുന്ന ജീവിതത്തെ ആവ്യാധികാക്കാരൻലും പ്രതിപത്തികൾ, അഭിപ്രായങ്ങൾ, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കുന്നരിച്ചു മാറ്റും എന്നാളുള്ള സ്വയ്യമാണല്ലോ. പക്ഷേ ജീവിതത്തിന്റെ സകലഭാഗങ്ങളും കാണിക്കുന്ന മെന്ന വരദോൾ, മുക്കുംബങ്ങളായ ലാഗു വിസ്തരിക്കാൻ തുനു അനന്വധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേണ്ടിവരും. സകലകളും

യും വേണ്ടതെന്നെന്നാം വേണ്ടാതെതെന്നെന്നാം വിവേചിക്കാം ചെയ്യാൻ തീരന്തരത്തിൽക്കാണും കലാകാരന്മാരുള്ള ശക്തി അനുസരിച്ചു സാധിക്കു എന്നുള്ള വസ്തുതയെ മറന്ന അപര്യതക്കേണ്ടതായും വരും. തന്നെയുമല്ലോ, ബാഹ്യപ്രസ്താവകൾ മാനസികജീവിതത്തെ അവഗാനിക്കുന്നതിൽ ന്യായവുമല്ലോ. വികാരവിചാരങ്ങളാൽ പ്രധാനംചെയ്യുന്ന ക്ഷയത്തെന്നറിയുന്നതു അനുതരമായ ജീവിതമാണോ ക്രാസ്റ്റഡി പ്രധാനമെന്നതെന്നായും ശാംഖച്ഛിഡിയും. ബാഹ്യമോ അനുതരമോ അതു സംഭവണം, അവ കേവലം സംഭവങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടോ, രസകരമായിരിക്കാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടോ അതു വക്ക് സംഭവങ്ങളെ മഴവനും ചിത്രീകരിക്കാൻ ചൂറപ്പെടുന്നതു വായനക്കാക്കി ക്രച്ചിക്കാൻ വളരെ പ്രധാനമാണോ മണ്ട്.

VII

ഈ വാസ്തവസംഗതികളെ കാംബില്യാണോ ചീല തുടർ മാനസികജീവിതത്തിലെ കരാറാ നിമിഷത്തെപ്പറ്റി പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും. സൃക്കൂലമായി പരിശോധിക്കുന്നു മനസ്സുന്ന ജീവിതസംഭവങ്ങൾ നിരതരമായ ജീവനശക്തിയോടുള്ളടച്ചി പോകുന്നവെന്ന തോന്നാമെക്കിലും അവയെ പ്രത്യേകമായി പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നു കാരാനും സ്കിഡുമായ വെറുംനിജിവചിത്രമാണുന്ന മനസ്സുലാക്കം. അതുപോലെ മനസ്സുജീവിതം, യോജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന തോന്നുന്ന ക്ഷയ ആദ്രാക്ഷിമാലയിലെ പല നിമിഷങ്ങളായ ആദ്രാക്ഷിങ്ങൾമാത്രമാണോ. അ

ങ്ങനെയിരിക്കു കമാലടന, അരനേകകാലംകൊണ്ട് നട ക്കുന്ന കമകപ്പ വളരുന്നവയന്തായി കാണിക്കുന്ന പാതു ഞാർ—ഇങ്ങനെ നിരന്തരമായ ഒരു ജീവിതചിത്രികര സം സ്ഥാഭാവികമല്ലെന്നവയുണ്ട്. ജീവിതസ്പദാവത്തി നേരം വാസ്തവം ഗ്രഹിക്കുന്നുമെങ്കിൽ ഈ മാതിരിയുള്ള നിമിഷങ്ങൾ വല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പഠിക്കുന്നു.

ഈ തത്ത്വം മുന്ന വിധത്തിൽ ആവ്യാധികാനി മാണംതെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഘടനയില്ലാത്ത റംഗങ്ങൾ എല്ലാതും കാണിക്കുന്ന ആവ്യാധികകൾ വികാരങ്ങളിൽ ഏടുത്തു ചാട്ടുങ്ങലും സ്ഫുരിക്കരിക്കുന്ന തലവാചകങ്ങൾമാം ശ്രദ്ധിക്കു കരിപ്പും, കരാറു റംഗംതന്നെ വല വിഭിന്നസം ഭവങ്ങളിൽ അതു സമയതെത്തു സംഘട്ടനമായി കാണിക്കുക എന്നിവയാണ്. ഇവയെയെല്ലാം ഉഡാഹരണസഹിതം പിന്നുറിക്കാൻ ഇവിടെ ഒരുപെട്ടനില്ല. കൊന്നേരും ഉഡാഹരണമായി, കഡ്യുലേറ്റേഷൻ അവസാനഭാഗമായ മുന്ന വണ്ണിക്കുള്ളിടെ തലവാചകങ്ങളെ നോക്കു:

“പരിജ്ഞാരം സ്ഫുരുമായി?”

“വ്യാപാരം തുടന്ന്”

“ശരനരാഗം അതിനേരും പ്രഭാവത്തെ വീണ്ടെടുത്തു.”

VIII

മരംഷ്ട്രയുടെ അന്തഃകരണം നിബന്ധാധകതികളും ഒരു ചൂണ്ടപലകയാണുണ്ടും വീശ്ചാസം, മരംഷ്ട്രജീവിതം ബാധ്യാവസ്ഥകളും നില്പുമായമായ ഒരു

കളിക്കയും മരഹ്യങ്ങൾ അന്തഃകരണം ശരീരത്തിൽ
നിന്ന് കളിക്കയുമാണെന്നുള്ള വേരായ വിശ്വാസം
—ഇവയാണോ ആധുനികാവ്യായികാക്കാറുമാരെ ഇളിക്കുന്ന
വേരു രണ്ട് ശക്തികൾ. ആദ്യത്തെ വിശ്വാസ
തന്ത്രം പ്രോത്സാഹിയായിക്കുമ്പോൾ പ്രധാനമായി
ലാറ്റിൻ(D. H. Lawrence)താണോ. സമുദായജീവിക്കു
വിത്തിൽ അന്തഃവിക്ഷന പ്രക്തുലിപ്പിക്കാത്തമായ വികാരം
ഞാളിടുട അമർത്ഥം ചരിത്യാഗവും പൊതുവിൽ മര
ഷ്യക്കും ഹാനിക്കരണംഉണ്ടാണെന്നും നിശ്ച്വാസാന്തഃകരണ
ത്തിൽ അടക്കി ദശിപ്പിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾക്ക് (മുഖിയ
ഞാളാണെന്നാതനും വിചാരിക്കുക.) സ്പാതന്ത്ര്യവും ബോധാ
ധിവും കൊടുക്കാതാണോ സുവജീവിത്തിനാവശ്യം എന്നും
അഭ്യാസം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സില്ലാന്തം. സമുദായരാജി
യമ്പാളുപ്പറ്റി അദ്ദേഹം മസിക്കുന്നു. പ്രേമവികാരം
ഞാളിടുട വഹർഭംനത്തിന്റെ വിവിധത്രാഞ്ചാണോ
(അവ പലരെയും വല്ലാതെ തെട്കീയിട്ടണ്ടോ.) അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ആവ്യായികാവിഷയം. കാരുകീകാരുകന്നാർ
അകാരണമായി ചെറുക്കുന്നതും അവിചാരിതമായി ഇഷ്ട
മാകുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവ്യായികകളിൽ സാ
ധാരണമായി കാണുന്ന കാഴ്ചയാണോ. വാസ്തവമായി ഇംഗ്ലീഷ്
പിതം അതാണുന്നാണോ അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്ന
തും. നമ്മളിൽ ലൈനമായിക്കൊടുക്കുന്ന അന്തഃകരണം ഇംഗ്ലീഷ്
മാതിരി അവരീഞ്ഞതവും അകുമപ്രീതിയുള്ളതുമാണു
നും അദ്ദേഹം ശാംകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സില്ലാന്ത
ങ്ങൾക്കാണുസരിച്ചുള്ള ലോകനടപടി ആദശംചീതമാണു.

ബോ അമ്പവാ സഹിക്കത്തക്കുത്തന്നയാണോ എന്നും സംശയിക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ അതിനെപ്പറ്റാറി ഈ പ്ലാറ്റ് ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല. തന്റെ മനസ്സിൽ പതി ഞ്ഞടിക്കുള്ള ജീവിതത്രാവത്തെ അദ്ദേഹം അഭ്യാസാധാരണ മായ ഭാവനാവിലാസത്തോടുള്ളിട നമ്മക്ക കാണിച്ചത നീട്ടണ്ടോ. അതിലുള്ള വാസ്തവക്കമക്കെല്ല പഠിച്ച മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ ഈ തത്ത്വങ്ങളിട ഒരു ഫലം സ്വീകൃതമാണ്. ഈ ആവ്യാധികകളിലെ പാതയ്ക്കുള്ള വ്യത്യാസം വികാരത്തിനെന്ന് ശക്തിക്കൂട്ടൽലാണ്. ഇണവ്യത്യാസമില്ല. ഇതിനു കാരണം മരംനാമല്ല. സാമാന്യവികാരങ്ങൾ എല്ലാവേക്ഷണ ക്രയവോലൈയായിരിക്കേണ്ടി വും വികാസത്തിനെന്ന് കൂട്ടത്തക്കാരച്ചിലാണല്ലോ മനഷ്യരുടെ സ്വഭാവവിശേഷത്തിനെ അടിസ്ഥാനം. ഇതിനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആവ്യാധികകളിൽ സ്വഭാവ (ഇണ)വ്യത്യാസം കാണാൻ ഇടയില്ല.

IX

മനഷ്യജീവിതം ബാഹ്യവസ്ഥകളിട നിസ്സഹായമായ ക്രയ കൂടിക്കായും മനഷ്യരുടെ അന്തരീക്കരണം ശരീരത്തിനെന്ന് കൂടിക്കായവാണെന്നുള്ള ഒരു വിശ്രദാസ തത്തക്കരിച്ച മുകളിൽ പരാത്രവല്ലോ. ഈ വിശ്രദാസമാണോ മല്ലിലിയുടെ അവ്യാധികകളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതും. ‘ബാരൻലിവ്‌സ്’ (Barren Leaves) എന്ന കമ്മയിലെ കാർഡിൽ പറയുന്നതു നോക്കു:

“സുക്ഷ്മത്തിൽ ദേഹിയുടെ ഇതിലും പരിതാപക രമായ ക്രയ കാര്യം, അതു” അവസാനമായി ദേഹത്തിനു

കീഴടങ്ങുന്ന എന്നാളുള്ളതാണ്. കാലക്രമംകൊണ്ട് ദേഹി ചീനമായ ദേഹത്തിനാൽ അമക്കപ്പെട്ടുന്ന. പിചാരങ്ങൾ സൂംഡിച്ച വേദനയും പരിതാപവും, അസ്ഥാപി, ജീവിത ത്തിൽ പ്രധാനമായിത്തീരുന്ന. അന്തഃകരണത്തിനോടു കൂടി പ്രാധാന്യവുമീല്ല. ശരീരംമാത്രമേ സാരമായിട്ടുള്ളൂ. ചെ ദൃപ്പത്തിൽ അതു സാന്ദര്ഭവും ശക്തിയുമുള്ളതാണ്. വ ഉന്ന പ്രാധാന്യിക്കും വക്ഷേപാപി അന്തു നശിച്ച ജീവനെ വെളിയിക്കിൽ തള്ളുന്ന. ശരീരം ചീനത്തിനായിനമാവു നേപാപി മനസ്സും അന്തഃകരണവും അതിനെ പിൻതുട കുന്ന.

ജീവിതം വെറും ബാഹ്യസംബന്ധങ്ങൾക്കും അടിമ പ്പെട്ടതാണെന്നം മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ബാഹ്യാ വസ്തുകളാൽ പ്രചോദിതങ്ങളാണെന്നാമുള്ള സിദ്ധാന്ത ഞങ്ങൾ ഇന്നമാതൃരി അവ്യായികകളിൽ ഫല്ലിലി, വും ഹും എന്നാിവർ വീണ്ടും വീണ്ടും ഉദ്ദേശ്യാധിപ്പിക്കുന്ന. പി. വുംഹിന്റെ ‘എ ദി ലൈററുമാസ്’ എന്ന അവ്യായികയിൽ ബാഹ്യസംബന്ധങ്ങൾ മാനസികജീവിത പ്രളളത്തിനെതക്കു ചീല ചീല അടയാളങ്ങൾ (മീസ സ്റ്റു) രാംഭസ്വീകരിക്കുവണ്ണു)മാത്രമാണ്.

X

അവ്യായികാനിമ്മാണത്തിൽ മേൽവിവരിച്ച അവ്യന്തികപലതകൾക്കും ചെറുകമകളിലും തെളിഞ്ഞുകാണുണ്ട്. നോവൽ, ചെറുനോവൽ, ചെറുകമ—കമാസാമിത്യത്തിന്റെ രുവിയങ്ങളായ ഇംഗ്ലീഷും, എ

ടനാസന്ധിയത്തിൽ വൃത്യസ്ഥാപിലാണെങ്കിലും, കേരോകർഡിവസ്തുവിൽനിന്ന് നിമ്മിച്ചിട്ടിട്ടില്ലവയാണാലോ. മുന്നിലും മനഷ്യജീവിതത്തിനും നാനാഭാഗങ്ങളെ കവിപ്പിച്ചെന്ന പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനാണാദ്യമിക്കുന്നതു്. വക്ഷചെറുകമ്പ നോവലിനും ചുരുങ്ഗിയൊരു പതിപ്പു്—ചെറീയ കമ്പ—ആയി തെററില്ലരിക്കുന്നവയും ഒരും കുറവല്ല. ദൈഖംപുത്രത്തിലും വിസ്താരത്തിലും മാത്രമല്ല, ആകുത്തിയിലും ഉദ്ദേശത്തിലും ചെറുകമ്പ മറ്റു രണ്ടിൽനിന്നും വൃത്യസ്ഥമാണു്. ചെറുകമ്പയുടെ പ്രധാനസ്വഭാവം, അതു മനസ്സിലാക്കു ക്കരാറു സമഗ്രമാക്കുവത്തിനും ചാട്ടമാത്രം സ്വാഖ്യക്കുന്നവെന്നതാണു്. അതുകൊണ്ട് സാധാരണമായി ഒരു ചെറുകമ്പ ക്കരാറു നായകനെന്നേയാണായിക്കയ്യേണ്ട ക്കരാറു സംഭവത്തെന്നേയാണ് വികാരത്തെ യോഗിപ്പിത്തുകൾ ക്കരാറു അവസ്ഥയാൽ പ്രചോദിതമായ വികാരഭേദങ്ങളെല്ലാമാത്രമാണു് ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. ജീവിതപ്പൂരാട്ടത്തിലെ വിവിധവികാരസംഘ കൂനങ്ങളെല്ലാം ജീവിതവപ്പമത്തിലുള്ള അസംഖ്യം ഉണ്ടവഴിക്കുള്ളൂ അതു ചിത്രീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, സവിസ്തുരമായ ജീവിതപ്രദർശനം കൊടുക്കുന്ന പല ആവ്യാധികാനിമ്മാതാക്കളും ചെറുകമ്പയുള്ളത്തിൽ വിഭജിപ്പാരല്ലോതെപോകുന്നതു്. പോ, മോപ്പസാദു്, ക. മഹൻട്ടി എന്നിവരുടെ പ്രകടനം ഇംഗ്ലാൻഡിൽ സൃഷ്ടിയങ്ങളാണു്. കൃത്യമായ സൃഷ്ടിനിരീക്ഷണവും കമ്മാലിടന്നുകുടുത്തു പരിമിതിയും പരിശീലനിച്ചിട്ടില്ല മനസ്ഥിതിയും വിചുലമായ മാനഷ്യജീവി

തത്തിൻറെ സകലകോൺ കാണണ്ടാതിനു പററിയത് ശ്ലായിരിക്കാം. റണ്ടിലും അനന്തപരകീത്തി സഹാദിച്ചിട്ടുള്ളയാളാണ് മഹാകവി ടാഗ്രാർ. ഒപ്പേല്ലും കരണ്ടത് ഒരു ചെറുകമയും മനസ്സിൽ ഹരിന്നാണെങ്കായ തുവങ്ങളെ സ്വഷ്ടിക്കാം. പക്ഷേ അരു വക കമക്കിൾക്ക് ‘ചെറുകമ’ എന്ന പേരു കൊടുക്കണമാതില്ലെങ്കിൽ അനാശ്വിത്യത്തെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതായിരിക്കും. കമ കരു ദീഘിച്ച തായാലും ട്രാകേ കുട്ടിനു ഒഭിപ്രായം സംഭയാജിപ്പിച്ചു കരാറാറുവമാണെങ്കിൽ ഈ നിയമപ്രകാരം ചെറുകമയെന്ന പേരു കൊടുക്കാം.

XI

അരുധനികപലതികൾ എല്ലാം ഇവിടെ വിസ്തരിക്കാൻ ഈ ഉപന്യാസംകൊണ്ടും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അതു വ്യായികാനിമ്മാണത്തിൽ അടിക്കടി വനകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറരങ്ങളെപ്പറ്റിയും പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും സാമാന്യനു കൂടുതലും വിമർശകമാറുമാണും ഉദ്ദേശം. പ്രസ്തുതവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു സമർഗ്ഗമായ ഒരു നീതിപ്രസ്താവനാണുവദിക്കുന്നതും അതുവഴും മലയാളിലാജ്ഞും ഇന്നു ഇതിനെ ഇവിടെ കാപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതും മാനസികമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ചിത്രണംചെയ്യാൻ സാധിത്യകാരനാർക്കുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും ഇവിടെ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതും ഉള്ളായിരാൻ മലയാളികൾക്കും സ്വവരിച്ചിതരായിരത്തിന്റെട്ടിട്ടുള്ള ശ്രീമാൻ പി. ജി. രാമ ഘോഷ കമക്കിൾ നോക്കുക: കല്പനാവൈഭവത്തിന്റെ

ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായ ഈ കമകളിൽ കണ്ണിമേനോൻ, തുജ്ജൻഡ്രതിരിപ്പാട്, ശിനമു, കിട്ടനായർ, കല്യാണിക്കുട്ടി, സാമ്പൻപട്ടൻ എന്നീ പാതയിൽ സുവരിചിത്രമായ സമ്ഭാധവാതയിലൂടെ, സ്വാഭാവികമായ ചൊടിപ്പോട്ടുടർന്നു, പായുന. ദറപ്പാലത്തിനും ഒരു കണ്ണിമേനോനെ അങ്ങനെപ്പിക്കിന്നതിൽ ജിജ്ഞാസുകൾ ഇംഗ്ലീഷ് വായനക്കാരണങ്ങായിരിക്കൊൻ നൃയതുണ്ട്. പക്ഷേ അവരുടെ ശ്രമം നിഷ്പലമാക്കാനേ നിപുത്തിയുള്ളൂ. എന്നെന്നാൽ ഈ ലോകത്തിൽ കണ്ണിമേനോനെ കാണാൻ ഇടയില്ല. സപ്രാവദോഷങ്ങൾ മുത്തിവെിച്ച കണ്ണിമേനോൻ നിഷ്പളക്കയായ ശിനമുവിന്റെ നേര പരാജിതനാകന്നതു്, സദാചാരോവദേശജ്ഞാവായ ആവ്യാധിപാകാരന്റെ സന്ധാർഥബുദ്ധിക്ഷ തചിച്ചതുനന്നയാണു്. പക്ഷേ നിത്രവണ്ണദ്രജ്യാ നോക്കിനതായാൽ ഈ ശ്രൂ സൗഖ്യങ്ങളായ നമ്മതിനുകളാണോ വാസ്തവസംഗതികൾ? ഇതുവോലെതന്നെ ലോകത്തിൽ കാണാത്തതുട്ടി ആവ്യാധികാകാരന്റെ ദ്രജ്യിപ്പമത്തിൽ വരുത്തേണ്ടതല്ലോ? കമാപാത്രങ്ങളിടെ ബാധ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുണ്ടോ കാണാനും. കണ്ണിമേനോൻ കേസിനു നോട്ടീസ് കിട്ടി വിചാരണസ്ഥലത്തെല്ലായും പോകുന്നു. പക്ഷേ ആപ്രസ്തതികളെ ഇളക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ കരേക്കദേശചിത്രങ്ങളിനുള്ളിട്ടി ശ്രമിച്ചിരുന്നവുകൾ കണ്ണിമേനോന്റെ ശരീരം യന്ത്രസ്ഥാനമല്ലാത്തവിധം നമ്മുടെ മുഖിലൂടെ പോയേനു. മഴലികമായ ചില വികാരങ്ങളാൽ മാത്രം പ്രവർത്തനംചെയ്യുന്ന മനസ്സും പോതുവിൽ എ

ഖാപേക്കമുള്ളതെന്ന വാസ്തവമായിരിക്കാം, മന്ത്രാധ്യാത്മക മനയിൽ കരണ്ടുവും അവിച്ചാരിതമായ വികാരങ്ങൾ പ്രദർശനങ്ങളിൽ കാണാറുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ ചൊതുജനങ്ങൾ അഭിരുചി അടിസ്ഥാനം. വാസനാവലമുള്ള ശ്രീമാൻ പി. ജി. റാമയ്യരപ്പോലെയുള്ള കാമീക്രാർ ഈ കാര്യത്തിൽ കരിക്കിട്ടി ശ്രദ്ധപതിക്കണമെന്നോ അദ്ദേഹിക്കെട്ട്. ആധുനികബൃഥായികകൾ മുഴവൻ മാനസികപഠനം മാത്രമാണെന്നോ ചെറുക്കമകൾ മുഴവൻ വ്യക്തികളിൽ മനസ്സിന്റെ പര്യവേക്ഷണത്രമങ്ങളായിരിക്കണമെന്നോ അല്ല ഇവിടെ പരയുന്നതും. പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശ്യത്താട്ടുടിച്ചുള്ള ആവൃഥായികകൾ,, , സാമ്പാദായികബൃഥായികകൾ എന്നിവ ഈനൂറു മുമ്പും സുലഭമാണോ. സാമ്പാദായികബൃഥായികകളിൽ ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ ഒരു സാമ്പാദായികബൃഥായികകൾ ആണെന്നതാണോ. പ്രസിദ്ധാവൃഥായികാകാരമാരായ ശാർസ്‌വത്തി, വൈതസ് എന്നിവയിടെ ആവൃഥായികകൾ നോക്കുക. പ്രത്യേകിച്ചും തെങ്ങവീമിയുടെയും മറുപ്പും ഒരു നിമിഷചിത്രീകരണത്തിൽനിന്നും കീടുനി കരവുകൾക്കുവും പല റംഗങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഇവർ (ശാർസ്‌വത്തി മതലായവർ) ഒരു പ്രത്യേകവ്യക്തിയെ യല്ലാം എടുക്കുന്നതും; ഇന്നത്തെ സമുദ്ധായത്തെ മുഴവൻ മാണോ. ഒരു പാരമന്ത്രി വാഹ്യജീവിതത്തെ മനസ്സിലാക്കാം സമുദ്ധായത്തിലെ വ്യക്തികളെ അനുകൂലം പൂർണ്ണം വീക്ഷിക്കാം ആവൃഥായികകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വിഭിന്നങ്ങളായ ഈ ആവൃഥായികകളിൽ എല്ലാം ചോതുവെച്ച ജീവിതത്തിന്റെ വാസ്തവത്രം പ്രത്യേകം ശാസ്ത്രി

യമായ ക്രൈ സാദിസ്യം കാണുന്നണ്ടോ. നീയമരഹ്മി തമായ ഭാവനാവിലാസം കൗംമഹായുദ്ധാനന്തരമുള്ള ആവ്യാധികകളിൽ പ്രായേന കാണുന്നില്ല. ഭാവനാക പ്ലിതങ്ങളായ വെത്സിന്റെ ആദിശ്ലോകങ്ങൾപോലും, ശാസ്ത്രവ്യവഹരിക്ഷണങ്ങൾപോലെ, ഫലങ്ങളെ ആസ്തിക മാക്രിയാണോ. മാനസികപ്രവർത്തനങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കാൻമുള്ള ആസക്തിയും ഇതിൽ പൊതുവെ കാണുന്നണ്ടോ. ഇപ്രകാരമുള്ള ആവ്യാധികാനിമ്മാനന്തരി ലെ ആധുനികപ്രവണതകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമാറുമാണോ ഈ ഉപന്യാസംകൊണ്ടോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതോ.

അന്നബേണ്യം

കയ്യാംഗങ്ങളുടെ ചരിത്രം

(ക്ക നിറുപ്പണം)

കാവ്യം എന്നാലെള്ളു്, അതിന്റെ ലക്ഷ്ണങ്ങൾ എവ—ഈ വക ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള സമാധാനം ഈ ഗ ന്ധത്തിലെ അതുമേഖലാപന്മാസത്തിൽനിന്നും അക്കം ഗ ഹിക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ മഹാകാവ്യനിമ്മാനന ത്തിനു തുന്നിയുന്ന കവിയശഃപ്രാത്മികപാഠിലെ നിയമ സിലാന്തങ്ങളെ അസ്ഥിച്ചിച്ച കാവ്യം രചിക്കേണ്ടതാണെന്നു നമ്മുടെ സാമൂത്യനിയമനിമ്മാനക്കാർ മുമ്പുതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടണക്കുംപും അവക്കുടെ വാക്കുകളെല്ലാ ത്രം അവലംബിച്ചും കാലാവസ്ഥയെ നില്ക്കേണ്ട വിസ്തീര്ജ്ഞം ശും ഗതാന്തരത്തിന്മായെന്ന രചിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം അയു നിക്കം എത്രതേതാളിം രസിക്കുമെന്നുള്ള വസ്തു ഇന്നീ യും അറിയേണ്ടതായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഈ മഹാകാവ്യത്തിന്റെ കത്താവു “നഗരാംഗവശേഷലഭത്തുചരും ക്ഷാമയവംഗ്ഗിനേ” എന്ന തുടങ്ങിയ കാവ്യലക്ഷ്ണങ്ങളെല്ലാ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടത്തീ എഴുതിയതാണു് ഈ ഗ ന്ധമെന്നു നമ്മക്കും അതുമേഖലാപന്മാസത്തിൽനിന്നും മന

സ്ഥിരം. ‘രസാത്മകമായ വാക്ക്’മെന്നോ ഭാവപഠിച്ചിട്ടും മഹാനിഖിലങ്ങളിൽ മായ പറഞ്ഞെല്ല കൊണ്ട് മനഷ്യചിത്തപുത്തിയുടെ സതസമായുള്ള പ്രകാശമെന്നോ അല്ലോ, നമ്മുടെ പ്രാചീനപക്ഷപാതയിലായ തന്നുരാനാ കാവൃത്തിന്റെ വിവരങ്ങളാലോചിച്ച പ്രോഥം ആദ്യമായി തോന്നിയതും. ഒരു മുന്നാട്ടാകട്ടേ പിന്നോക്കമാകട്ടേ വെള്ളാൻ നിപുണത്തിയില്ലാത്ത സാഹിത്യനിയമത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദശാ പതിഞ്ഞതും എന്ന ദോന്നനും. സപ്തരിനായ ഒരു ഗ്രഹകാരനും ഇത്തരത്തിലുള്ള നിയമസില്ലാന്തങ്ങളെ ലംഗികാമെക്കിലും ആയതു പ്രാചീനസാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ നേക്കിലുള്ള ധിക്കാരമെന്ന വല്ലവരും വ്യാവൃതിച്ചുകൂടിയോ എന്നോ എന്നുള്ള ശക്തായിരിക്കാം, ഇംഗ്രേഡം പഴയ രീതിയിൽ ചെറിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുശാസിച്ചതും. എന്നാൽ നമ്മൾ രീതിയെപ്പറ്റിയല്ലോ വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ടതും; ഇംഗ്രേഡം കാവൃത്തിന്റെ ബഹിഭാഗം അല്ല മൊന്ന വിസ്തരിച്ചും അന്തംശരമസ്യത്തെ അവലോകനംചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കാം.

കലയുടെ ഉദ്ദേശം അനുകരണീയമായുള്ള മാതൃകയെ പ്രദർശിപ്പിക്കലത്രേ. ധീരാഭാത്തനായ നായകന്റെ ആവശ്യത്തെപ്പറ്റാറി പ്രാചീനർ പരായനത്തും ഇംഗ്രേഡം കൂട്ടുവേണ്ടിയാണ്. നായകന്റെ ശ്രാംങ്ങളെല്ല കാരാനായി വന്നിച്ചും, നമ്മുടെ ഭാവനാശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുത്തുക്കവിധത്തിൽ ആ പാതയെത്തെ നമ്മൾ പരിചയപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ഉത്തമകാവൃത്തിക്കാശം

ധപനിയുടെ അഭാവത്തെത്തയാണ് നാം കാണുന്നതു്. പ്രത്യുത, നായകൻറെ സ്വപ്നാവനിത്രവണ്ണത്തെ ഗുഹകുത്താവു സ്വപ്നകീയമായിട്ടു നിങ്കേൾക്കാതെ വായനക്കാക്കായി വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. നായകൻറെ ചാഞ്ചുമനോവ്യാപാരങ്ങൾ സ്വപ്നാവരഹസ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. കാവൃദ്ധങ്ങളിടെ അതുമില്ലത്തിൽത്തന്നെ നായകൻറെ സ്വപ്നാവത്തെപ്പറ്റാറി അതിഡിർഘമായ വള്ളനമെഴുതുന്നതു് എറേക്കരെ നീരിസമായിരിക്കും. ധീരോധാത്തെ നായ നായകൻ വേണമെന്നാളുള്ള വസ്തുത മഹാകാവ്യലക്ഷ്മാനമായി കല്പിച്ചപ്പോൾ ധീരോധാത്തൻറെ മുണ്ണൈ തു അപ്പടി അതുമുത്തെ ഏട്ടിൽത്തന്നെ പകത്തിവെയ്ക്കുന്നമെന്നാളുടി ശാസ്ത്രകാരന്മാർ വിചാരിച്ചിങ്കൊ എന്ന സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അമാംഗദൻ—ഈ കമയിലെ നായകൻ—കൗദിരും, വേണ്ടതിലധികം വള്ളിക്കാവുന്ന സംസ്കരും, കീത്തി, പരാക്രമം എന്നിവ ചേന്ന വിലസിയ കൈ രാജാവായിക്കൊ എന്നാണ് നാം അതുമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിനെന്നും തലസ്ഥാനത്തിൽ അനവധി സുന്ദരികളായ വനിതാരത്താങ്ങളിം അതിവീനോദകരങ്ങളായ ഉദ്ധാനങ്ങളിം ചന്ദ്രനെ തൊടുന്നില്ലെന്ന വലിയ വെണ്ണാടങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനെന്നും പ്രജാവരിപാലനം ആ ശാസ്യമായ നിലയിലായിരുന്നവെന്ന കാണിക്കാൻ ആ നാട്ടിൽ തടവും താഡനവും പടയും കടവും സാധാരണമായിട്ടില്ലെന്നും മറ്റും പറയുന്നു. ഇവിടെ നമ്മുടെ നായകൻറെ സ്വപ്നാവം, ഈ വിവരങ്ങളും കാണുന്നതു

വോലെ, നമ്മുൾമാനിക്കാൻ തക്ക ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൊമ്പിപ്പ്. അദ്ദേഹത്തിനു കീർത്തിയും കഴാരുവും ഉണ്ടായിരിക്കാം; എന്നാൽ പ്രസ്ത്രത്തിനു അതൊന്നും പ്രഭർപ്പിക്കണമ്പു. ‘വലിയാം മടന്നെൻ്റെ ബാളുവീര്യവലി മാനിച്ച സൗഖ്യ കേളിയാടി’ക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന നായകൻ പരാത്മപ്രഭർന്നത്തിനു സമയം തന്നെ കുറച്ചു ഉള്ളിവകിലും ചില ശത്രുക്കളോട് ചെയ്ത ഒദ്ധത്തിൽ അസാമാന്യമായ പരാത്മം കാണിച്ചുവെന്ന പറയുന്നതു വായനക്കാരെ എങ്കിലും ഏതുമാത്രം പതിയുമെന്നാജ്ഞതു സംശയഗ്രന്ഥമാണ്.

കമാനായകൻ ആത്മപ്രശംസണ്ണ്⁹ എതാണ്ട്¹⁰ അപ്പിം വാസനയുള്ള ത്രിത്തിലാണെന്നും ഈ കാവൃത്തിൽ നിന്നും അരനമാനിക്കാം. തന്നെ പുണ്ണ്യവാടകിക്കു യക്ഷശാവവനവും ക്ഷേമനും കൊടുക്കാനും നായകൻ ഭാര്യയോട് പരയുന്നതു¹¹ ആത്മപ്രശംസാശകലമായിട്ടാണും കല്പിക്കേണ്ടതു¹². പുണ്ണ്യവാടിയിൽനിന്നും പുക്കൾ കൂളിവുവോയ തരിഞ്ഞപ്പോൾ ‘ഞാൻ തല കൊള്ളുകയും’ എന്ന പറയുന്നതിൽനിന്നും നായകൻറെ കോപം അസാമാന്യമാണെന്നും പറയേണ്ടിരിക്കുന്നു.

“പുരുംരാതീയമിവനോട് വോഹിലേരാത്
വിത്രാംവ്യസനമസ്യമാന്നവോകും.”

എന്നും മറ്റും ദേഹിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ നായകനോട് നമ്മകു¹³ അല്ലെങ്കിലും വെറുപ്പ് തോന്തിയെന്നു പരാം. ദേവത്രഞ്ഞ ജയിക്കാറുള്ള പരാത്മമുണ്ടെന്നുതന്നെയിരിക്കേണ്ട്. എങ്കിലും ഇങ്ങനെ സ്വന്തംപ്രശംസനം നായകൻ യുക്തമാ

യില്ല. അതിൽ തിളങ്കുന്നതു നായകൻറെ ശർംമാത്രമാണ്.

നായകൻറെ നീതിപരിപാലനം കൂടുതലോ യില്ലേ എന്നാണ് ശക. പുഡുത്തതും അതുനേന്നു വരുത്തില്ലോക്കിൽ കാവല്ലാക്കംഗേഷം ‘വധുസ്ഥലം’ നിശ്ചയിക്കുമ്പെറു! ശമ്പളക്കാരെ ശകാരിക്കുന്ന രീതിയും വിസ്തരിക്കുത്തക്കെല്ലു. ദേവസ്ത്രീകളിടെ സംരക്ഷാതിശയത്തെ മറത്തുനിന്നു നോക്കിക്കണ്ട വിസ്തരിക്കുന്ന രാജാവിന്റെ ധാർമ്മികതപ്രതീപുരാടി നമ്മകൾ ശക്കിപ്പാനവകാശമുണ്ട്. “സങ്കാചമററു സുരനാരികൾക്കുവണ്ണപ്രകോപസത്തന്” വീണ്ടും നോക്കിയതു ധാർമ്മികമുഖ്യമായിരുന്നു. “ഹരിയോധത്തിനുമാത്രമന്നു സംഗ?” മെന്നു കവി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കീടമുഖിയോടൊക്കെ അവസരത്തിൽ, നമ്മുടെ നായകൻറെ പരിതാവസ്ഥിതിയെപ്പറ്റാറി അല്ലമൊന്നു ചീന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. “ഹരിയോധത്തിനുമാത്രമന്നു സംഗ?” മെന്നു കവി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കീടമുഖിയോടൊക്കെ അവസരത്തിൽ, ദുശ്യം ഭൂരിഷ്ഠപ്പണ്ണിവമാഴ്ചുന്നതും നാാം ഇടയ്ക്കിടെ ഈ നഗരത്തിൽ കാണുന്നണ്ട്. “നവചന്ദനയാര പുശി സൈപരം ചരിക്കുന്നു” അബ്ദിസാരികമാരെയും കാണാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോനസലിലക്രമീഡികളിൽ സപ്ത്തുന്നമായി സമയം പിന്നിയോഗിക്കുന്ന അസംഖ്യം സ്കൂളീപ്പരിഷ്കാരക്കെട്ടും ‘മനമാദ്ദമമീയനു’ പലേ മനസ്തിനീകളിടെയും കടമുക്കി കാക്കുന്നോമാം, ഈ നഗരം തെല്ലുന്നും അഴിന്തു നീളയിലാണെന്നുള്ളടി തോന്നിപ്പാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള

നഗരത്തിൽ ‘ലാലസിക്കന്’ രാജാവിന്റെ ജീവിതം സുക്ഷ്മായി അവലോകനംചെയ്യുന്നതായാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘സക്കാചമറ്റ’ പ്രസ്ത്രത്തികളിടെ സുക്ഷ്മത തന്ത്രം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. കൈത്തമജീവിതമായും യായിരിക്കേണ്ട നായകൻ ദേവസ്ഥീകളിടെ ശൈവികൾ കതിയെ വിസ്തൃതിചു ‘മനസ്സും വിവേകലേഖമില്ലാതെ?’ ത്രിരശ്മപ്പാലെ അവകാട രമത്തെ തടയുന്നു. നമ്മുടെ പരാന്തരമശാലിയായ പുതഞ്ചൻ “അടിയന്നിനു തൊഴാം മടിയിട്ട് ചേവടികർ” എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെന്ന പിന്നീട് ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നു. നായകൻറെ വിചാരം ഒന്നുതയെയാണോ നാം ഇവിടെ വ്യക്തമായി കാണുന്നതും.

കീത്തിമാനായ ഈ റൂചക്കേസരി ഹരിവാസരമന്ന ജീക്കാൻ വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുണ്ടോപാർ നാം കാണുന്നതു രാജാധികാരത്തിന്റെ വൈശാച്ചികമായ വിനിയോഗമാണോ. മാനസികകുത്തുങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരം നീതിപലത്തി ആ കാലത്തും ആവശ്യമെന്ന പറയുന്ന ബേജുകിൽത്തത്തെനു, ‘കുട്ടി ശ്രദ്ധാഗ്രം മെജ്ജിൽ കടത്തണ’മെന്നുള്ള നീയമം നിഘ്നരനീതിപോലെ കാണപ്പെട്ടുണ്ടും. എക്കാലാരുപ്പതം സാമ്പാധികമായി നിശ്ചിയായ തമിലുകളിലും, അതിന്റെ അഭാവത്തെ തന്നീക്കു മുണ്ടായി വ്യാവ്യാനിച്ചു ‘വൻഗാമംസ്യം’ പുണി ‘ധീരോദാത്തം’നായ നശേന്നു കെട്ടവിൽ ‘സത്യം തെരാറട്ട്, ശോകം തോട്ട് നീരയമതിൽത്തെനു വീഴ്ക്കു’ എന്ന പാഠ ബോർഡും നാമക്കം ‘ഉചിതകത്തവ്യതാരൂഢം’നായ ഈ ‘എ

എ'നോട് അറബകവ ക്കുംതന്നെ തോന്തകയില്ല. വായ നക്കാങ്ങട മുദയം വിസൃഷ്ടവരത്തുമാക്കുന്ന ധർമ്മാംഗദ നേര പിത്രക്ഷേത്രത്തിയും ധർമ്മനിജ്ഞയും അനന്തരസാമാന്യ മായ ദൈവരുവുമില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ നായകൻ വാഴെട്ട കിമോ? സത്യസന്ധ്യത കാണിക്കുമോ? ഇങ്ങനെ, നായക നേര പ്രപുത്തികൾ പരിശോധിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നാം അതുപുന്തം കാണണ്ടാതു് ഒരു ജീവിതമാതൃകയല്ലെന്ന പറ യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്നീ കവിതയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാം. വാഞ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്നും ദൈവരണ്ടപ്രകാരമുള്ള ധർമ്മത്തിനി ത ഇവിടെ വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടു് നമ്മുടെ കാണാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഭാവനാശക്തിയുടെ അരഭാവത്തെ കാണിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ നാം നാല്പൂലിപ്പരമ്പരകളിടെ കൂട്ടത്തിലാണോ താഴേക്കുന്നതു്. റസാതമകമായ വാക്കുത്തെ റസാതമകമാക്കാൻുള്ള ഉപായത്തെ, ഭാവനാശക്തിയെ, ഈ കവി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന പരിശോധിക്കാം. സാമീത്യശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവലംബിച്ചിരിക്കേണ്ടെന്നുള്ള നിബന്ധനയുംതാനേ എഴുതിയതാകയാൽ ‘ന ശരാഖ്യവാദി’ക്കുള്ള എന്നാറുമൊന്നു വണ്ണിക്കുന്നുമൊന്നു നിജീഷ്യവുമുള്ളതുപോലെ തോന്തനാ. ഈ വണ്ണനാദിം പലപ്പോഴിം അസ്ഥാനത്തായിരുപ്പായെങ്കിലും ആ ഭാഗ അഴിലാണോ നാം ഭാവനാശക്തി കാണണ്ടാതു്. നഗര വണ്ണനം, സംസ്കാരവണ്ണനം എന്നീ ഭാഗങ്ങളിൽ ഭാവനാശക്തി അസാമാന്യമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടുള്ളൂ വസ്തു വിസൃംഖിതത്തക്കതല്ല.

“നരവരരട കണ്ണ തേനോലിക്കം
സരസിജവാടിയിൽ വണ്ടവോലണ്ടത്രു”

ഇത്യാദി ഉപമകളിൽ കാണുന്ന രസജനകമായ ധനി പ്രസംഗനീയംതന്നെയാണ്.

ക്ഷീണഭാവനകൾ ഈ കാവ്യത്തിൽ അപൂർവ്വമായി കാണുന്നണ്ട്. ഇന്നത്തേഴ്ത്തായ വൈശാടങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ സ്രീകൾ കൈയറിലെ മഷി തുട്ടതു ചാറുന്നിൽ കള കമായി എന്ന ലോഷിക്കുന്നതു ഭാവനാശക്തിയാണെന്ന നീ തോന്നുന്നീല്ല. ഇതു സഹിതയുള്ളാടകമാണോ എന്ന സംശയിക്കുന്നു. ഇതിനെ ക്ഷീണഭാവനയെന്ന നിഭ്രംശിക്കാം. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭാവനകൾ ഈ കാവ്യത്തിൽ അദ്ദേഹിക്കും കാണുന്നണ്ട്. എന്നാൽ സപ്രകാശം ലക്ഷ്മിത്തേഴ്ത്തായ ഉപമാദികളിടുന്നതു രസാവഹങ്ങളായ വാക്യങ്ങളിടുന്നതു ഇടയിൽ അന്തല്ലോന്നും കിടക്കുന്ന അനവധി അനുകളിത്തഭാവങ്ങളുടെയിൽ പദ്ധതിപം നമുക്ക് ഈ കാവ്യത്തെപ്പറ്റിയിള്ളു ബഹുമാനത്തെ അധികരിക്കുന്നു. നാരഭഗവ്ര വരവു ‘മാല’ത്തിലും ഇതിലും എതാണ്ട് ക്രമാതിരിതന്നെയാണ്.

“ഗതം തിരഞ്ഞീനമന്ത്രങ്ങസാരമേഃ
പ്രസിഖുരുല്ലപ്പജപലനം ഹവിർജ്ജഃ
പതത്യേധാ ധാമവിസാരി സപ്തതഃ
കിമേതദിത്യാകലമീക്ഷിതം ഇനൈഃ”

എന്ന ദ്രോക്കത്തിലെയും,

“സ്വീതംഗിരവിതന്നഗതി തിങ്ങഗു—

ശ്രദ്ധയാണോ, ശ്രൂചീയല്ലപ്രവന്നതാൻ;

വീതസംശയമമാണെന്നും ശ്രീ—

പുതയാമമണ്ണയുന്നതു ചീതുറു!”

എന്ന ഈ കാവ്യത്തിലെ ദ്രോക്കത്തിലെയും അതുശയങ്ങൾ ഒരു തമിൽ തട്ടിച്ചേനാക്കുക. അഭ്യന്തരവാദ്ധനയിലും റ വ്യവംശത്തിൽനിന്നും പാലേ അതുശയങ്ങൾക്കും സപ്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“ജൈഗ്രഹാത്മാജ്ഞാനീചം

നേത്രത്തിനാപ്തമിത്രമാം

ശ്രോതൃത്തക്ഷീചനക്കണം

ക്ഷാത്രത്താലസിതോപ്ലബം.”

“അരക്കണ്ണിനോട് പടവെട്ടിച്ചുപ്പുല്ലംഡം

വെക്കം മട്ടണിയുടന്നപ്പുക വീട്ടിടാനായ്

തക്കത്തിലമ്മിഴിക്കേണ്ടമട്ടത്തുനില്ലോ

തത്തുക്കരുവണ്ണമരിശത്താടധികരിച്ചു.”

എന്നീ രണ്ട് ദ്രോക്കങ്ങളിലുമുള്ള അതുശയസാമ്യം വിസ്തൃതിക്കുമായിരിക്കുന്നു. കൂർഖ്യവിലാസംകാവ്യത്തിൽ ഒപ്പുകൂടിക്കൊണ്ടായ ഗംഭീരങ്ങൾപം വലിയ ഭേദഗതിയെന്നാണുമില്ലാതെ ഇതിൽ സന്യൂവലിക്കും കാണാനാണു.

“ചരമാഭയോടൊത്ത ചന്ദ്രൻം

ചീരമാവസ്ഥയണ്ണത്രു തത്തുക്ഷണം;

പരമോദയമാൻ ഭാഗമാൻ:
പരമോത്താൽ പിവിധാ ഇഗതംഗതി.”

ഈ ശാകന്തളിയിലെ,

“ക്ഷീണിച്ചും ചുഡിനാമനസ്സുഖിവരം
പ്രാപിച്ചിട്ടേനക്കേ;
മാണിക്യപ്രഭ നേടി സുരൂനങ്ങം
മുമ്പിട്ടയന്നനൃതഃ
കാണിച്ചീ വ്യസനാദയങ്ങളൂഥമി—
ച്ചിട്ടിവ്യതേജാദപയേ
പ്രാണികാതമദശാന്തരേഷ നീയതം
ധാതാവു ചെയ്യനീതോ?”

എന്ന ദ്രോക്കത്തോട് താരതമ്പുപ്പെട്ടത്തുക. അതുമവണ്ണിനം ശാകന്തളിത്തെ കാമ്മിപ്പിക്കാതിരിക്കണില്ല. ഇങ്ങനെ ഈ കാവുത്തിൽ കാണുന്ന പല വരക്കവോലകല്പിതാശ യങ്ങളിൽ നമ്മുണ്ട്. വണ്ണം ചാറുവാം അമ്പും ചാതക മും തേനീം ഈ കവിയെയും വളരെ സഹായിച്ചിരിക്കണം.

ഉപമകൾ ‘ധാരാളമുള്ളവയിൽ പലതും അനുക പ്ലിതങ്ങളാണെന്നാൽടി പറയേണ്ടിയിരിക്കണാ. വള്ളനുണ്ടിൽ പലേടത്തും അട്ടുരീലം സ്വരിക്കണാണെന്ന്.

നൂറിനവുമടിയിലനംഗ—

‘ക്കാളിപിളിയാട്ടത്തിനൊക്കെയെപ്പിച്ചു’”

“നീ അട്ടേലപ്പയോഗങ്ങൾ സഹിതയന്നാക്ക രസാവ മരായിൽക്കുമ്പെന്ന തൊന്ത്രനീലിപ്പ.

“നീയതമവര പറ്റണ്ണാട്ടതാൻ പീഴ്”മിത്യാദി അപുതിൽ തുടങ്ങിയുള്ള കാവ്യപ്രോഥ്ത്വങ്ങളെല്ലാം ക്ഷീണ ഭാവനക്കെല്ലാം വിസ്തരിച്ചും ഇതിൽ കാണാനു അനുശയ ഞങ്ങളില്ലോം സപക്ഷവോലകളും തന്ത്രങ്ങളായി നിർബ്ബഹിക്കുന്ന പക്ഷം, ഈ മഹാകാവ്യത്തെ എമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യ തത്തിനും കയറ്റമസന്താനമായി കണക്കാക്കാം.
